Licence No. 331 dated 15th October 1935

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE
March 1949

CONTENTS

		Page
1.	The Golden Age—By Rev. John Beall, M. A. (Cantab.)	1
2.	The Rich Uncle—By K. Jacob M. A. ...	2
3.	Giving New Birth to Sounds that are no more —By T. B. Thomas, B. Sc. (Hons.) ...	5
4.	The Challenge of Gandhism—By G. V. Rao, M. A. ...	8
5.	Alfred Nobel—the founder of Nobel prizes —By M. G. John, (Kattanam) ...	10
6.	The Boy on the Sea shore—By G. Mahadevan. M. A.	12
7.	The Lonely Soul—By E. J. Philip ...	15
8.	The College Athletic Association—By C. P. Andrews	16
9.	College Notes	18
10.	Annual Prize Distribution ...	19
11.	Review of the year 1948—'49 ...	20
12.	The College Union	24
13.	The College Social Service League ...	25
14.	Results of the University Examinations—1948 ...	26
15.	College Chronicle	28

1.	കേരളീയരും കഥകളിയും—കെ. രാമൻ, ബി. എ. ...	1
2.	കിളിപ്പെണ്ണ്—സി. ജെ. ചാക്കോ, ക്ലാസ്സ് I ...	5
3.	പൊലിഞ്ഞ ദീപം—വി. രാജമ്മ, ക്ലാസ്സ് III ...	7
4.	വിലപ്പെട്ടതായ മണിനാദം—ജോസഫ് കുഴിക്കൽ, ക്ലാസ്സ് III ...	10
5.	ഈ തലതിരിച്ചിലോ പുനരാഗമനം —എം. കെ. നാരായണപിള്ള, ക്ലാസ്സ് IV ...	11
6.	ഗ്രാമത്തിൽ—വിജയപ്രസാദൻ, ക്ലാസ്സ് II ...	14
7.	ഭൂതലം—ബാഹുലേയൻ, ക്ലാസ്സ് II ...	15
8.	കല്യാണപ്പുര—കെ. എം. ജോൺ ക്ലാസ്സ് IV ...	19
9.	കണ്ണീർക്കണ്ണ്—പി. കെ. എൻ. ജോസഫ്, ക്ലാസ്സ് IV ...	22
10.	സ്വപ്നം—വി. എൻ. വാസുദേവൻ, ചാത്തന്നൂർ ...	25
11.	നാടകമേ ഉലകം—പി. എം. കൃഷ്ണൻ വാര്യത്ത്, ക്ലാസ്സ് IV ...	28

THE FOOTBALL TEAM (1948 — 1949)

WINNERS OF THE TRAVANCORE UNIVERSITY INTERCOLLEGIATE FOOTBALL TOURNAMENT

Sitting (ground). Messrs. P. N. Ninan, P. M. Job.

Sitting. Messrs C. P. Andrews, B. A., *(Physical Director)*, P. C. Eapen, *(Captain)*, C. P. Mathew, M. A., *(Principal)*, George P. Eapen, V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt. (Oxon) *(President)*.

Standing. Messrs. K. S. George, E. M. Thomas, V. Natarajan, T. P. Geeverghese, K. I. Verghese, K. M. Mathew, Jacob Oommen, K. C. Cheriyan, Oommen Abraham, Joseph *(Games Peon)*.

THE GOLDEN AGE

By John Beall.

The stairway was steep and roughly made and without a bannister rail. She climbed it slowly and cautiously, her face pale and tense under the burden of her load of bricks. She saw me coming down and with mute deference made room that I might pass. Had I accidently bumped into her she would have fallen some thirty feet—and to-morrow there would have been a vacancy for the employment of another eleven-year-old girl. I did not touch her, but now I am suffering from delayed shock.

Why is it that sweated child labour does not make the hearts of all of us burn with indignation? A few annas a day in return for the right to slave a child—why are men allowed to claim this degrading bargain? Has Travancore no dormant Shaftesbury who will wage the children's war?—the war for freedom from neglect and slavery and for the exaltation of the rights of the children God has made. We exhibit no theology of childhood, unless it is that we believe that it is good for the parents of to-morrow to be treated like beasts of burden to-day and to have their spirits broken and their bodies bent.

Is there any more important matter than this for our immediate concern? There may be, but I cannot think of one. There is far less need for enforcing Prohibition than there is need of a statute which will regularise and in some cases forbid the employment of children. It may at least be asserted by some that 'God giveth wine to make glad the heart of man' even if man's over-indulgence now makes it necessary to prohibit God's gift: but surely there is nobody who believes that God gives little children to sweat and toil away the most precious years of their lives so that adults may get things done more cheaply. We could be much more proud of our progress if prohibition of child labour were now being introduced into the taluks!

To say that the time is not yet ripe, that first there must be compulsory education up to the age of 14 so that child employment will be squeezed out automatically, that adult wages must first be increased so that there is no need to make children assist in providing the wherewithal for their daily food, that parents must first be enlightened so that they will refuse to hire out their children, or to claim that the children enjoy their lives as they are to-day and that nothing can be done to make them happier, or—if you can't think of anything better—to tell me that I haven't the first beginnings of an understanding of this country (which is true!) and that therefore I had better be quiet and say nothing (which

advice I'm not prepared to take !), my reply is that all these objections are simply excuses for doing nothing and that you might as well try to convince me that you can stop wife-beating by putting up the price of canes and providing garments of chain-mail for women ! The brutal truth is that if we don't move mountains on behalf of the children it is because we don't care for and love them enough. Lord Shaftesbury won them many rights in England long before compulsory education or security from want were known. What he achieved there then also can be achieved here now.

Let there be a crusade for the young ones with freedom as its object—freedom from exploitation, from misery and degradation; freedom to grow up as vigorous healthy citizens of a free country. A society in which the care-free laughter of the child is allowed to take its own time for developing into the more responsible outlook of the man is the society in which each may live in full happiness.

Whatever your creed and no matter to which political party you owe allegiance, the children wait for your action. And if you have read as far as this you cannot now help doing something! For either you will do nothing deliberately or decide to 'wait and see' (which still means doing nothing !) so that you will thoroughly deserve the reproach of suffering childhood, or else your heart and hand will begin to work together until the load of bricks has become a doll's house so that the laughter of play-time echoes through the heavens.

THE RICH UNCLE

By K. Jacob.

Uncle D'Souza is really my wife's uncle, not mine. She used to tell me that he was an uncle on her mother's side, though I did not exactly know how the relationship stood. "I am his only niece", she used to tell me. As he was a very rich old man, I was instructed to be very polite and friendly to him.

This last instruction from my wife was not an easy one to carry out. In the first place, I am a rather busy man, and have not much time at my disposal to make myself agreeable to old buffers who have nothing to do. Besides, the man himself was not one who made it easy for any one to be very friendly with him. He usually spoke in angry jerks and was generally rude. Now I am a lawyer, and can get on very well with people, but even I found it somewhat difficult to be polite to uncle D'Souza.

One day when the old man came to my house, I was not at home. I had forgotten that he was coming, and had gone to play tennis at the club. When I came home, I was told that he had come, and had gone away in a huff, because I was not there to welcome him. My wife

was very much upset, and would not be soothed for a long time.

On his next visit an even worse thing happened. He came very early in the morning, and none of us had woke up. He had given us no previous information that he was coming. Now I have a dog, a kind of terrier, and he made a fuss when the old gentleman came in. I would not say that he actually bit him, but it was a near thing. The old man's trousers got a bit torn, but I assured him that that was due to the dog's claws, and not his teeth. He did not seem to be much mollified by this distinction. The fact is that there was much to be said in defence of the dog. It would have been a failure in duty on his part if he had not done as he did. Uncle D'Souza had a beard, and looked more like a monkey than any human being I had ever seen. No respectable dog who had a conscience within him, would have kept quiet. But my wife was very angry and did not give the dog any food for 24 hours. We had a few words about it, but she began to cry, and so I gave it up.

A few months later, he paid us another visit, and then I decided to do my best to please him. I bought a few fruits and some wine, and a cake in honour of his visit. We invited also a few friends, and had a regular dinner party. After they had left, the old gentleman made some rude remarks and told me that my friend Johnson had a face like a fish, and that D'Silva ate like a pig. I agreed with him, and he seemed quite pleased. He said that Agnes and I should pay him a visit the next week-end—which we did. We went to his place, buying a few oranges and biscuits on the way as a present. On the whole he was very pleased, though he did not show it by the manner he entertained us.

On our return journey Agnes told me what she had achieved during the visit. She had told her uncle that I would be very happy to do whatever legal business he had, entirely free of charge. I was not sure of the wisdom of such a course of action, but as she had already given him word, I had to accept the situation. Anyhow I received a letter from him the week after, requesting me to pay him another visit. When I reached the place I found that he had got a great deal of work for me to attend to immediately. He had some tenants in his estates in the Nilgiris, whom he wanted to get evicted. One of them had put up a house, and planted big fruit trees, and was now claiming heavy compensation. Uncle D'Souza was of opinion that he had no right to any. I had my own opinions on the subject which I kept to myself. But it meant a lot of work. Several days were spent, and my other legal work suffered. The thought of inheriting the old man's millions was no doubt a pleasant one, and it was that alone which made me go through all these.

I had to spend a great deal of my time at the old man's place. After six months, he began to make himself somewhat unpleasant. The tenants showed no signs of quitting and he began to accuse

me of slackness. I could not even hint that he had given me no remuneration for the work I did. My wife however did her best to cheer me up. "Uncle will leave us all his money", she said. "He has no other relative. Do what he tells you and don't upset him." I pointed out to her that his work brought me no remuneration and my income had gone down.

The next time I visited the old man, he was in a much more affable mood. He wanted me to draw up his will. All his loose cash, he said, he would leave to my wife. His tea estates would go to a distant relative. The money itself would come to a lakh of rupees. It was all deposited in the Imperial Bank of India and it was quite all right. The estates would go to a relation at Poona.

From the lakh of rupees which was my wife's portion, Rs. 5000/- was to be paid to his housekeeper, who used to look after his kitchen. She and her son were a sort of permanent residents in an outhouse in his compound.

I thought it very decent of the old man to leave my wife such a good round sum as a lakh of rupees. After this I did not mind doing any work which he wanted me to do. After all, a lakh of rupees is one hundred thousand rupees, and I did not grudge the poor old woman 5000 out of it.

Two years passed. Uncle D'Souza visited us six times during that period. We were very happy to have him with us, though his manners had not improved much. He made rude remarks about my little son, and clouted his head, but we dared not protest.

After some time we had another invitation from him. We were to go to his place, and stay with him for the week-end. Incidentally he added that he had married, and dear Miranda would be very happy to meet us. I cannot but admit that I was a little upset about this, for he would now leave all his money to this Miranda, whoever she was. But my wife was very much more upset than I was. "Dear Miranda! I will Miranda him," she said. "It is that bloody nigger in that outhouse. The old fool has gone and married her." "She is an Anglo-Indian," I said, "though she is black in colour." "Anglo-Indian! She is a dirty Pariah. Don't you talk much nonsense to me. It is a disgrace. Thank the Virgin that he is no uncle of mine! He is only my stepmother's brother. We shall not go to meet his Miranda," she said.

I had no idea that the old man was no relation of her. In fact I was very much surprised. Anyhow I also did not want to go. But my wife would not stop at that. She made me write a stiff letter to him and she insisted that I should send in a bill for the legal work I had done for him. I was rather unwilling to do this, as it was not likely that he would pay my bill. Besides it was a three year old affair. We lawyers do not like to alienate a client. Still, for the sake of satisfying my wife I did it. As to disgracing the family, I did not see much point in my

writing it, who was an outsider as it were. Anyhow the letter was sent and I got a reply in three days. He said that he had altered his will after his marriage and had left us Rs. 10000/- in token of his friendliness for us. But now that I had written such a nasty letter, he was again altering the will. In the new one, nothing would be left to us, and he was sending the Rs. 100/- which was due as per bill enclosed!

My wife was rather put out by this unexpected termination. Strangely enough, she puts the whole blame on me. "You should never have written such an unkind letter to my poor uncle", she said. "But I thought he was not your uncle", I could not help remarking. "Don't you talk such falsehood," she said. "If he is not my uncle, whose uncle is he?" she asked. Well, it was a difficult question, and I did not try to answer it.

GIVING NEW BIRTH TO SOUNDS THAT ARE NO MORE

By T. B. Thomas

It is not uncommon in the history of science that the full significance or potentiality for practical service of a great invention remains unrecognised for years after its origin. Such is the case with that discovery of the method of 'writing' sound on wax, to be reproduced at will, made by that wizard of science, Thomas Alva Edison, towards the end of the last century.

The external events of life and Nature are made up of a strange mixture of sight and sound for us. From time immemorial man's vanity or creative impulse has urged him to record the world of sight and ideas on canvas or marble, papyrus or stone. And the world is ever grateful to those great men and sages who have recorded for us the wonderful tale of the glory of the past through great paintings, impressive architecture and sculpture and noble writing. The development of printing in the middle of the 15th century and of photography towards the beginning of the 19th century greatly increased the scope and extent of this preservation of the world of sight and ideas for posterity. However it has been different with the world of sound till the end of the last century. Sound is an exceedingly transient phenomenon. It literally thins out into silence soon after its utterance. And the world of sound eluded man and his attempt to capture it has been a signal failure. But now science has stepped in to give the lie to that old saying: 'The spoken voice perishes, the written word remains.' How regrettably true that saying has been about Bhagavad Gita or the Sermon on the Mount. But posterity will be thankful that it will not entirely be true in the case of great teachers of the present and the future. For we shall have records of their

"written voice" as well as their written words.

The earliest attempt to record sound seems to have been made by Leon Scott in 1857. The principle employed is familiar to physics students who take wavy traces of a vibrating strip or tuning fork on a moving strip of paper or smoked glass. From this crude beginning science made tremendous strides of progress until now sound can be recorded with ease and reproduced at will, free from any distortion and identical in all respects to the original sound.

There are three main methods in vogue for the recording of sound. The first is the mechanical method of recording on wax made possible by Edison. A recent improvement of this method gives us the 'micro-groove' gramophone record in which the grooves are spaced close with the result that a 12" record can now give a playing time up to 20 minutes.

Recording of sound on discs has been used in the cinema industry but obviously recording the sound on the film itself is more suitable. The film industry made rapid and immense progress by switching over to the 'talkie' film from the old silent ones. The talkie film is now mostly used for providing pleasure to large numbers at low cost. But it does not seem to be sufficiently realised that in a country like India, where literacy is appallingly low the talkie film or the audio-visual method can be a powerful weapon for spreading knowledge. The dearth of teachers has proved to be the bottleneck for us in the progress of literacy and education. But we have expert teachers and great scholars and scientists and if they are filmed while giving model classes and demonstration experiments with first rate equipment, these films can be used effectively and at low cost for the education of the masses.

Sound may also be recorded on steel tape or fine hair-like steel-wire by the electro-magnetic method, the magnetism of the wire varying from place to place according to the sound vibrations. This method is very suitable for quick reproduction and for long programmes to be repeated as a whole. The recording does not easily deteriorate with time or by repeated reproduction. The recording can also be 'erased' by demagnetising the wire at the desired portion. The method is widely used to record certain types of broadcasting programmes in Radio Stations.

Recording of sound still remains largely a monopoly of the industrialists, since the cost of the equipment needed is not quite within the reach of the ordinary man. This is probably one reason why the full possibilities of this discovery have not yet been taken advantage of. A new electro-chemical method "which may revolutionise sound-recording" is now reported to have been made by two Polish technicians "which will be twenty times cheaper than gramophone records and will last practically for ever" and for the reproduction of which 'no needles are needed.'

There are many indications that people are now becoming sound-recording-con-

scious and that this science will no more be confined to a few specific purposes but will be put to diverse uses. The following resolution adopted by the Experts' Committee of the Madras Music Academy on Jan. 1, '49 is a belated step in the right direction: "This conference recommends that early steps be taken to preserve rare lakshyas of Carnatic Music and special rendering of raga, tana, pallavi etc. by outstanding Sangita Vidwans by means of the magnetic recorder and requests the Sangita Vidwans to co-operate in the matter of preservation of the art."

Not long ago there was a meeting at Westminster attended by representatives of the British Museum, the B. B. C., the British Council, the Ministry of Education and many other important organisations at which they set up a Provisional Council for the formation of an Institute "to collect, make and preserve gramophone and other records of the human voices and other sounds of our times."

It is greatly to be desired that such institutes would be formed in different parts of India also. The folk songs, the dialects, the sounds of the town and of the countryside, the sounds of the paddy fields, all these change or disappear with time. To take a very homely example, lift irrigation is making the drudgery of 'തേക്ക്' in North Travancore unnecessary. The College Community here after a few years, may not be listening to the plaintive number song of these labourers resounding in the stillness of the summer nights. How desirable it is that this song as well as those delightful group-songs in the paddy fields at replanting (പറിച്ചുനടീൽ), reaping, and threshing time are recorded for posterity. It is also to be greatly hoped that our beautiful folk-songs like the Thiruvathira Pattukal, Vanji Pattu, Margom Kali Pattukal etc. are put on wax or steel wire at an early date. Not less important it is that the inspired ebullitions of the 'Sangitha Sabhas' of our hostels (to be heard just before roll call and at the failure of electricity) should be recorded for future generations as a testimony to the musical talents and lung vigour of their predecessors.

An entirely novel and ingenious use for sound recording is reported as having been developed recently by one J. G. Anderson for the extermination of that horrid pest—the rat. A living rat is subjected to the experiences of a rat trap. It squeals. The squeals are recorded. An amplified recording is played back near a rat hole. "The rodents are scared stiff and scurry out." They are then shot! The day may not be far off when gramophone records will be on sale in the market for the farmers instead of the less artistic mouse traps!!

Recording of the sounds of animals and birds and insects and fish open up a new field of development. An enterprising New York scientist introduced a special microphone into water and recorded the talk of fish (in different moods?). Of late, during Childrens' hour, the B. B. C. has been giving its listeners the extraordinary delight of listening to Nature's lovely music when "skylarks bubbled and tril-

led and camels blabbered wetly, to their young over the radio." Not less delightful was the commentary by Dr. Ludwig Koch himself, the recorder of this strange music, that the cockbirds sing to announce whether their houses have been let or whether there are more vacancies for eligible females and that the mother camel is firm in her 'no' to the repeated naughty requests of her baby. Dr. Loch* is an elderly, sensitive German, who with indefatigable enthusiasm and infinite patience has succeeded in putting most animal sounds on wax by the use of his 'mobile' [weighing 300 to 400 lbs. !] sound recorder. During the war he had to flee from Hitlerian Germany, forsaking some 6000 of his precious records of animal sounds. It is gratifying to know that Dr. Koch continues to indulge in his 'obsession' of recording elusive animal sounds and bringing fresh treasures to the library of animal sounds, so that children (and grown ups too !) can look forward to listening to new thrills over the radio.

The capturing of sound on wax or film or steel wire has still a great future and the possibilities of this science are by no means fully explored or exhausted.

THE CHALLENGE OF GANDHISM

By G. V. Rao.

The time has long passed when Gandhi was regarded as a mere individual. He is more than even an institution. He is an age all by himself. In days to come when the Freedom of India, would be treated as a matter of course, his deep contribution to economic thought and the freedom of the individual would still survive as a magnificent contribution of his to human freedom and dignity.

This is an age of clashing ideologies. On the one side there is Capitalism still struggling to maintain itself, and on the other there is the communistic philosophy with its fatal charm of providing bread to all. Is there no *via media* between the two? Is mankind going to suffer either the loss of its bread or of its soul? European liberalism points out the way by showing that man can have both bread and soul. But democratic socialism to which these turn has got its own defects. Democracy is a fair weather friend and at any time it may easily slip off into totalitarianism. When there is this fatal drawback is it wise to entrust the Government not only with political power but also with the powers of economic control? The answer can only be a definite "no."

It is to a world distracted by warring philosophies and faiths that the challenge of Gandhism has been thrown. His economic gospel has been condemned

* Dr. Ludwig Koch is joint author with Prof. Julian Huxley, of the book entitled 'Animal Language.'

MEMBERS OF UNIVERSITY TEAMS.

Sitting.—Messrs. K. M. John, (Cricket), K. K. Ittycheria, *(Basket Ball).* Kurian Varkey, (Cricket)

Standing.—Messrs. P. C. Eapen, *(Football),* C. P. Andrews, B. A., *(Physical Director),* Jacob Oommen, *(Football).*

from various directions. People are not wanting who say that he was trying to put the clock back and that his whole outlook was revivalistic. Is it really so? Is it a fact that he was trying to bring about a bullock-cart-economy? Is his spinning wheel only the last surviving fragment of a dead economy? A clear analysis would enlighten us and show that his philosophy and his ideas are not revivalistic. His ideas are the only sane answer to the problems of the modern age.

It has often been said that Gandhi has always opposed machines. This is far from the truth. He has only bewailed the domination of man by machine. It is a fact of life that power corrupts and absolute power corrupts absolutely. The evil with machinery is that it makes for the concentration of power. The concentration of capital naturally leads on to the concentration of power. It may be used either by a socialistic or a communistic State. But as long as there is this concentration of power, there is also the danger that it might be misused. It is because of this danger, that Gandhi has always felt that those things that could be manufactured by individuals should not be left to be made by machines. But then the cynic might say, that everything could be manufactured by individuals with primitive tools. Here again Gandhi has got an answer. He makes a clear cut distinction between heavy and light industries. He would restrict the use of large scale machines to the former.

It is an oft quoted truism that man does not live by bread alone. But then bread and clothing form an important element in a man's life. If only every individual be made self-sufficient as regards both of these, then probably half the problems of the world would be solved. And this is exactly what Gandhi attempts to achieve. His "charka" is no more wishful thinking than the idea of the aeroplane was fifty years back. The charka makes every man self-sufficing so far as one of his basic requirements is concerned. Gandhi wishes that every man should achieve the same ideal so far as his requirements in food are also concerned.

Just imagine what such a society would mean. It would be a place where an individual would be free—as free as the air as he need not depend for his basic requirements either on the state or on an employer.

The implications of this idea are much deeper than what we meet with superficially. A society in which machines are at a discount would have a predominantly rural basis and history has always shown that it is only rural civilizations as in China and India that have survived the onslaughts of time. In such a society there would be no need to crowd to a city for food and clothing. The village rather than the town would be the nucleus of life and culture. The craze of modern city life would be sobered down.

Are such ideas only for the rural East? The cynic would answer in the affirmative. He would say that such an

Utopia cannot exist in the industrialised West, and that there it could only remain as the crazy dream of a visionary. But surely even in the West, these ideas can find a fruitful soil. A survey of the opinion of economists and military strategists would reveal that they favour decentralization of not only factories, but even of units of production. Is there not Switzerland in the heart of the industrial West where industries have all been decentralized and existing on a cottage basis? Is it not a fact that cottage and small scale industries predominate even in such an advanced industrial economy as in America?

The cynic might accept all this, but object that such a fine system, even if it could be brought about, would take a long time, and before that the world would have turned communistic. The same criticism was made against Christianity in its early stages. The same argument was used against the abolition of slave trade. Likewise it is only time that can decide whether Gandhism is workable or not.

Humanity stands at the crossroads. The possibilities of the future rest very largely on the decisions of this generation. It may either accept or reject the Gandhian ideal. But whatever it does, the possibility of a choice between this and other systems is itself no mean testimony to the reality of its challenge.

ALFRED NOBEL—THE FOUNDER OF NOBEL PRIZES

(By **M. G. John**, *Kattanam.*)

There is hardly anybody who has not ever heard of the Nobel prize, which is awarded to distinguished scientists and literary men every year. It is not out of place to know something about Alfred Nobel, the founder of the Nobel prize who was himself a scientist and a great lover of peace.

Born in Stockholm in 1833, Nobel was brought up under the fostering care of his good mother. His father Immanuel Nobel was a scientist.

Unfavourable circumstances forced Immanuel Nobel to shift from Stockholm to Leningrad. Young Nobel did not get much education. He was more happy to take part in his father's researches after completing primary education than to go for higher studies.

Constitutionally weak even from the younger days, Nobel was attacked by severe headache off and on. So he had to resort to many a sanatorium to regain his health. As a consequence of these outings he was able to acquire wide knowledge in five important languages of Europe. Even in his last days Nobel went on touring place after place and because of these frequent journeys, the author of his life history has described

Nobel as "the greatest nomad in Europe."

Like his father Nobel showed great delight in chemical researches. Almost the whole of his time was spent in his laboratory. As a result of painstaking research he succeeded in inventing dynamite.

The next few years were also spent in experimenting on some other explosives. A great tragedy happened to him at this time. An explosion occurred in his lab and one of his brothers was killed in it. The whole laboratory was destroyed.

Nobel patented his invention early. The manufacturers of dynamite paid him handsomely and thus Nobel's financial condition looked up. He began to trade in petroleum. Floating an oil company in Russia Nobel found that he had touched a mine. Unlike other industrialists who cared only for profit, he was a source of help to the common man. Nobel did not wish to exploit the labourers and so he was the most loved capitalist of his time in Europe. By starting an education fund and a technological college for labourers Nobel did great service to his men.

Some curious reasons made Nobel remain a bachelor throughout his life. It is said that the blossom of his heart's love faded away in the bud stage. This disappointment turned Nobel into a mystic. He greatly admired Shelley's poetry and spent a good part of his time on English and Swedish lyrics.

Nobel believed that the progress of science would put a stop to wars. But he was sorry to see the world again in the travail of war. When he heard that dynamite was used in the war his grief knew no bounds. He determined to strive for peace and spent the rest of his life in labouring for his noble end. Peace-lovers' conferences were convened and propaganda was carried on to reunite the warring nations. But all was vain.

Nobel breathed his last in a research station in Rome at the age of sixty three.

Before death, Nobel had executed a will and had entrusted the execution of it to a friend of his. In accordance with the will the Nobel prize was instituted in 1895. But due to a dispute that arose about the will the award of prizes commenced only in 1900. The assets under the will were two million pounds out of which sixteen lakhs were deposited with the government of Sweden for the prizes. It is out of the interest of this amount that five prizes are awarded annually. In 1930 each of the prize-winners got £ 9580. Every year five persons get Nobel prizes. They are awarded (1) to the person who brings out new theories or discoveries in biological science, (2) to the scientist who invents something new, (3) to the inventor of some wonderful drugs, (4) to the man who works for world peace, and (5) to the world's greatest writer. It is emphasised in the will that these prizes should be awarded to any worthy man irrespective of race or colour. The provisions of the will have been complied with without the slightest deviation, up to this year.

Among the winners of the Nobel Prize are Sir C. V. Raman, Rabindranath Tagore and Gandhiji. There is only one person to whom the prize was awarded twice and that is Madam Curie.

THE BOY ON THE SEA-SHORE—NEWTON

By G. Mahadevan.

"I do not know what I may appear to the world; but to myself I seem to have been only like a boy playing on the seashore, and diverting myself in now and then finding a smoother pebble or a prettier shell than ordinary, whilst the great ocean of truth lay all undiscovered before me." Such is the modest self-estimate of Newton, one of the greatest intellects that the human race has produced—"he who in genius surpassed the human kind."

Isaac Newton was born on Christmas Day, in the year 1642. His father, also named Isaac, died before Newton was born. His mother was Annah Ayscough, 'a thrifty, industrious and capable manageress'. At birth Isaac Newton was so frail, funny and undersized that he could have conveniently been put into a quart mug. After his birth, his mother married again and so Newton was left under the care of his grandmother. With his share of the property, he was able to save himself from the chill penury that almost all the great mathematicians have had to face at the beginning of their career.

When he was a young boy, he was so puny that he could not play rough games with boys of his own age. So, he had to devise his own diversions for the evenings and in these his genius first manifested itself. Mechanical toys like the water-wheel, flour mill, sundial, and wooden clock were some of the toys he made. The earliest part of Newton's education was received in the village school at Woolsthrope, his place of birth eight miles south of Grantham. His maternal uncle found a genius in the boy and persuaded his mother to allow him to take him to be educated at Cambridge.

At Grantham Grammar School Newton did not have any opportunity to show his genius, but plenty to show his fist. One day he was tormented by the school bully, who kicked Newton in the stomach and caused him physical pain. Encouraged by his schoolmaster, he challenged the bully to a fight, thrashed him, and finished up by rubbing his enemy's nose on the wall of the church. While he was studying in the Grammar School, he lodged with a village apothecary, and during his stay there he fell in love with Miss Storey, the apothecary's daughter. Though Newton cherished a warm affection for his first and only sweetheart, he never married.

In June 1661, Newton entered Trinity

College, Cambridge, as a subsizar—a student who earned his keep by menial service. In Mathematics Newton's teacher was Dr. Isaac Barrow, a theologian and mathematician of whom it has been said that brilliant and original as he was in mathematics, he had the misfortune to be the morning star heralding Newton's sun. Barrow gladly recognized that a greater than himself had arrived and later on he resigned his Lucasian Professorship of Mathematics in favour of his pupil.

During his undergraduate life, Newton did not make any impression on his professors or on his fellow students. The first two years were spent in the study of elementary mathematics. He took his B. A. degree in 1664. The next two years brought a great change in Newton. Due to the great plague, the University was closed and for these two years Newton retired to meditate at Woolsthorpe. Then he invented the method of fluxions * in Calculus, discovered the law of universal gravitation and found experimentally that the white light is composed of all the colours. All this he did before he was twenty-five.

The great inspiration of the law of universal gravitation came to him when he was a youth of twenty-two or three in 1666 at Woolsthorpe. Some people say that he got this by observing an apple falling from a tree and he asked himself, "Why should this apple fall down and not go up?" There is a different version of this attributed to Gauss, another great mathematician of the age. When Gauss heard of the story of Newton and the falling apple, in his indignation, he exclaimed, "Silly, believe the story if you like, but the truth of the matter is this. A stupid man asked Newton how he discovered the law of gravitation. Seeing that he had to deal with a child in intellect, and wanting to get rid of the bore, Newton answered that an apple fell and hit him on the nose. The man went away fully satisfied and completely enlightened."

In 1666, Newton made some rough calculations to see whether his law of universal gravitation would account for the already established Laws of Kepler. Many years later, when Halley asked him what law of attraction would account for the elliptical orbits of the planets, Newton replied at once, "The inverse square." But it took twenty years for Newton to publish his theory of universal gravitation, for, a certain problem stood in the way as a stumbling block and this he had to solve first and so he finished his theory of Integral Calculus and later on printed his theory of universal gravitation.

On his return to Cambridge, Newton was elected a Fellow of Trinity in 1667 and in 1669, at the age of twenty-six, he succeeded Dr. Barrow as Lucasion Professor of Mathematics and in his very first lecture he dealt with optics and this led to his constructing a reflecting tele-

* The method of "fluxions" deals with the way of finding the tangent and curvature at any point of a continuous curve.

scope. In 1672, he was elected to the Royal Society and he communicated to this Society his work on telescopes and his corpuscular theory of light, and this work brought Newton to the forefront among the great scientists of that period.

Now Newton turned to philosophy and in a letter to Halley he wrote, " Philosophy is such an impertinently litigious lady that a man had as good be engaged to law suits, as to have to do with her. I found it so formerly, and now I am no sooner come near her again, than she gives me warning. " In 1686, Newton's great work 'Philosphiae Naturalis Principia Mathematica' (Mathematical Principles of Natural Philosophy) was presented to the Royal Society and the next year it was printed at Halley's expense. While he was preparing this work, meals were forgotten and 'on rising from a snatch of sleep he would sit on the edge of the bed for hours, threading the mazes of his mathematics.'

Temporarily, sick of philosophy, Newton turned to law. In that also he was successful. In 1687, the Cambridge University sent him to London to present their case before the court of High Commission. In appreciation of the courage with which Newton fought out the case, the University of Cambridge elected Newton as their representative to the House of Parliament. He was a M. P. for three years. In 1703, Newton was elected President of the Royal Society and in 1705 he was knighted by Queen Anne. At the age of fifty-four, in 1696, Newton became Warden of the Mint.

One day, when he returned home tired from the Mint, a friend of Newton brought to his notice two problems, propounded as a challenge by Bernoulli to Leibniz, two great mathematicians of Europe. After dinner, that same day, Newton solved the problems and forwarded the solutions to the Royal Society anonymously. When the solutions were printed, seeing the solution. Bernoulli at once exclaimed, "Ah! I recognize the lion by his paw." Because the problems dealt with motions of particles under constraint due to forces and gravity Bernoulli was sure that it was Newton and none but Newton who could solve the problems.

In 1716, Leibniz dragged Newton into a dispute. He challenged all the mathematicians of the continent and Newton in particular with a difficult problem. Newton received the problem at five o' clock, one evening while returning from the Mint, and that same evening he solved it.

Till his last years his health was excellent, he never wore glasses, and he lost only one tooth in all his life. In his last days he suffered much. He had frequent pains in the chest and he bore it with very great endurance. Before his death he was much weakened by a cough. He died peacefully in his sleep between one and two o' clock on the morning of March 20, 1727. He was then eighty-five years old. He is buried in Westminster Abbey.

Such is the life of a great genius, who

above all the honours and laurels of his life, considered it the greatest privilege to be identified with a 'Boy on the Seashore.'

THE LONELY SOUL

By E. J. Philip

It mused for itself—that soul,
The lonely soul which none hath seen,
Whose sorrows none hath shared.
Whose throbbings went without a cheer;
Silent it lay, yet tumultuous
Behind that sad grey face.

Yearning for company,
It searched far and wide
To see if a soul would soften
For its sake—but found not.
It searched among those godly men,
It searched among the godless men,
It searched among the fairer sex,
And all said "no" to him.

He was not fair, his skin was black,
His eye sunk in a socket deep,
His walk a jerking jolt;
His smile a melancholy moan.
He sought for men to love him,
Yet he repelled them.
Queer nature! fantastic contrast!
So he remained, mute and lone,
In a world of his own.

There he brooded on his failure,
Sunk in melancholy depth of groans,
Fighting still within himself
He fell in helpless fatigue.

What is he? A worthless husk!
A burden to this heavy world,
A menace to himself and all mankind.
Let it shrink in him and vanish!

It will not shrink, it will live on
Till a friend is brought to him,
And then with him will live for ever.

He searched on, far and wide,
And sought of every wind that blew his way,
"Will you bring me a friend?"

Then one day the friend did come,
A friend not sought for.
But he came, that Almighty God,
And he saw him as a man
Who could become at one with him.
And he saw in him a man
Who will his friend be all his life.

Joy and life came to his soul,
As water to a thirsty spirit.
He drank it deep and craved for more;
That water flowed, free for his sake.

THE COLLEGE ATHLETIC ASSOCIATION

(C. P. Andrews, *Physical Director.*)

The Athletic Association has been very lively this year and its activities have been more crowded than in previous years. Besides the usual programme, the College conducted the Alwaye Quadrangular Tournaments in games and sports open to the F. A. C. T., A. P. C., State Forces and the College. The tournaments in all games are over and F. A. C. T. gets the Rolling cup by securing 7 points. The State Forces are the runners-up with 6 points and the College gets only 5 points. The A. P. C. did not get any point and towards the end of the competitions, they could not participate due to some internal difficulties. The Sports Meet comes off on the 5th of March and the College is prepared to give a good fight to the State Forces who are hoping to knock off the Trophy.

The Football Club. Mr. P. C. Eapen, our enthusiastic Captain, took every opportunity to arrange matches with several teams. In the Quadrangular Tournament, we lost by a single goal to the State Forces after three drawn matches. These matches were all intended to give us sufficient practice to partake in the Travancore University Inter-collegiate Tournaments. In this series we played the first match against St. Berchman's College, Changanacherry and it was a drawn game. In the replay we fought bravely and came out victorious. The final of the North Zone was played against the Sree Narayana College, Quilon, and our team had an easy time. The final of the University Inter-collegiate was against the N. S. S. College, Trivandrum, winners of the South Zone. Here also our team had not much difficulty in defeating the opponents. Thus, after six long years, we annexed the "Karayalar's Football Cup" and the credit is mostly due to Mr. V. Natarajan, the centre forward of our team.

The Cricket Club. Mr. K. M. John, Captain of the Club, has been an asset to us. We had a few friendly matches against neighbouring teams. In the Quadrangular Tournament we got a walk over in the first round. We faced the F. A. C. T. in the finals. They have a strong team, yet in different stages of the match, it was anybody's game. Our opening pair, Mr. K. G. John and Mr. Yohannan John, scored 84 and the faultless 51 of Mr. K. G. John upset our opponents. But later our batsmen collapsed miserably and we lost by 8 wickets. In the Inter-collegiate Tournament, St. Berchman's withdrew in favour of us. Then we met the C. M. S. College, Kottayam and they lost by one innings and 48 runs. The University final was played against the Trivandrum University College and we lost by 6 wickets.

The Hockey Club. Our record in the previous years was very satisfactory, but this has been a bad year so far as Hockey was concerned. Mr. P. K. George,

THE VOLLEY BALL TEAM.

WINNERS OF THE TRAVANCORE UNIVERSITY INTERCOLLEGIATE, THE THEVERA FR. BARTHALOMEW MEMORIAL & THE ALWAYE QUADRANGULAR TOURNAMENTS.

Sitting.—Messrs. Ninan Abraham, M. A., (*Athletics Convener*), K. O. George, (*Captain*), C. P. Mathew, M. A., (*Principal*), C. P. Andrews, B. A., (*Physical Director*), P. M. Mathai, M. Sc., (*President*).

Standing.—Messrs. N. Subramanion, C. Oommen, (*Secretary*), K. E. George, T. T. George, K. A. Eapen.

our captain, did his part in arranging friendly matches. In the Quadrangular Tournament, we lost to the State Forces in the first round itself. We played the Inter-collegiate series at Kottayam. In the first match we defeated the C. M. S. College and in the next round we lost to the St. Berchman's College by a narrow margin of 2 : 1.

The Basket-Ball Club. The interest in the game was so great that we opened a new court, which is one of the best in Travancore. Due to the enthusiasm of Mr. C. S. Abraham, our Captain, the Basket-ball Team competed in the Loyola College Tournament. We lost in the second round against the Loyola College 'A' Team. In Madras we played against the Christian College, the Y. M. C. A., and the College of Physical Education. In the first one we lost but we won the other two. In the Quadrangular Tournament, F. A. C. T. and the State Forces found that we were too good for them. We have been singularly unfortunate in the Inter-collegiate Tournament, though we have Mr. K. K. Ittycheria, the best player in the University. We met the St. Berchman's College, and lost by a narrow margin of 2 points.

The Volley-Ball Club. We are proud of our Volley-ball Team. Mr. K. O. George is an ideal Captain. We possess an excellent player in Mr. K. E. George, who comes from Central Travancore, the home of renowned Volley-ball players. We have been successful in almost all the matches we played this year. We won the Thevara College Tournament, the Quadrangular Tournament, and the Inter-collegiate Tournament. In all these we had doughty opponents, especially the St. Berchman's College, holders of the G. P. Volley Ball cup for the last few years.

The Tennis Club. The standard of Tennis in the College is not satisfactory and the only reason is that we don't have the chance to play against superior teams. There is no club, outside the College either, where our students can get practice. In the Quadrangular Tournament we lost in the first round. As usual we did not participate in the Inter-collegiate Tournament, all because we don't have good players. Mr. P. J. Thomas, captain, is planning to run a home tournament for the members of the Club.

The Sports Club. The annual College Sports came off on the 22nd of January. Because of the long holidays, there was not much practice and the performances were not satisfactory. Mr. K. I. Verghese and Mr. E. M. Thomas were bracketed for the Championship, securing 16 points each. Mr. T. M. Lukose came next by getting 15 points. The lady students participated in their special items with their usual enthusiasm and keenness. In the Inter-collegiate sports meet we fared miserably, though Mr. T. M. Lukose created an Inter-collegiate record in 1500 metres. The Quadrangular sports meet is arranged to be held on the 5th of March and with a vengeance our athlets will fight for the trophy.

COLLEGE NOTES

Retirements from the Staff.

Mr. D. P. Unni, M. A., Head of the Malayalam Department, and the *Rev. T. V. John*, M. A., Lecturer in English, retired from service at the end of last year. Mr. Unni was on the staff from the very beginning of the College. His erudite scholarship and eminence as a critic shed lustre on the College and his lectures were greatly valued by generations of students. We are glad that though he is no more in the College he has made Alwaye his home and remains with us. We wish him all health and happiness and we trust that he will continue to serve the cause of Malayalam Literature in his retirement.

The Rev. T. V. John joined the College in 1925. His genial manners, his freedom from pedantry and his habit of enlivening his classes with stories and anecdotes made him very popular with students, and the gusto which he brought to bear on the discussion of public questions made him a pleasant companion in the staff room. We are glad that he too has made Alwaye his home and that he is keeping up his contact with the College by his ministrations to the Malankara Syrian congregation. We wish him a happy retirement.

Other departures.

The following temporary members of the staff also left the service of the College at the end of the last academic year:—

Mr. G. Kesava Pisharodi : Tutor in English.
,, T. K. Thomas : Do.
,, P. K. Subrahmanyan : Asst. Lecturer in Physics.
,, A. C. Abraham : Demonstrator in Physics.
,, N. A. Abraham : ,, Chemistry.
,, S. Mahadevan : Asst. Lecturer in Chemistry.
,, K. C. Mathew : ,, Philosophy.
,, P. P. Kailasam: ,, Economics.
,, T. P. Ramanathan: ,, Do.
,, M. K. Gopalan Nair : Tutor in Malayalam.

Miss S. Thomas : Asst. Lecturer in History.

New Arrivals.

The Rev. John Beall, M. A., (Cantab) joined the Staff at the beginning of the year as Lecturer in Economics and as representative of the C. M. S., in succession to the Rev. B. G. Crowley. We extend a hearty welcome to him and Mrs. Beall.

The following members also joined the staff at the beginning of the present academic year :—

Mr. C. T. Benjamin, M. A., Tutor in English.
Miss N. K. Fatima Beevi, M. Sc., Asst. Lecturer in Physics.
Mr. V. K. Alexander, M. A., Asst. Lecturer in Philosophy.
,, G. Venkatramana Rao, B. A., Hons., Asst. Lecturer in Economics & History.

Mr. K. Chandrasekharan, B. O. L., Tutor in Malayalam.
" P. Suryanarayanan, M. A., Asst. Lecturer in History.
" K. Ramavarma Tirumalpad, B. A., Tutor in Malayalam.

We accord a hearty welcome to these new members. It is a matter of gratification that several of them are our old students.

We are also glad to welcome Mrs. R. G. Thomas, M. A., and Mrs. A. Joseph, M. A. who have rejoined the Staff as Tutors in English. Mr. K. Chandrasekaran, Tutor in Malayalam, left us in December last to join the staff of the Sree Narayana College, Quilon, and Mr. A. C. Zachariah, B. A., B. O. L., an old student of the College, has taken his place on the staff.

Additions to College Buildings.

At the beginning of the present academic year a new block was added to the Skinner Hostel, completing the building according to the original plan. A new block was also added to the Women's Hostel, thanks to a donation of Rs. 10,000 ,given by the Commonwealth Trust, Calicut, for the purpose. It is hoped to put up a new building to accommodate the Library before the next academic year.

ANNUAL PRIZE DISTRIBUTION

Sri K. P. Kesava Menon, Bar-at-Law, Editor, " Mathrubhoomi ", presided over the Annual Prize Distribution and the Valedictory meeting of the College Union held on Friday the 11th March 1949 at 4-30 p. m. in the Varki Memorial Hall.

The Principal, welcoming the President, spoke about the important part that newspapers could play in the growth of India as a free democracy. He referred to Mr. Kesava Menon's long association with the Federated Malay States and his sojourn in Burma as a prisoner in the hands of the Japanese in the late war. Editors like Sri K. P. Kesava Menon with such intimate knowledge of men and manners, such varied experience of life, and such integrity of character and soundness of judgment were among the assets of the nation.

After the Principal's report on the life of the College during the year, Sri K. P. Kesava Menon gave the presidential address in which he commended to the students the democratic sense and the integrity and fairness of Englishmen, and the thoroughness, the sense of discipline, and the tidiness of the Japanese. He said that without practising to listen to and obey the inner-voice through which God spoke to the soul and without cultivating the spirit of tolerance and of reverence for others, they could not build the India of Gandhiji's dream. He ex-

horted all young men and young women to be honest in all their dealings and to work hard and systematically.

After the distribution of prizes and trophies by the President, the meeting came to a close at about 6 p. m., with a vote of thanks proposed by Sri A. Aravamuda Ayyangar, and the National Anthem.

REVIEW OF THE YEAR 1948—'49

Extracted from the Principal's Report presented at the Annual Prize Distribution Meeting.

The year began with the reopening of the College after the summer vacation on 3rd June 1948. There were, as usual, far more applicants for admission than we could accept and we were again obliged to admit a greater number than we had planned for.

The strength of the College during the year was 645, including 540 men students and 105 women students. Of these, 363 are living in the 6 college hostels and 282 are day scholars living with parents or guardians or in approved lodgings. A considerable number of the day scholars come daily from Parur as in previous years.

[The detailed references to the changes in staff are omitted here, as they appear elsewhere.]

Residence.

The college has now 6 hostels including one Women's Hostel. By the beginning of the academic year one block was added to the Skinner Hostel and thus the building was completed according to the original plan. The Prayer Room of the hostel was built as a memorial to the late Mr. K. M. Eapen, who passed away when he was a student in this college. His father donated a sum of Rs. 1500/-to build the Prayer Room as a memorial to his son. The Reading Room of the hostel which forms part of the block was built as a memorial to the late Mr. E. P. Ittyachen of Parur. His son Mr. K. I. Mathew, an old student of the college, kindly donated Rs. 1500/- for the purpose.

In the course of the year a new block of rooms has been added to the Women's hostel also. A sum of Rs. 10,000/- had been donated by the Commonwealth Trust for this purpose. Even with these additions we are not able to cope with the demand of students for residence in the college. We want more residential facilities if the present strength of the college is to be kept up.

The hostels have as usual been active centres of corporate life with their usual organizations. They have been vying with each other in games and sports and always evincing a friendly rivalry in their attempt to excel each other in various other activities, especially in their Annual Day celebrations.

CAPTAINS OF TEAMS.

Sitting.—Messrs. P. C. Eapen, *(Football)*, K. O. George, *(Volley Ball)*, C. S. Abraham, *(Basket Ball)*.

Standing.— Messrs. K. M. John, *(Cricket)*, C. P. Andrews, B. A., *(Physical Director)*, P. J. Thomas, *(Tennis)*.

Hostel	Wardens	Secretary
Chacko Hostel	Mr. Ninan Abraham, Rev. John Beall.	Mr. P. Kurien Varkey
Holland Hostel	Mr. V. M. Ittyerah, Mr. T. B. Ninan, Mr. V. K. Alexander.	Mr. K. M. John.
Tagore Hostel	Mr. T. C. Joseph, Mr. T. B. Thomas, Mr. M. V. George.	Mr. C. T. Thomas.
New Hostel	Mr. K. Jacob, Mr. P. M. Mathai.	Mr. T. N. Sivasankaran, Nair.
Skinner Hostel	Rev. Dn. K. C. Joseph, Mr. K. A. Isaac.	Mr. T. S. Abraham.
Women's Hostel	Mrs. R. G. Thomas, Miss Thankamma Mathew.	...
Extra-mural Hostel	Mr. C. T. Benjamin, Mr. K. Koshy.	Mr. M. K. Koshy.

Members of the hostels have always been able to count upon the services of the neighbouring Rural Medical Mission Dispensary, and our thanks are due to Mr. V. E. Mathai and his colleagues for all the services rendered by them.

Non-residential students.

Mr. C. T. John, M. A., is in main charge of the supervision of the residences of the Day students of the college. Other members of the staff who are not wardens are helping him generally in the supervision. The Day Scholars' Association has been continuing its useful work in providing a corporate life for students who are not in the hostels. Mr. T. R. Anantaraman, Lecturer in Chemistry, has been the President of the Association during the year and Mr. P. S. Sankarankutty the Secretary. The Association has been maintaining its own Reading Room. The Association, as usual, staged a Malayalam Drama this year also.

Messes.

One noteworthy feature with regard to the messes is that from the beginning of this year all the messes have been run on a cosmopolitan basis.

College Societies

The various Societies of the College continued their work as usual. Chief among them is

(i) The College Union

(The report of the College Union is being presented separately.)

(ii) The Philosophy Association

President : Mr. K. Jacob, M. A.

Secretary : Mr. A. K. George, Class IV.

Students of the B. A. Philosophy groups are all members of the Association. Seven meetings were conducted during the year, including two special meetings, one in which Mr. C. I. Mathunny, M. A., spoke on "Psychopathologies of college life" and the other in

which Mr. K. Jacob spoke on "Modern Psychic Research." The meetings were well attended and were of great value to the members.

(iii) The History & Economics Association.

The membership of the Association was this year also confined to the History and Economics students of Classes III and IV. Mr. V. M. Ittyerah was appointed President of the Association, and Mr. C. O. Sadasivan of Class IV was elected Secretary.

The inaugural meeting of the Association was held in August. Mrs. Alice Jacob, B. A. (Hons.) (daughter of Dr. P. J. Thomas) gave the inaugural address. There were four ordinary meetings of the Association during the year. The subjects discussed at these meetings were "The desirability of lifting controls"; "The help that the agricultural labourers of Travancore are most in need of"; "It is in the best interest of India that she should remain within the Commonwealth" and "The formation of a Kerala Province is in the best interest of India." We are very grateful to Mr. T. B. Ninan, M. A., who took the chair at the last meeting. Members of the Association took a keen interest in the discussions of these subjeects.

(iv) The Science Association

Mr. T. B. Ninan was appointed President of the Association and Mr. G. Parameswaran Pillai of Class IV was elected Secretary. The inaugural meeting of the Association was held early in the year when Dr. Thoria of the Travancore Rayons Limited gave a very instructive and interesting talk on "Rayon Manufacture." At the next meeting of the Association Mr. V. T. George, M. Sc. of the Alwaye Settlement who recently returned from America gave a talk on "Science and Progress in the U. S. A." At the third meeting of the Association Mr. P. M. Mathai, M. Sc., spoke on "The Physicist shakes hands with the Philosopher." During the earlier part of this term Dr. H. Parameswaran gave a most entertaining talk on "It is the outlook in science that matters." Early this week, at the last meeting of the Association for the year, Miss M. P. Madhavikutty Amma of Class IV, led a discussion on "The accoustics of buildings."

Under the auspices of the Association the students of the IV B. Sc. class went on an excursion to see H. M. I. S. Delhi. There was a proposal to hold a Science Exhibition, but on account of the unexpected dislocation of the work of the College at the end of the last term, the exhibition had to be postponed for another year.

(v) The Student Christian Fellowship

The Student Christian Fellowship, which is affiliated to the Student Christian Movement of India, Pakistan and Ceylon continued its activities in the College as usual. The fellowship carried on its usual activity. In order to promote the sense of corporate worship special services were arranged occasionally with special themes. There were 15 Bible circles for the students led by members of the staff. Books from the S. C. F.

library were distributed among the members, and in order to help the students in devotion and Bible reading distribution of "Bible Reading Fellowship Notes" and publication of a new booklet called 'Prayer Fellowship' were carried out. Five Sunday Schools under the auspices of the S. C. F. were being conducted during the year. Informal prayer groups were organised in various hostels and the members often came together and prayed. Mr. C. P. Mathew, M. A. has been giving a series of addresses on 'Some elements of Christian Faith' and occasionally a study circle, led by Mr. K. Jacob, M. A., met and discussed some of the pressing problems of the current age. There were also a number of special meetings conducted whenever we got speakers from outside.

A start was made this year in an attempt to make the S. C. F. an active evangelising influence in the neighbourhood and with this vision a number of 'Friendship teams' were sent to some educational centres and mission fields. The reports from these teams present a living challenge for immediate action and an urgent request for earnest prayers before all who love Christ and His Kingdom.

This year an important change was effected in the constitution in electing a student President for the first time and we were fortunate in getting Rev. A. A. Pylee as our first student President who placed his gifts of sound judgment and able leadership at the service of the S. C. F. and thus set up a tradition worth emulating by future Presidents.

College Library

Mr. T. B. Ninan, M. A. is the present Librarian. The total number of the volumes in the library is now 7923. We provide about 20 periodicals for the college reading room and get about 15 magazines published by various institutions in India in exchange for our Magazine. In addition to these we get complimentary copies of some periodicals of scientific and general interest kindly supplied by the British Council, New Delhi.

The College Magazine

It was possible to bring out only one issue of the Magazine at the end of the last year. This year also the same thing will be done. The matter for this year's issue is now in the press. Mr. A. Aravamudha Ayyangar and Mr. P. Krishna Pillai are the Editors of the Magazine.

Finance

As will be seen from the Balance Sheet of the college, the total current expenditure of the college during the academic year 1947-'48 was Rs. 68175-13-9. The University gave us Rs. 1758-9-6 as Hostel Maintenance Grant. All throughout the 28 years of its existence, the college has received Rs. 61000/- as grant for land and buildings (including the Rs. 13000/- which we refunded to the Government as price of the original site and building granted to us) and Rs. 44000/- as grant for the Library and equipment. We are duly thankful to

the University and the Government for such help as we have received from time to time. Recently the Government has been more liberal in the matter of capital grant in the case of certain newly started colleges, and we are trusting that this college also will get the benefit of this new policy.

THE COLLEGE UNION

The election of the office-bearers of the College Union for this academic year took place early in July. Mr. J. Chittaranjan was elected President, Mr. George P. Eapen, Secretary, Messrs. E. Jacob Rajan, C. J. Das, P. T. George and Simon Abraham, Class representatives, and Miss B. Sarojini Amma, representative of the Women Students. Mr. Ninan Abraham, M. A., who was the member of the Staff in the Committee, was the Treasurer.

We were not able to hold the inaugural meeting as early as we should have liked, because of the difficulty in securing a suitable speaker. So the inaugural function took place only on 22nd July 1948. Mahakavi Pallathu Raman delivered the inaugural address, while the President of the union Mr. Chittaranjan presided over the meeting. The Mahakavi spoke about some aspects of Kerala art and culture. Altogether we have had eleven meetings in the course of the year; six ordinary meetings, and five special meetings. The ordinary meetings were all debates. The following are the subjects which have been brought under discussion :—

Subjects Debated

1. Nationalisation of industries is indispensable for the progress of India.

2. Students need not take active part in politics.

3. The formation of linguistic provinces is not conducive to the progress of India as a whole.

4. Literary men should not be members of political parties.

5. Communism is the only solution for world peace.

6. The progressive literature movement in Malayalam has been a failure as a revolutionary movement.

Special Meetings

The first special meeting was held before the inauguration. This was a condolence meeting in honour of Mahakavi Changampuzha. Besides the student speakers, we got Mr. P. Krishna Pillai and Mr. S. K. Nair to speak on the occasion. The second special meeting was held on November 14th to celebrate the birthday of the Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru. Mr. V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt. (Oxon). presided over the meeting. Some members of the staff and students spoke at the meeting, bringing out the various aspects of Pandit Nehru's life and work. The third special meeting was a prayer meeting on the 1st death anniversary of Mahatma Gandhi.

COLLEGE UNION COMMITTEE

Sitting.—Mr. Ninan Abraham, M. A., *(Treasurer)*, Mr. C P. Mathew, M. A., *(Principal)*, Miss B. Sarojini Amma, Mr. George P. Eapen, *(Secretary)*.

Standing.— Mr. P. T. George, Mr. Jacob Rajan, Mr C J. Das.

The resolution that had been published by the National Congress High Command was read and passed in the meeting. The last special meeting was held on Thursday, 10th March, when Mr. M. O. Mathai, Private Secretary to the Prime Minister of India and an old student of the College, addressed the gathering.

The Union sustained a great loss when the President left the college about the middle of this term. It was a great blow to the work of the Union. In his absence the Principal was kind enough to preside over the meetings.

We have tried our best to make the work of the Union a success. Let me take this opportunity to thank all the members of the Union who co-operated with the Committee in the matter.

11th March 1949. *Secretary.*

THE COLLEGE SOCIAL SERVICE LEAGUE

The College Social Service League has a two-fold purpose. One is to help the very poor and needy of our neighbours of whose existence we are seldom conscious. The other purpose is to make the students interested in social work. These two purposes are inseparable and it has been found that useful work can be done and can only be done by those who are really interested in it.

The various departments—economic relief, waifs and strays, mess servants etc. —demand a good number of volunteers and the response made by the students has been very encouraging this year. An attempt has been made to take an exhaustive survey of 'Veliyathunadu Kara' and though it could not be completed, we could get enough material to know in detail the economic situation of a cross-section of the neighbourhood. A few huts of people in dire need were thatched. It is a matter for congratulation that some students themselves did the thatching. Agricultural implements were provided for poor labourers, and monetary aid given in some cases for meeting medical and other needs. This does not at all mean that we could tackle even a sizable proportion of want in the locality. With sustained interest on the part of the students the work can go a long way to relieve distress in the neighbourhood.

The vagrant boys in the neighbourhood are given facilities to play games like football etc. Similar opportunities are given to the mess servants also, the illiterate ones of whom are given tuition through night classes. They are provided with newspapers also.

The main source of income for the league is the annual entertainment that is held early in the year. There is also the amount got through the students foregoing some items of food regularly. This kind of giving will make us interested in social service if it is done in the proper spirit. The thought that a banana that I forego enables a

poor child to have a happy stomachful of kanji a day must certainly induce me to make this little sacrifice with pleasure. The proceeds of this self-denial are used for feeding about twenty poor children of the adjacent Primary School at noon.

But with the most abundant resources, unless a real interest is evinced by a majority of students, this will only be a nominal establishment. What we need is not a mere emotional interest at any one moment, but a sustained, sympathy that will make us do even some tiresome work all the year through for the unforunate brethren in our neighbourhood.

Secretary for the year : C. T. Elias.
Treasurer : Mr. T. S. Venkataraman.
President : Mr. C. T. John.

RESULTS OF THE UNIVERSITY EXAMINATIONS 1948

B. A. Degree Examination

Subject	*No. presented*	*No. passed*	*1st class*	*2nd class*	*% of pass*
English	42	28	...	1	66·66
Malayalam	37	30	1	2	81·1
Syriac	1	1	1	...	100
Hindi	4	3	...	1	75
Philosophy	7	6	1	2	85·7
Economics	34	24	1	3	70·6

English

II Class : S. Purushothaman Nayar.

Second Language

Malayalam

I Class : Miss P. R. Janaki Amma.
II Class : P. N. Varughese
S. Purushothaman Nayar.

Syriac

I Class and first in the University : Samuel V. Cherian.

Hindi

II Class : Miss G. Bharathi.

Optional Subjects

Philosophy

I Class and first in the University : Samuel V. Cherian.
II Class : John V. John,
K. V. Samuel.

Economics

I Class and first in the University : P. N. Varughese.
II Class : K. U. Kuriakose,
M. Mohamed Yoosuf,
K. Madhavan Nayar.

B. Sc. Degree Examination

Subject	*No. presented*	*No. passed*	*1st class*	*2nd class*	*% of pass*
English	52	32	...	...	61·54
Malayalam	52	47	1	5	90·38
Hindi	1	...	...	...	......
Mathematics	17	13	2	4	76·47
Physics	36	28	8	13	77·77

Second Language

Malayalam

I Class : Miss C. Sarasamma.

II Class: *T. D. Nainan,*
P. V. Geevarghis,
K. P. Gopalakrishnan Nayar,
Joseph A. Vatakumcherry,
Miss T. Mary.

Optional Subjects

Mathematics

I Class: Miss V. Elizabeth,
E. J. Thomas.

II Class: K. P. Gopalakrishnan Nayar,
Miss C. Sarasamma,
K. Kasiviswanathan Nayar,
T. Jacob.

Physics

I Class and first in the University:
V. P. Prabhakaran Pillai,
T. D. Nainan, (Second in the University.)
P. N. Gopalakrishna Pillai,
K. M. Punnoose,
V. Sankaranarayana Ayyar,
P. R. Govindan Elayadam,
V. P. Ravindranatha Menon,
G. Krishnankutty Nayar.

II Class: Miss P. V. Mary,
T. N. Gangadaran,
P. J. Chacko,
A. R. Udayavarma Raja,
George C. Oommen,
K. G. Ipe,
P. P. Abraham,
T. M. Mathai,
K. Samban,
C. N. Kesavan Nayar,
Joseph A. Vatakumcherry,
T. K. Bhanumathy,
N. P. Balakrishna Pillai.

Intermediate Examination

No. presented	*No. passed*	*1st class*	*2nd class*	*% of pass*
199	102	17	85	51·25

I Class:
1. V. Gopalakrishna Pillai,
2. Mathew John,
3. K. V. Thomas Kutty,
4. Miss T. V. Padmavathi,
5. N. Rajan,
6. C. T. Thomas,
7. K. P. Joseph,
8. A. Thomas,
9. V. K. Yohannan,
10. R. Gopalakrishnan Nayar,
11. T. A. Markose,
12. A. I. Thomman,
13. P. M. Thomas,
14. Elizabeth Cherian,
15. D. K. Balakrishnan,
16. Miss N. I. Celine,
17. G. Varghese.

COLLEGE CHRONICLE 1948-'49

June 3, 1948.	College reopened after the Midsummer vacation.
,, *23.*	A special meeting of the College Union was held to express feelings of condolence at the death of the poet 'Changampuzha.'
,, *28.*	The Registrar of the University of Travancore visited the College.
,, *30.*	A special meeting of the College Council was held with His Grace the Most Rev. Yohannan Mar Thoma in the chair.
July 2.	Review of the Senior B. A./B. Sc. students was held.
,, *10.*	The college remained closed on account of the demise of H. H. The Maharaja of Cochin.
,, *17.*	Review of Grs. i and ii of Class II was held.
,, *22.*	The Inaugural Meeting of the College Union was held. Mahakavi Pallath Raman delivered the inaugural address.
August 3.	Mrs. Alice Jacob B. A. (Hons.) delivered the Inaugural Address of the Economics Association.
,, *4.*	A Variety Entertainment in aid of the Social Service League was given by students and staff.
,, *5.*	Information was received at noon that Dr. C. V. Chandrasekharan passed away on the 4th August. The college remained closed for the rest of the day as a mark of respect to his memory.
,, *9.*	Volleyball match played between our team and the Travancore State Forces Team was won by our team.
,, *14.*	The first anniversary of the Independence of India was celebrated by holding a special meeting of the staff and students at 4. 30 p.m. with the Principal in the Chair, who also hoisted the National flag.
,, *15.*	A special service to celebrate the Independence of India was held at 11. 30 a. m. in the V. M. Assembly Hall.
,, *21.*	Special Public Holiday declared by the Government of Travancore in honour of the formal installation of H. H. the Maharaja of Cochin.
,, *26.*	Inaugural meeting of the Science Association was held at 4 p. m. Dr. Lavji Thoria D. E. of the Travancore Rayons Ltd., delivered the address.
September 2.	First Terminal Examination commenced.
,, *4.*	Responsible Government Day in Travancore.
,, *10.*	College closed for Onam holidays.
October 5.	College reopened after Onam.
,, *14.*	A meeting of the College Council was held.
,, *29 & 30.*	Retreat of the members of the Malankara Syrian Church conducted by Rev. Fr. V. C. Geevarughese.

November 6.	Review of Class I was held.
,, *19—21.*	Retreat of the members of the Mar Thoma Syrian Church conducted by His Grace the Most Rev. Yohannan Mar Thoma.
,, *28.*	The Hon'ble Sri K. R. Elenkath, Minister, Government of Travancore, visited the college and participated in a Dinner arranged in his honour by the staff.
December 2.	College closed for the Christmas holidays.
January 4, 1949.	A special meeting of the College Council was held.
,, *15*	Dr. & Mrs. Eddy arrived in the afternoon and stayed in the college. The College was At Home to them at 4. 15 p. m. when most of the members of the staff were present.
,, *17.*	The college reopened after the Christmas holidays.
,, *22.*	The Annual College Sports were held from 3 p. m., the champions of the year being Messrs. E. M. Thomas and K. I. Varughese.
,, *28.*	Inter-collegiate Final match in Volleyball was played here between our team and the Engineering College team. We won the match scoring 2 games to nil.
,, *29.*	Inter-collegiate Final match in Football between our team and the N. S. S. College team was played here. We won the match with 3 goals to nil.
,, *30.*	A short ceremony was held in the V. M. Assembly Hall at 5 p. m. to commemorate the first anniversary of Mahatma Gandhi's demise.
February 1.	The Day Scholars' Annual Social was conducted with the Principal in the Chair and Mr. T. B Ninan as the speaker.
,, *3.*	The Annual Social of the Tagore Hostel was held with Mr. V. M. Ittyerah in the Chair and the Rev. J. Beall as the speaker.
,, *5.*	Sri Shankara Rao Deo, Secretary of the Indian National Congress, visited the college and addressed the staff and students at about 5 p. m.
,, *7.*	The Hon'ble Sri K. R. Elenkath, Minister, visited the college in the morning and addressed the students and the staff.
	In celebration of the success of our Football and Volleyball teams in the Inter-collegiate Tournaments of the year, the afternoon was declared a holiday.
,, *11.*	The Annual Social of the Skinner Hostel was held with Mr. K. Jacob in the Chair. Mr. K. Ramavarma Thirumulpad addressed the gathering.
,, *12.*	His Lordship the Rt. Rev. T. G. Stuart Smith arrived and stayed in the college. His Lordship conducted the Confirmation Service.
,, *14.*	Chacko Hostel conducted the annual social. Mr. T. S. Venkataraman was in the Chair and the Rev. Dn. K. C. Joseph addressed the gathering.

February 16.	The annual social of the Extramural Hostel was held with the Principal in the Chair and Mr. T. B. Thomas as the speaker.
„ *17.*	The Holland Hostel conducted the annual social with the Principal in the Chair. Mr. T. S. Venkataraman addressed the meeting.
„ *18.*	Dr. H. Parameswaran, M. A., D. Sc., delivered an address under the auspices of the Science Association.
„ *23.*	The S. C. F. staged a Variety Entertainment at 7 p. m. in aid of the local Sunday Schools.
„ *24.*	The New Hostel conducted the annual social with Mr. T. B. Ninan in the Chair and Mr. C. T. Benjamin as the speaker.
„ *28.*	The Women's Hostel held the annual social with Mr. A. Aravamuda Ayyangar in the Chair. Mr. P. Suryanarayanan delivered an address on the occasion on 'The Role of Women in Modern India.'

കേരളീയരും കഥകളിയും

(കെ. രാമവർമ്മ, ബി. എ.)

"കഥകളി! ഓ, അതിന്റെ കാലമെല്ലാം കഴിഞ്ഞില്ലേ? ഈ പുരോഗമനകാലത്ത് അതിനെ വല്ലവരും പുകഴ്ത്താറുണ്ടോ? പഴയതെല്ലാം പോയി തുലയട്ടെ." പരിഷ്കാരികളെന്നു ഭാവിക്കുന്ന ചിലർ പറയുന്ന പഴികളാണിതെല്ലാം. കഥകളിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഇത്തരം ആക്ഷേപശരങ്ങൾക്ക് ധാരാളം പ്രത്യസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും പ്രധാനമായി രണ്ടു കൂട്ടം കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഇവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തേണ്ടതുള്ളൂ. പഠിക്കാതെയും, പഠിച്ചാൽതന്നെ മനസ്സിലാക്കാതെയും, മനസ്സിലായാൽ തന്നെ അനുഭവിച്ചറിയാതെയും, വെറും തെറ്റിദ്ധാരണയെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി, ആരും ഒന്നിനെപ്പററിയും ഖണ്ഡിതമായി അഭിപ്രായം പറയരുത്. പ്രസ്തുത വിഷയമായ കഥകളിയെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, അതിൽ ഗ്രാഹ്യമുള്ളവരുടെ സഹായത്തോടു കൂടി, നല്ല നടന്മാരും, പാട്ടുകാരും, മേളക്കാരും ചേന്നുള്ള കളി ഒരു ദിവസം ഇവർ കാണട്ടെ. എന്നിട്ടും കഥകളിയെപ്പററിയുള്ള ഇക്കൂട്ടരുടെ അവജ്ഞ മാറുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവരുടെ കലാബോധത്തിനു കൂപ്പുകൈ!

കേരളത്തിന്റെ കേൾവികേട്ട കലാവിശേഷങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയമാണ് കഥകളി. താളമേളങ്ങളും സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളും സൂക്ഷ്മരസദ്യോതനം ചെയ്യുന്ന അഭിനയക്രമങ്ങളും വേഷവിധാനങ്ങളും ഇത്രമാത്രം സരസമായി സംയോജിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദൃശ്യകാവ്യപ്രസ്ഥാനം വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ എങ്ങും തന്നെയില്ല. ഭാരതീയ സംസ്കാരാഭ്യുദയത്തിൽ അതീവതല്പരനും വിശ്വമഹാകവിയുമായിരുന്ന രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ കഥകളിയുടെ കലാമാഹാത്മ്യത്തെ മുക്തകണ്ഠം പുകഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. പണ്ഡിററ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു, ശ്രീമതി സരോജിനി നായിഡു തുടങ്ങി മററു പല പ്രശസ്ത വ്യക്തികളും കഥകളി കണ്ട് കേരളീയരുടെ അഭിനയചാതുരിയെ അഭിനന്ദിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ഭാരതഭൂമി വിട്ട് പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലും ആസ്ത്രേലിയാ മുതലായ മററു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും കഥകളിയുടെ പ്രശസ്തി പരന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നടനകലാനിപുണനും പൗരസ്ത്യ പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ സുകീർത്തിതനും ആയ ശ്രീമാൻ ഉദയശങ്കർ കേരളത്തിലെ ഈ മഹനീയ കലാവിശേഷം കണ്ടതിന്റെ ഫലമായി, അനുഗൃഹീത നടനായിരുന്ന തകഴിയിൽ തോട്ടം ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിയെ ഗുരുവായി സ്വീകരിച്ച് കൽക്കട്ടായിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതും, അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും അനന്യസിദ്ധവും അമൂല്യവുമായ കലാപ്രയോഗ വിധങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കി തന്റെ അഭിനയ കലാപ്രവീണതയ്ക്ക് പൂർവ്വാധികം പ്രശസ്തി സമാർജ്ജിച്ചതും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. അമേരിക്കൻ നർത്തകിയായ 'രാഗിണീദേവി' കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ അന്ന് ഒരു കഥകളിനടനായിരുന്ന ശ്രീ. ഗോപിനാഥന്റെ നടനനൈപുണി കണ്ട് വിസ്മയിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ സഹനർത്തകനായി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. പൗരസ്ത്യ

വും പാശ്ചാത്യവുമായ നടനസമ്പ്രദായങ്ങളെ അവർ പരസ്പരം പഠിപ്പിച്ച്, പരിഷ്കരിച്ച ഒരു നർത്തകസംഘത്തോടു കൂടി കുറേക്കാലം പല രാജ്യങ്ങളിലും ചുററിസഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. ഗോപിനാഥനും മുൻപറഞ്ഞ തോട്ടം ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ശിക്ഷണത്തിൽ അഭ്യസനം നടത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. ഗോപിനാഥന്റെ ഒരു ശിഷ്യോത്തമനായ ശ്രീ. കേശവദാസാണു ഇന്ന് 'ജമിനി' യിലെ 'ഡാൻസ് ഡയറക്ടർ' എന്നതും കേരളീയക്ക് അഭിമാനപ്രദമാണ്. പറവൂർ സ്വദേശിയായ ആനന്ദശിവറാം എന്ന പ്രസിദ്ധ നർത്തകൻ ഇന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നൃത്തപ്രദർശനങ്ങൾ നടത്തി കേരളീയ നൃത്യകലയുടെ പരിമളം പ്രസരിപ്പിക്കുന്നു. ആനന്ദശിവറാം വള്ളത്തോളിന്റെ കലാമണ്ഡലത്തിൽ ശ്രീമാന്മാർ കുഞ്ചുക്കുറുപ്പ്, രാവുണ്ണിമേനോൻ എന്നിവരുടെ ശിഷ്യത്വത്തിൽ എട്ടു കൊല്ലം കഥകളി അഭ്യസിച്ചതാണ്. ആസ്ട്രേലിയൻ നർത്തകിയായ മിസ്സ് 'ലൂയി ലൈററ്ഫൂട്ട്' ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യയായിത്തീർന്നതു മുതൽ ആനന്ദശിവറാം അവരുമൊന്നിച്ച് ആസ്ട്രേലിയായിലും നൃത്തകലാപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തി കീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം അഖിലലോക പ്രശസ്തി നേടിയ ഈ കലാവിഭാഗത്തിന് കേരളീയരിൽ നിന്നും കിട്ടുന്ന പ്രോത്സാഹനം പരിതാപകരമായ വിധത്തിൽ പരിമിതമാണ്. കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരത്തിനും പരിഗണനയ്ക്കും പാത്രമാകാതെ കേരളത്തിലെ അനവധി സുന്ദരകലകൾ നാശഗർത്തത്തിൽ പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഥകളിപ്രസ്ഥാനത്തിന് അത്തരമൊരു ദുരന്തം വരാതിരിക്കാൻ കലാപ്രേമികളായ മലയാളികളുടെ കഴിവുകൾ സകല വിധത്തിലും വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാണ്.

കഥകളിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കവിതകളിലും ഈ കഥകളിഭ്രമം കടന്നു കൂടിയതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തുന്ന 'കലാമണ്ഡലം' കേരളീയ കലകളുടെ പരിപോഷണത്തിൽ സദാ ജാഗ്രൂകമായി വർത്തിക്കുന്നു. കലാമണ്ഡലത്തിൽ അഭ്യസനം പൂർത്തിയാക്കി പുറത്തിറങ്ങുന്ന പല നടന്മാരും രസസ്ഫുരണത്തിലും, മെയ്സ്വാധീനതയിലും, മനോധർമ്മപ്രകടനത്തിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരാണ്. ശ്രീ. കലാമണ്ഡലം കൃഷ്ണൻനായർ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രശസ്ത നടനാണ്. ഇൻഡ്യയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും കലാവാസനയുള്ള യുവാക്കന്മാർ കലാമണ്ഡലത്തിൽ വന്ന് അഭ്യസനം നടത്തുന്നുണ്ട്.

സുപ്രസിദ്ധ നാഗസ്വര വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ 'അമ്പലപ്പുഴ ബ്രദേഴ്സി'ന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്ന 'ചെമ്പകശ്ശേരി നടനകലാമണ്ഡലം' കഥകളി പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു നവജീവൻ നല്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. കേരളീയക്കുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആരംഭശൂരത്വം എന്ന ദോഷം ഇവക്കുണ്ടാകാതിരുന്നാൽ നന്ന്. അഭിനയ പടുവായ ശ്രീ. കലാമണ്ഡലം കുഞ്ചുക്കുറുപ്പിന്റെയും മനോധർമ്മ മർമ്മജ്ഞനായ ശ്രീ. കുഞ്ഞൻപണിക്കരുടെയും ശിക്ഷണത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടന്മാരുടെ പഠനക്രമം നടത്തിവരുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിന് വകയുണ്ട്.

പരേതനായ പ്രൊഫസർ വി. കൃഷ്ണൻ തമ്പി അവർകൾ കഥകളിയുടെ പരിരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി തീവ്രമായി പരിശ്രമിച്ച ഒരു ദേഹമായിരുന്നു. അ

ദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചതാണ് 'കഥകളി ക്ലബ്ബ്.' ഇടക്കാലത്ത് അതിന്റെ പ്രവർത്തനം മന്ദീഭവിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പ്രസ്തുത ക്ലബ്ബിന്റെ ഭാരവാഹികൾ തിരുവനന്തപുരത്ത് ആണ്ടിലൊരിക്കൽ സുപ്രസിദ്ധ കഥകളി നടന്മാരെയും പാട്ടുകാരെയും മേളക്കാരെയും വരുത്തി അടുപ്പിച്ച് പത്തു ദിവസത്തോളം കളി നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. 'ക്ലബ്ബി'ലെ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ കുറേക്കൂടി വിപുലമായി കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതായാൽ കേരളത്തിലെ ഈ മഹനീയ കലയ്ക്കു അതു ഒരു മഹാനുഗ്രഹമായിരിക്കും.

നാടകം നടത്തുന്നതുപോലെ ടിക്കററു വെച്ചു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ആട്ടം ആടിക്കാറുണ്ട്. കഥകളിയുടെ പ്രചാരത്തിന് ഇതും ഒരു വിധത്തിൽ സഹായകമാണെന്ന് സമ്മതിക്കണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നും കഥകളിയുടെ സുസ്ഥിരമായ നിലനില്പിനു വേണ്ടതെല്ലാം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു അർത്ഥമാക്കരുത്. വാസ്തവത്തിൽ കേരളീയരുടെ കലാപാടവത്തിനു ഉത്തമമാതൃകയായി പരിലസിക്കുന്ന ഈ കലാവിഭാഗം നാൾക്കുനാൾ ക്ഷയിച്ചു വരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇന്നു യഥാർത്ഥ കഥകളി നടന്മാരുടെ സംഖ്യ കൈവിരലുകളിൽ എണ്ണാവുന്നതേയുള്ളൂ. ഏതെങ്കിലും ഒരു നടന്റെ നിര്യാണം കൊണ്ടുള്ള നഷ്ടം പരിഹരിക്കുവാൻ അതിനുതക്ക നടന്മാരെ കാണുന്നില്ല. ഈ അടുത്തകാലത്തു കഥകളിലോകത്തിൽ നിന്നും അന്തരിച്ചുപോയ തോട്ടം ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി, വെച്ചൂർ രാമൻപിള്ള, പട്ടിക്കാംതൊടി രാവുണ്ണിമേനോൻ, കവളപ്പാറ നാരായണൻനായർ എന്നിവരുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. ആ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു ഇനി ക ആരും വരുമെന്നും ആശിക്കേണ്ട.

ഥകളിക്കു അടിക്കടി നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുസ്ഥിതിയെ പരിഹരിക്കുവാൻ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു സമുചിതമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ കലകളേയും കലാകാരന്മാരെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവന്നതു രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മതസ്ഥാപനങ്ങളുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു ആ മാതിരി സഹായസഹകരണങ്ങളൊന്നും കലകൾക്കോ കലാകാരന്മാർക്കോ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. പൊതുജനങ്ങളുടെ പിൻതുണയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇന്നു കലകൾ വളരുകയുള്ളൂ. കലാകാരന്മാർ, തങ്ങളുടെ ക്രിയകൊണ്ടു ജനങ്ങളിൽ വിജ്ഞാനവിനോദങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചു അവരുടെ മനസ്സംസ്കരണം സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥത്തിൽ പൊതുജനസേവകന്മാരാണ്. അതുകൊണ്ടു പൊതുജനങ്ങൾ കലാകാരന്മാരോടും തദ്വാരാ കലകളോടും കടപ്പെട്ടവരാകുന്നു. അവർ കലാകാരന്മാരെ അവഗണിക്കുന്നതു ആത്മഹത്യയ്ക്കു തുല്യമായ അപരാധമാണ്. കഥകളിക്കാരുടെ കലാപരമായ കഴിവുകളെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, അവർക്കു ഇന്നു കിട്ടുന്ന വേതനം എത്രയോ തുച്ഛം! കഥകളിയിലെ ഒരംശം മാത്രമായ നൃത്തപ്രദർശനം അന്യദിക്കുകളിൽ നടത്തിയാൽ ഇതിലുമെത്രയോ മടങ്ങു ആദായം ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മിക്ക കഥകളി നടന്മാരും ഇപ്പോൾ ജീവസന്ധാരണത്തിന് വിദേശത്തെ ആശ്രയിക്കുക പതിവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിനുത്തരവാദികൾ മലയാളികളല്ലേ? പാണ്ടിപ്രദേശത്തുനിന്നും വന്നു കഷ്ടിച്ചു മൂന്നു മണിക്കൂർ പാടുന്ന ഭാഗവതർക്കു രണ്ടായിരം രൂപാ കൊടുക്കാമെന്നും, ചിരകാലത്തെ നിരന്തരാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി സ്വാധീനമാക്കിയ അഭിനയ കലാപ്ര

യോഗങ്ങളെ ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ സഹൃദയ ഹൃദയാഹ്ലാദകമാകുംവണ്ണം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കേരളീയ നടന് അൻപതു രൂപയെങ്കിലും കൊടുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും! നോക്കണേ, ഒരനീതി!

കാലോചിതമായി ചില ചില്ലറ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയാൽ കഥകളിയിൽ രസിക്കാൻ കഴിയാത്തവരായി ആരും കാണുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പട്ടണങ്ങളിലായാലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലായാലും കഥകളി നാലു മണിക്കൂറിൽ കൂടുതൽ നീണ്ടു നില്ക്കരുത്. ഒരു കഥയിലെ സരസവും രംഗപ്രയോഗയോഗ്യവും സഹൃദയരഞ്ജകവുമായ ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കാവൂ. സദസ്യർക്കു ഇരുന്നു കാണുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കണം. രംഗസ്ഥലം മൂന്നടിയോളം ഉയർത്തി നിർമ്മിക്കുന്നതു കാണികൾക്കു കാണുവാനും, നടന്മാർക്കു ആടുവാനും, പാട്ടുകാർക്കും മേളക്കാർക്കും തിരക്കു കൂടാതെ നില്ക്കുവാനും സൗകര്യമായിരിക്കും. അർദ്ധവൃത്താകാരമായ സിനിമാക്കൊട്ടകയുടെ മാതൃകയാണ് ഏററവും അനുയോജ്യമായിരിക്കുന്നത്. നിലാവുള്ള കാലമാണെങ്കിൽ രംഗത്തിനു പുറകിൽ കറുത്ത കർട്ടൻ ഇടുന്നതു വേഷങ്ങൾക്കു നിറപ്പകിട്ടു കിട്ടുന്നതിനു ഉപകരിക്കും. വൈദ്യുത ദീപങ്ങളെക്കാൾ നിലവിളക്കാണ് സൂക്ഷ്മരസങ്ങൾ പോലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നത്. അതിനാൽ നിലവിളക്കു മാററുന്നതു ആശാസ്യമല്ല. മേളസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ അല്പം ചില മാററങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂടെന്നില്ല. പാട്ടുപാടുമ്പോൾ ചെണ്ടയുടെയും ഇലത്താലത്തിൻെറയും പ്രയോഗങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര കുറയ്ക്കണം. മദ്ദളക്കാരൻ സമർത്ഥനാണെങ്കിൽ 'ഡാൻസു' രീതി അനുസരിച്ചു കൺസ്പിയ്യൂഷമാംവണ്ണം കൊട്ടി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും. വേഷവിധാനത്തിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിലാക്കാൻ പല പണ്ഡിതന്മാരും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ രസപ്രകടനത്തിനും കലാശം ചവുട്ടലിനും ഇന്നത്തെ വേഷസമ്പ്രദായം തന്നെയാണു ഏററവും പററിയതു. കത്തി, പച്ച, മഞ്ഞ, കരി, ചുവന്ന താടി മുതലായി വേഷത്തിലുള്ള വൈവിദ്ധ്യം അതാതു കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവ സംഗ്രഹണത്തിനും തദനുസാരിയായ രസസ്ഫുരണത്തിനും എത്രമാത്രം പര്യാപ്തമാണെന്നുള്ളതു സഹൃദയന്മാർക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ കഥകളിയുടെ ഇന്നത്തെ രൂപം തന്നെ പരിപൂർണ്ണതയോടു ഏകദേശം അടുത്തുനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് പറയത്തക്ക വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്താൻ വഴികാണാത്തത്.

ഒരു കേരള സർവ്വകലാശാല സംസ്ഥാപിതമായെങ്കിൽ മാത്രമേ കേരളീയ കലകൾക്കു അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. സർവ്വകലാശാലയുടെ പഠനവകുപ്പിൽ കലാപരിശീലനക്ലാസ്സു കൂടി ആരംഭിക്കണം. ആകാരസുഭഗതയും അംഗസൗഷ്ഠവവും കലാവാസനയുമുള്ളവരെ മാത്രമേ പ്രസ്തുത ക്ലാസ്സിൽ ചേർക്കാവൂ. അവർക്കു് ആധുനികലോകഗതിക്കനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവും നല്കണം. ഈ വിധത്തിൽ രൂപീകരിച്ചെടുക്കുന്ന കലാവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ പ്രകടനങ്ങൾ ഇന്നത്തെ ജനസാമാന്യത്തിനു് തികച്ചും ഹിതകരമായിരിക്കുമെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കിളിപ്പെണ്ണ്

വിശാരദ്, സി. ജെ. ചാക്കോ, ചെമ്മനം. (ഒന്നാം ക്ലാസ്സ്)

തിരുവോണം വന്നെത്തും തിരുനാളിൽ തമ്പുരാ-
നൊരു കൊച്ചുമുണ്ടവൾക്കേകും;
പ്രതിദിനമിതു ചിന്തിച്ചതിമോദം പൂണ്ടവൾ
പതിവാണു കിളിയാട്ടാൻ പോകും;
ഒരു പാട്ടക്കഷ്ണവുമൊരുകീറയോലയു-
മൊരുകൊച്ചുകോലുമായ് പോകും.
'പുലമറുത'യെത്തുമ്പോൾ കുലചായും നെല്ലുകൾ
തലയാട്ടി സ്വാഗതമോതും
പുലരിമുതൽക്കിളിയാട്ടിക്കിളിയാട്ടിക്കൊ-ണ്ടവൾ
പകലവിടെത്തന്നെയിരിക്കും.
തെളിവായാലെന്തോന്നു, മഴയായാലെന്താണ-
ക്കിളികൾക്കു തുല്യമാണെല്ലാം:
ഒരുമണിയും കൊത്താനച്ചെറുമറുതയ-വസര-
മരുളുകയില്ലവൾക്കെല്ലാം.
അവരണയും സമയത്താപ്പാട്ടയും കൊട്ടിക്കൊ-
ണ്ടവളീമട്ടുച്ചത്തിൽ പാടും:—
"മതി മണ്ടിക്കിളികളേ, പോപോപോ പോരേണ്ടൊരു
കതിരും മുറിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ.
അതിനാലേതമ്പുരാൻ കോപിക്കാനിടയായാൽ
ഗതികെട്ടോരായിടും ഞങ്ങൾ.
അരികിലും മുക്കിലും കൊത്തല്ലേ പക്കി നീ-
യതുകണ്ടാൽ തമ്പുരാൻ കൊല്ലും."
കളഗീതമിതുകേട്ടാൽ കരളലിഞ്ഞായിടാം
കിളികുലം ദൂരെപ്പറക്കും.
വഴിപോക്കരതു കേട്ടിട്ടൊരു "കിളിപ്പെണ്ണെ"ന്ന
പഴിനാമമായവൾക്കേകി.
കരിമുകിലതുകേട്ടുള്ളുരുകിക്കരഞ്ഞതോ
പെരുമഴയെങ്ങുമേതൂകി.
'മഴയേവം നനയുന്നോ പനിവരുംപോ'കെന്നാ
മറുതയോടാരുരച്ചാലും,
കണിശമൊടപ്പള്ളിയിലെ മണിയവളെ സന്ധ്യയ്ക്കു
പണിവിട്ടുപോരാൻ വിളിക്കും.
ഒരുകെട്ടുവിറകവളമ്മയ്ക്കായ് സമ്പാദി-
ച്ചിരുളുമ്പൊഴേക്കു തിരിക്കും.
കവിഹൃദയം പുളകം പൂണ്ടിട്ടുമീമട്ടിലാ
കവിതയുടെ ജീവിതം കണ്ടാൽ!
ഒരുവാരമിതുമട്ടു കിളിയാട്ടി,ഹാ!വന്ന-
ത്തിരുവോണമെത്തുന്നമാസം!
പഴമുണ്ടുമാറുവാൻ മറുതയ്ക്കാക്കാമേറ്റവും
മഴമഞ്ഞായ് മാറുന്നമാസം!!
ചിങ്ങംപിറന്നതോടൊപ്പമഗിതക
ഭംഗിയുമൊന്നു വളർന്നു.
പാടീട്ടും പാട്ടിനോടൊപ്പമന്നാശയും
കോടിമുണ്ടിന്നു കിളുർന്നു.
ഒരുപത്തു ദിവസത്തിലധികമില്ലിനിയുമ-
ത്തിരുവോണമെത്തുവാനാഹാ!

* * *

ഇളവില്ലാതിയലുന്നമഴയേറ്റൊബാല തൻ
കളഗാനമാകെപ്പതറി— — — — — —

(രണ്ട്)

ഒരുദിനം വന്നില്ലാച്ചെറുമിക്കുതല പൊക്കാ-
നരുതെന്നുതോന്നുന്നു—പാവം!
പനിയാ,ണിരുൾ വെളിവില്ലാപ്പനി കുറയാനല്ലത്രേ
ദിനമഞ്ചാറായിട്ടും ഭാവം
കണ്ടാലാളറിയാതായ്, വെളിവററു, മറുതയ്ക്കു
മിണ്ടാട്ടം പോലും നിലച്ചു.

കൂടിലിൻ ദുസ്ഥിതിയിൽഗതികാണാതപ്പാവങ്ങ--
ളുടയോനെത്തന്നേ വിളിച്ചു.
കിളിനോട്ടക്കാരിക്കു ചിലനേരം തെല്ലൊരു
വെളിവുണ്ടായിട്ടപ്പോൾ ചൊല്ലും :—
"കതിരെല്ലാം കിളിയരിയും, ഞാൻ പറയാമെല്ലാരും
കളിയും പറഞ്ഞിങ്ങിരുന്നാൽ."
തെളിവല്ലതാനുമങ്ങാളുണ്ടെന്നാരുമാ
കിളിവാണിയോടു പറഞ്ഞാൽ
ചിലരാത്രിയിലിടിവെട്ടിമഴപെയ്യും നേരത്താ
പുലമരുതപ്പിച്ചായ് പ്പുറയും :—
"മതിമണ്ടിക്കിളികളേ, പോപോപോ പോരേണ്ടൊരു
കതിരും മുറിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ."
ഇതുമട്ടാക്കയിലിൻെറ ഗദവിവരം കേട്ടിട്ടാ--
മുതലാളിപോലും കരഞ്ഞു!
കരയുവാൻ കണ്ണീരിനു കാശൊട്ടും വേണ്ടെന്ന
കലിയുഗനീതിയറിഞ്ഞോ ?

(മൂന്ന്)

ഒരുകോടി മുണ്ടുടുത്തവളുലാത്തേണ്ടൊരാ
തിരുവോണനാളും പിറന്നു
തലപൊക്കാനാകാത്ത മരണമട്ടുത്തുള്ള
നിലയിലപ്പാവം കിടന്നു
പലവീട്ടിൽ പലഹാരപ്പുരിമളമേറെറാരാ
പകലൊട്ടു പാതിയും നീങ്ങി.
പുതുമുണ്ടിൻ കൊതികൊണ്ടു പനിവന്ന മരുതയ--
ന്നതുവരെ തേങ്ങിമയങ്ങി.
ഒളികെട്ടോരവളുടെനയനങ്ങളവസാനം
വിളികേട്ടപോലെ തുറന്നു.
കളിപറകയില്ലെന്നുമൊരുകോടിയാശയ--
ത്തെളിവിങ്കലൂറിക്കിടന്നു.
അരികിലായമരുന്നോരവരിലാമിഴിയല്പം
തെരുതെരെച്ചുററിച്ചുഴന്നശേഷം,
വെമ്പിവിതുമ്പിവിരണ്ടു ചോദിച്ചു--വൾ :—
"തമ്പുരാനെന്നെ വിളിച്ചോ ?"
ഇല്ലെന്നുപറയുന്നോരിടകൊണ്ടാമാടത്തി--
ലെല്ലാരും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.
പരമാത്മമറിവുറേറാരവളുടെ നയനത്തെ
പരിതാപം മൂടിക്കഴിഞ്ഞു.
തനിനിറം കാട്ടിയലോകത്തെവിട്ടവൾ
പനിയിലൂടോടാൻ പിടഞ്ഞു.
ഉടനസ്ഥിമാത്രമായ് ശേഷിച്ചമരുതത--
ന്നുടലൊന്നുരണ്ടു നടുങ്ങി.
പലനാളായ വരളുമന്നയനമന്നുതകിയോ
ചിലകണ്ണീർത്തുള്ളിപൊടിഞ്ഞു.
കഴിവാകെയവസാനിച്ചതുമട്ടിലവളുടെ
മിഴിഹന്ത ! മന്ദമടഞ്ഞു
വികലാംഗമഖിലവും വിറപൂണ്ടിട്ടവസാനം
വിരലൊക്കെക്കോച്ചിനിവന്നു.
അവലംബമറേറാരപ്പാവങ്ങൾ മുറയിട്ട--
ങ്ങവളെ വിളിച്ചുകരഞ്ഞു.
ഒരുവാക്കും മിണ്ടാതെ—യൊരുകിളിയുമാട്ടാതെ
യൊരുപാട്ടും പാടാതെ——പാവം!
ചിലപച്ചക്കിളികളാസമയത്തങ്ങെന്തിന്നോ
ചെലചെലച്ചൊല്ലിപ്പറന്നു.

* * *

അവശർ തന്നടിവാങ്ങെശ്ശുപരോക്കം വിലയേക--
ന്നവനുണ്ടോമുതലാളിയാവൂ !
തകരുന്നൊരു ഹൃദയത്തിൻ കൊതിതീക്കാൻ പണമൊട്ടും
തകരാറാക്കാതെ കഴിച്ചാൽ,
ഒരുപക്ഷേയതുപോരെന്നാക്കറിയാം സാഹ്ഗ്ദത്തി--
ലൊരുവട്ടം കൈക്കൂലിയേകാൻ—?

പൊലിഞ്ഞ ദീപം

(വി. രാജമ്മ. Class iii.)

അങ്ങനെ ആ ദീപവും പൊലിഞ്ഞു! കാവ്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ അക്ഷയഭാസ്സോടെ ഉദിച്ചുയർന്ന ആ കനകതാരവും അസ്തമിച്ചു! കമനീയമായ കാന്തികതിരൊളി വിതറി യുവഹൃദയങ്ങളിൽ അജ്ഞാതാന്ധകാരം വിദൂരമാക്കിനിന്ന ആ ദീപനാളവും പൊടുന്നനവെ കാലവാതഹതിയാൽ വിലയം പ്രാപിച്ചു. കൈരളിയുടെ കോമളകണ്ഠത്തിൽ കനകകാന്തി കളിയാടുന്ന കവിതാരത്നങ്ങൾ ചാർത്തി, ഒരു വിപ്ലവാത്മകയുഗം സൃഷ്ടിച്ച ആ ഗായകൻ—മലയാള മലർവാടിയിൽ മധുരകൂജനം ചെയ്ത ആ മഹനീയപുംസ്കോകിലം—ഇന്നു മരണത്തിന്റെ ഉത്സംഗത്തിൽ നിർവൃതി കൊള്ളുകയാണ്.

കഴിഞ്ഞയാണ്ട് മിഥുനമാസം നാലാംതീയതിയാണ് ആ അത്യാഹിതം സംഭവിച്ചതു. നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിനും നീണ്ട നിരാശകൾക്കും നിദാനമായി, പ്രതികൂലപരിതസ്ഥിതികളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്കു വശംവദനായി, ക്ലേശപൂർണ്ണമായ ജീവിതം നയിച്ചുവന്ന ആ സാഹിത്യഗായകൻ മലയാണ്മയെ അണിയിച്ചിട്ടുള്ള കവനഹാരങ്ങളുടെ പരിമളം എന്നെന്നും അമ്ലാനമായി പരിലസിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഒരു ഹ്രസ്വജീവിതത്തിൽതന്നെ സ്വവ്യക്തിമാഹാത്മ്യം സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന് ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ തരളിതഹൃദയനായി കണ്ണുനീർ പൊഴിക്കുകമാത്രമല്ല, വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരഭിനവ പ്രബുദ്ധതയിലേക്കു വികാരാവേശനായി നായകത്വം വഹിക്കുകകൂടി ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലഘട്ടത്തിൽ അധികവും നിർദ്ദയനീതിയും, നിർബ്ബന്ധനിയമവും ഹൃദയശൂന്യമായ കർമ്മപരിപാടിയും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിന്റെ പരാജയോന്മുഖമായ പ്രയാണത്തിൽ പരിതപിച്ചു രോദനം ചെയ്യുന്ന കവി കാലാന്തരത്തിൽ വിപ്ലവോത്സുകനായി, സമരസന്നദ്ധനായി, പോരാ!—പുരോഗമനവാദിയായി മനുഷ്യന്റെ അവകാശങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുവാൻ ത്യാഗസന്നദ്ധനായി നില്ക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നതു്. ഒരു യുവഹൃദയവും ഇത്ര ദ്രുതഗതിയിൽ തുടിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ നാനാമുഖമായ കാവ്യഗുണങ്ങളെ ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുക സുകരമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെ സഹൃദയാരാധകങ്ങളാക്കിയ പ്രമുഖോപാധികളിൽ ചിലതു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക മാത്രം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. നിരവദ്യസുന്ദരമായ കവനശൈലി, അതിൽ ഓളംവെട്ടി നില്ക്കുന്ന സംഗീതസാന്ദ്രത—അതാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളുടെ പ്രത്യേകത. ചെറുശ്ശേരിക്കുശേഷം അത്രത്തോളം ആസ്വാദ്യമായ ഗാനശൈലിയുമായി കൈരളിക്കു പരിചയിക്കാൻ ഇടയായിട്ടില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു. സ്നിഗ്ദ്ധകോമളങ്ങളായ മധുരപദങ്ങളുടെ സരസസന്നിവേശത്താൽ ഈ കവികോകിലം ശ്രോതാക്കളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവരസം നാദബ്രഹ്മലയസദൃശമായിത്തീരുന്നതു നോക്കുക:

"കളകള കോകിലാലാപ ലോലം
കമനീയ കാമദ പുഷ്പകാലം
മധുപാന മത്ത മധുപഗീതം
മധുര സുരഭിയാം മന്ദവാതം
മലർനിര മേളിച്ച മഞ്ജുവാടം

മരതകപ്പച്ച വിരിച്ചപാടം
വിജനവിലാസ ലതാനികുഞ്ജം
ഭജനവിലോല യെൻപുണ്യ
പുഞ്ജം

പരിമള കല്ലോലമല്പമല്പം
പരിചിലിളകിടും പുഷ്പതല്പം
മിളിത നിർവ്വാണ സുഖപ്രസന്നയം
ലളിതവികാര മയ ഹൃദയം
പരിചിലാത്മാവിലമൃതസാരം
ചൊരിയുമെൻ നിസ്തുല
ഭാഗ്യ താരം."
(ബാഷ്പാഞ്ജലി)

എത്രമനോഹരമായ ചിത്രം! അതങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ.

പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ കവിക്കുള്ള പാടവം അന്യാദൃശമാണ്. പ്രകൃതിതന്നെ കവിയുടെ കൈയിൽനിന്നും തൂലിക വാങ്ങി സ്വവിലാസങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കും പോലെ തോന്നും എന്ന് വേർഡ്സ്വർത്തു കവിതയെപ്പററി ഒരു നിരൂപകൻ പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതു് ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കും യോജിക്കുന്നതാണ്. മലർമാസം അണഞ്ഞാൽ മതി കവി പാടുകയായി:

"രഞ്ജുവാസന്ത വാസരോത്സവ
മഞ്ജിതോദയം ശ്രീമയം
ഉല്ലാസാമലീസൗര ഭോജ്വല
ഫുല്ലസൂന സമാകുലം
ബാലമാരുത ചാലിതാലതാ
ജാലനൃത്ത സുമ്മേളനം
കോകിലാലാപ ലോലകല്ലോല
കോമളാരവ പൂരിതം
മോദസമ്പൂർണ്ണമാകമീരംഗം
മോഹനം മനോമോഹനം.

വികാരോത്തേജകങ്ങളായ ചില നിമിഷങ്ങളിൽ പ്രകടനോത്സുകമായ കവിഹൃദയം തരംഗതരളിതമായിച്ചമയുകയും ഒടുവിൽ അതു തുളുമ്പി വാക്ക്രൂപത്തിൽ പുറത്തേക്കു പ്രവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഭാഷയിൽ തന്നെ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ കലാകാരന് കലാനിർമ്മിതി ഒരു സ്വപ്നമാണ്. അദ്ദേഹം തുടരുന്നു:— "ഞാൻ പലപ്പോഴും കവിതയെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ കവിത എഴുതിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തേതു് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മറന്നിരുന്നു. ഞാൻ മുൻകൂട്ടി ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല— ആകസ്മികമായി എവിടെനിന്നോ ഒരു മിന്നൽ. ഞാൻ എഴുതുകയാണ്. ആ അവസരത്തിൽ എന്റെ ഹൃദയം സംഗീത സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഞാൻ അതിൽ താണു മുങ്ങി നീന്തിപ്പുളച്ചു പോകും." തന്നിമിത്തം അകൃത്രിമത്വവും സംഗീതാത്മകത്വവും കലർന്ന കാവ്യരീതിയിൽ ചങ്ങമ്പുഴ അതുല്യനായിത്തന്നെ പരിലസിക്കുന്നു.

ചങ്ങമ്പുഴക്കൃതികളുടെ മറെറാരു പ്രധാനഗുണം അവയിൽ പ്രകടമാകുന്ന ആത്മാർത്ഥതയാകുന്നു. പ്രതിപാദ്യവിഷയവും കവിയുമായ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചശേഷമാണ് കവിത ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്നതു. അനേക ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ. സ്വജീവിതരക്തത്തിൽ തൂലിക മുക്കിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ അധികവും രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആത്മാർത്ഥത കൂടുംതോറും കവിതയുടെ ആസ്വാദ്യതയും വർദ്ധിക്കുന്നു. "A good book is the precious life blood of a master-spirit embalmed and treasured upon purpose to a life beyond life" എന്ന Miltonന്റെ നിർവ്വചനം ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

കവിയുടെ ആശയഗതികളിലേക്കു അല്പമൊന്നു കടക്കാം. ബാഷ്പാഞ്ജലിയുമായാണു ചങ്ങമ്പുഴ ആദ്യം സാഹിത്യവേദിയിൽ പ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു്. നീറുന്ന നിരാശയുടെ നടുവിൽ

നിന്നു വിലാപമുയർത്തുന്ന ചങ്ങമ്പുഴയെയാണു് നാം കാണുന്നതു്. ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചവിട്ടുപടികളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം പാടുകയാണു്:—

"ഹതഭാഗ്യനിന്നു ഞാൻ കണ്ടതെല്ലാം
പരിതാപപാരാദിതമായിരുന്നു
സതതമെൻ കാതിൽ പതിച്ചതെല്ലാം
കരുണതൻ രോദനമായിരുന്നു
എരിയുമെന്നാത്മാവിലേററതെല്ലാം
ചുട്ടുനെടുവീർപ്പുകളായിരുന്നു."

ലോകത്തിന്റെ കരുണാരഹിതമായ കാപട്യങ്ങൾ വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണല്ലോ:—

"കപട ലോകത്തിലാത്മാർത്ഥമായൊരു
ഹൃദയമുണ്ടായതാണെൻ പരാജയം."

എന്നു സ്വാനുഭവം ഹൃദയംനൊന്തു ഭാഷയിൽ പകർത്തുന്നതു്.

ലോകജീവിതം ഹാ ഹാ! ശോകപൂരിതം തവ—
മാകുമൊരാശാബന്ധമാത്രികമായാ സ്വപ്നം"

എന്നുവീണ്ടും നിരാശനായി;—

"അതിശുഷ്കം ജീവിതപാത്രംഎനി
ക്കിതു കൊണ്ടിനിയെന്തു കാര്യം

എന്നു ഗദ്ഗദ കണ്ഠനായി കവി ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ

"കരയുവാനിടയാകരുതെങ്കിലോ
വിരിയരുതൊററപ്പൂമൊട്ടും പുഷ്പമായ്"

എന്നുപോലും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിപ്പോകുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ഈ വീക്ഷണഗതിക്കു് സാരമായ വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പിന്നീടുള്ള കൃതികൾ തെളിയിക്കുന്നു.

അലംകാരശബളതയല്ല; പ്രത്യുത ശ്രുതിമധുരമായ പദഘടനയുടെയും അക്ലിഷ്ടസുന്ദരമായ പ്രാസഭംഗിയുടെയും ഹൃദയം ദ്രവിപ്പിക്കുന്ന ശൃംഗാരരസത്തിന്റെയും, സർവ്വോപരി സംഗീതസാന്ദ്രതയുടെയും സമഞ്ജസമായ സമ്മേളനരംഗമാണു് ചങ്ങമ്പുഴ കൃതികൾ.

ആദ്ദരയൻ ജന്മിക്കു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന "വാഴക്കുല" മാത്രം മതി ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിയശസ്സു നിലനിർത്താൻ. കേരളം കല്പാന്തകാലത്തിൽ സമുദ്രഗ്രസ്തമാകുന്നതുവരെ ആ "ഗാനഗന്ധർവ്വനെ" കൈരളി കൃതജ്ഞതാവിവശവും ആദരപ്രവണവുമായ ഹൃദയത്തോടെ സ്മരിക്കും. തുടന്നാൽ കവിത മുഴുവൻ പകർത്തേണ്ടിവരും.

"വിലക്ഷണങ്ങളായ ശാരീരിക ബന്ധങ്ങളിലേക്കു ഒരിക്കലും താഴാതെ പ്രൗഢമധുരമായി നില്ക്കുന്ന പ്രണയപ്രതിപാദനങ്ങൾ, യാതൊരു ഹൃദയത്തിനും നോവുതട്ടാതെ ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ലോകചര്യാനിരൂപണങ്ങൾ, പതിതമെങ്കിലും നൈസർഗ്ഗികബന്ധംകൊണ്ടു ദൈവികത്വത്തോടു സംഘടിതമായ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അന്തർലീന മഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരിദേവനങ്ങൾ, സകലകഷ്ടതകൾക്കും പ്രഥമപരിഹാരം നൽകുന്ന കാവ്യസ്വരൂപിണിയോടുള്ള ദയനീയാർത്ഥനകൾ, അപ്രമേയവും എന്നാൽ അതിമോഹനവുമായ ചിൽപ്രകാശത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണാനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആക്രന്ദനങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം രമണീയതമമാക്കുന്ന മനോഹരമായ ശയ്യ—അവയാണു ചങ്ങമ്പുഴ കവിതകളുടെ നിരവദ്യതയ്ക്കു നിദാനം."

അദ്ദേഹത്തിനു അതിപ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള "രമണനോ" തത്തുല്യങ്ങളായ കൃതികളോ പ്രത്യേകം എടുത്തു നിരൂപിക്കുവാൻ ഇവിടെ സാദ്ധ്യമല്ല. ആവർത്തിച്ച അനേകം പതിപ്പുകളോടുകൂ

ടിയ ഏകദേശം മുപ്പതിൽ പരം കൃതികളുടെ കർത്താവാണ് ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴ. സാഹിത്യലോകത്തിനു, വിശിഷ്യ, യുവലോകത്തിന് ചങ്ങമ്പുഴകൃതികൾ അധികം പ്രചോദനം നൽകിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ പ്രചുരപ്രചാരം തന്നെ നിദർശനമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം കേവലം ഹ്രസ്വമായ മുപ്പത്തിനാലു വർഷങ്ങൾ മാത്രമാണെങ്കിലും കാവ്യലോകത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രേരണാശക്തി അനേകം പുരുഷായുസ്സുകൾകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമാകുന്നതല്ല. ഉത്കൃഷ്ടവിചാരങ്ങളും, ഉജ്ജ്വലവികാരങ്ങളും ഉൽക്കട വിഷാദങ്ങളും നിറഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത കാവ്യലോകത്തിൽ ശാശ്വതത്വം കൈക്കൊള്ളുകതന്നെചെയ്യും. തന്റെ ആത്മമിത്രമായ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ ആകസ്മിക ചരമത്തിൽ കവി വിലപിച്ച

"കായായിത്തീരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ
പോയല്ലോ പോയല്ലോ പുഷ്പമേനി"

എന്ന വരികൾ ചങ്ങമ്പുഴയെ സംബന്ധിച്ചും അന്വർത്ഥമാണ്. ഒരുപക്ഷേ അതു 'അറം' ആണോ എന്നും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു ഒററ വാചകത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ആധുനികകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഏററവും വലിയ ജനകീയകവിയായിരുന്നു ശ്രീചങ്ങമ്പുഴ. അങ്ങയുടെ സ്മരണമാത്രയിൽ

"തുഷ്ടിതാഭിമാനത്താലുൾക്കാമ്പു തുളുമ്പുന്നു
മൊട്ടിട്ടു വിലസുന്നു ഗാത്രവും രോമാഞ്ചത്താൽ"

ഒന്നുകൂടി; കുമാരനാശാന്റെ ഭാഷയിൽ

"സാധിച്ചു വേഗമഥവാ നിജജന്മകൃത്യം
സാധിഷ്ഠർ പോട്ടിഹസദാനിശി പാന്ഥപാദം
ബാധിച്ചു രൂക്ഷശില പാഴ്ഥതിൽ നിന്നു മേഘ
ജ്യോതിസ്സുതൻ ക്ഷണികജീവിതമല്ലികാമ്യം"

എന്നു പറഞ്ഞു സമാധാനിക്കുകമാത്രമാണ് ഇന്നു കരണീയമായിട്ടുള്ളത്. ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴ ദിവംഗതനായി എങ്കിലും

"എന്നെന്നും ഭുവനത്തിൽ സുന്ദരഹൃദയത്തി-
ലന്നിഴലാട്ടും പാടാതമൻ കൊള്ളും
കൈരളിയെന്നുമെന്നും ധ്യാനത്തിലാമഹിത
കൈവല്യസ്മൃതിപാരം നുകർന്നു കൊള്ളും."

നിലച്ചുപോയ മണിനാദം *

(ജോസ് കുരിക്കൾ, ക്ലാസ്സ് III, B. Sc.)

നിന്നുപോയി നിലച്ചുപോയി ഹാ
മന്നിൽ നിന്നാമണിനാദം
എങ്ങുനാമിനി കേൾക്കുമാസുഖ-
സുന്ദര സ്വർഗ്ഗ നിസ്വനം
എങ്ങുനാമിനി കേൾക്കുമാമൃദു
മാനസത്തിന്റെ മാറെറാലി
എങ്ങുനാമിനിക്കാണുമാ ദിവ്യ
വർണ്ണ വൈദ്യുതവീചികൾ
ശാബ്ദിക സ്വർഗ്ഗസീമയിലത്ഥ-
വ്യാപ്തികൾ വിരചിച്ച നീ

* ശ്രീ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ചരമം പ്രമാണിച്ചു കൂടിയ കോളേജ് യൂണിയന്റെ അനുശോചന യോഗത്തിൽ വായിച്ചത്.

ജീവിതത്തിൻ കരച്ചിലിൽനിന്നു-
കാവ്യഗീത കടഞ്ഞു നീ
കണ്ണുനീരിൻ കടമിഴികളിൽ
പുണ്യലോകങ്ങൾ കണ്ടു നീ.

ഖിന്നതയിൽ കുളിച്ചു നിന്നൊരു
പൊൻകിനാവു നിൻ ജീവിതം
ശോകവായ്പു പതഞ്ഞുനിന്നൊരു
ഗാനമാണു നിൻ ജീവിതം
കണ്ണുനീരിൽ പ്രതിഫലിച്ചോരു
പുഞ്ചിരി നിന്റെ ജീവിതം.

ഖിന്നതയിലുലഞ്ഞു നില്ക്കുമീ
മന്നിടത്തിന്റെ സ്പന്ദനം
ചെന്നലച്ചു നിൻ മാനസത്തിന്റെ
മന്ദഹാസാർദ്ര ശാന്തിയിൽ
കണ്ണുനീരിൻ കരകവിയലിൽ
കാതുലക്കും കരച്ചിലിൽ
കാണുമാറായതിൻ പ്രതിധ്വനി
ചേണിയന്ന നിൻ വീണയിൽ.

ഒന്നുദിച്ചുടനെത്തിനീയുച്ച-
രേഖയിലുജ്ജ്വലോജ്ജ്വലം
ഒന്നുണർന്നുടനൊച്ചവച്ചതിൽ-
നിന്നു നിർഗ്ഗളിച്ചൂർമ്മികൾ
ഒന്നു പൊട്ടിവിരിഞ്ഞു നീയുട-
നുന്നതോജ്ജ്വലശോഭയായ്.

മണ്ണടിഞ്ഞു നിൻ മണ്ണു നിർമ്മിച്ച
പുണ്യദേഹമതെങ്കിലും
നാളെയിന്നലെയിന്നിതെന്നിവ-
ത്തുന്നിവയ്ക്കുമതിരുകൾ—
ക്കപ്പുറം നിന്റെ ഭാവനാമേശ-
പ്പൊൻതിടമ്പുകൾ പാറിടും
നിത്യമാനുഷജീവിതങ്ങളിൻ
തത്തിനിന്നവ പാടിടും
ചക്രവാളം മുറിച്ചുപോലും
മുഴങ്ങിടുമതിൻ മാറൊലി
മിന്നി മിന്നിരത്തിക്കുമായതു
ചെന്നലച്ചുഡുസഞ്ചയം.

"ഈ തലതിരിച്ചിലോ പുരോഗമനം?"

(By M. K. Narayana Pillai, Class iv).

എവിടെയും ജീവിതപ്പോരാട്ടം നടക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണല്ലോ ഇതു്. ഈ നശ്വരലോകത്തിലെ അല്പകാലവാസത്തിന്റെ പ്രതാപങ്ങളും ആനന്ദവും ആണു് ജന്മസാഫല്യം എന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഇന്നും ലോകത്തിൽ ദുർല്ലഭമല്ല. "ജീവിതം ജലചരരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടു് 120 കോടി വർഷം ആയിട്ടുണ്ടെന്നും മനുഷ്യൻ ആവിർഭവിച്ചിട്ടു 10 ലക്ഷം സംവത്സരവും അതിൽത്തന്നെ കാലും വാലും ഭേദപ്പെട്ടു പരിഷ്കൃത മനുഷ്യൻ പുറത്തു വന്നിട്ടു 8000 വർഷമേ ആയിരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളുവെന്നും" മററുമുള്ള വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം നാം കേട്ടിട്ടുള്ളതാണു്.

സ്രഷ്ടാവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനകളേയും അനുകരിച്ചു ജീവിപ്പാൻ കഴിയാത്ത ചില ചിന്തകന്മാരാണു് ഇങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു്. ആഡംബരപൂർണ്ണമായ ഐഹികജീവിതം കൊണ്ടു ഹൃദയസംതൃപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങൾ ഇന്നുവരെയ്ക്കും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. സിംഹപ്രതാപികളും ലോകജേതാക്കളുമായ സാമ്രാട്ടുകൾ മുതൽ പട്ടിണിയും പരിവട്ടവും ആയി കഴിയുന്ന "കുപ്പച്ചാലിന്റെ കഞ്ഞോമനകൾ" വരെയുള്ള ആരും തന്നെ ജീവിതത്തിൽ 'സംതൃപ്തി' അടയുന്നില്ല.

എന്നാൽ മനുഷ്യാത്മാവു ശ്രേഷ്ഠത്വം കൊടുക്കുന്നതും ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതുമായ ഒരു പരമ ചൈതന്യവിശേഷമുണ്ട്. അതാണ് അനാദിയായി ശാശ്വതമായി വിശ്വകാരണമായി വർത്തിക്കുന്ന നിഗൂഢശക്തി. ആത്മാവിന്റെ രഹസ്യസങ്കേതകുഞ്ജങ്ങളിൽനിന്നു സ്വയം ഉൽപ്പതിക്കുന്ന ആ മനസ്സാക്ഷി ഈ നിഗൂഢശക്തിയുമായുള്ള വേഴ്ച പുലർത്തുവാൻ നമ്മെ പലപ്പോഴും ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം. ഈ ആഭിമുഖ്യം സാധിക്കുവാൻ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യൻ സ്രഷ്ടാവായ ആ പരംപൊരുളിന്റെ നിയമകോടികളെ പദാനുപദം അനുഷ്ഠിച്ചേ മതിയാവൂ. അവയെയാണ് മതങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. മതധർമ്മങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ പ്രകൃതിയെയും സ്വച്ഛന്ദ്യത്തെയും വെല്ലുവിളിക്കുന്നതായി തോന്നാം.

നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തിയും, ഉത്തമനും നീതിമാനും ആയ ഒരു ന്യായാധിപതിയുടെ മുൻപിൽ, നഗ്നമായും അതിന്റെ തനിമൂല്യം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനായും, യഥാകാലം വെളിപ്പെട്ടു വരുമെന്നു ഓരോ മനുഷ്യനും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ലോകമാകുന്ന വസ്ത്രത്തിൽ സർവ്വേശ്വരൻ ഇണക്കിച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന മേനിയുള്ള നൂലുകളാണ് താനും അയല്ക്കാരനും എന്നു ഓരോരുത്തനും കരുതണം. ആവോളം നന്മ ചെയ്തു അന്ത്യത്തിൽ— അനന്തതയിൽ— ആശ്വസിക്കണം. ഇതാണ് മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉദ്ദേശം.

ബഹുശാഖമായ ജീവക്രമത്തിന്റെ കൊമ്പത്തെ പൂങ്കുലയെന്നോ, സകല ജീവജാലങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ലോകമഹാമന്ദിരത്തിന്റെ തങ്കത്താഴികക്കുടമെന്നോ കരുതാവുന്ന മനുഷ്യജാതി, നാനാ മുഖങ്ങളായി പടർന്ന ശാഖോപശാഖകളും കായ്കനികളും ചേർന്നു പരിലസിക്കേണ്ട ആ മനുഷ്യമഹാവിടപി തന്നെ നട്ടുനനച്ച തോട്ടക്കാരനെ അറികയില്ലെന്നോ? പരോപകാരപ്രദമായി തളിരും തണലും വിരിക്കയില്ലെന്നോ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ ആ വൃക്ഷത്തെ നശിപ്പിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

സദാചാരവും സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയും നിശ്ശേഷം പരിത്യജിച്ചു യഥേഷ്ടം ജീവിക്കുന്നതിനാഗ്രഹമുള്ളവരാണ് സൃഷ്ടിവൃത്തത്തെയും മതമാഹാത്മ്യത്തെയും പഴിക്കുന്നത്. ഇവരിൽക്കൂടെയാണ് വിപ്ളവക്കൊടുങ്കാറ്റുകൾ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ കടന്നു കൂടുന്നത്. തൊഴരിലും തൊഴിൽക്കാരിലും ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ അനുസ്മരണം കാണാവുന്നതാണ്. ലോകചരിത്രത്തിൽ രക്തപ്പുഴകൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളും ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ചില അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളുടെ നിദാനം എന്തെന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കുക. അഗതികളുടെ സഖാക്കളെന്നും സാധുക്കളുടെ സംരക്ഷകരെന്നും ഭാവിച്ചു ചില വ്യക്തികൾ സാധാരണ ജനങ്ങളിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്തി ഓരോ പേരിൽ സംഘടനകൾ രൂപീകരിച്ചു പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ലോകം എന്തെന്നു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചില സാധുക്കളെ കബളിപ്പിച്ചു കാലം കഴിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടർ ജനങ്ങളിൽനിന്നു മതം, ഭക്തി, തുടങ്ങി രാഷ്ട്രക്ഷേമകരങ്ങളായ പല നല്ല ഗുണങ്ങളും നീക്കിക്കളഞ്ഞു. ഇതിന്റെയൊക്കെ പരിണതഫലങ്ങളാണ് ഇന്നു നാടൊട്ടുക്ക നടമാടുന്നത്. ദുരാമന്ത്രണംമൂലം ജനസഞ്ചയങ്ങളെ ഒരുതരം കപടയോഗികൾ

വശത്താക്കി, സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ദിവ്യായുധങ്ങൾ എന്ന ഭാവേന, പ്രഥമാനുഭവത്തിൽ മതിമയക്കുന്ന മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ പഞ്ചസാരയിൽ പൊതിഞ്ഞ പാഷാണം കണക്കെ ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ വിതരണം ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമെന്നോണം അവർ മനുഷ്യന്റെ നിത്യോപയോഗയോഗ്യമായ അനേകം സാധനങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയും തന്റെ സ്വജീവികളെ നിർദ്ദയം നിർലജ്ജം വേട്ടയാടുകയും ചെയ്തു.

ഈ കപടവേദാന്തികൾ നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ സാഹിത്യ ലോകത്തും പ്രവേശിച്ചു. സർവ്വസമാരാധ്യരായ സാഹിതിഭക്തന്മാരെ അധിക്ഷേപിച്ചു സമരകാഹളം മുഴക്കി. കന്മഷകലുഷിതമായ ദുഷ്ടഹൃദയത്തെപ്പോലും നിമിഷനേരത്തേക്കു പരിപൂതമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആ നിർമ്മലകലാവിലാസത്തെ—മനോഹരമായ ആ ജീവൽപ്രസ്ഥാനത്തെ, ഈ പുരോഗമനവാദികൾ നിർജ്ജീവവും അസുന്ദരവും ആക്കിത്തീർത്തു. പ്രകൃതിയുടെ പ്രത്യക്ഷങ്ങളും പരോക്ഷങ്ങളും ആയ സത്യങ്ങളുടെ സുന്ദരാവിഷ്ക്കരണമായ സാഹിത്യം രാജ്യദ്രോഹികളുടെയും കവച്ചുക്കാരുടേയും നൃത്തരംഗമായി പരിണമിച്ചു. സാഹിത്യം അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചു. ലോക വ്യവഹാരസാരം ഉപദേശിച്ചു ധാർമ്മികബോധം കൈവരുത്തി, ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ഭക്തിയും ശാന്തിയും വളർത്തേണ്ട സാഹിത്യം, സ്വധർമ്മം വെടിഞ്ഞു ഒരുതരം കോലം കെട്ടി മോഹിനിരൂപത്തിൽ യുവഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു: കാലം പുരോഗമിച്ചതുകൊണ്ടു കവികലസാർവ്വഭൗമനായ കാളിദാസനും, ആംഗലകവിസാമ്രാട്ടായ ഷേക്സ്പിയരും പുറം തള്ളപ്പെട്ടു. അവരുടെ തത്വങ്ങളും പ്രതിപാദനങ്ങളും പഴകിപ്പോയി; അവരുടെ നിർമ്മാണകലയ്ക്കു അഴകും ഉയിരും പോരാ എന്നൊക്കെ പ്രസ്താവിച്ചു തുടങ്ങി. ആശയനിബിഡവും ഗഹനാർത്ഥഗംഭീരവും ആയ അവരുടെ കവിതാകല്ലോലം തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന സാഹിത്യനിർഝരിയുടെ മുൻപിൽ ഇക്കൂട്ടർ അജ്ഞതയുടെ പാറക്കെട്ടുകൾ ഉന്നയിച്ചു. അവരുടെ ധർമ്മബോധരഹിതമായ മസ്തിഷ്കം പുരോഗമനവാദികൾക്കുചിതമായ ഒരുമാതിരി സാഹിത്യം ഇറക്കി വിട്ടു. ഈ പുതിയ സൃഷ്ടികൾ പാണ്ഡിത്യരാഹിത്യത്തിന്റേയും ഭാവനാദൗർബല്യത്തിന്റേയും മകുടോദാഹരണങ്ങളാണ്.

ഈ സാഹിത്യ ജാംബവാന്മാർ അവരുടെ “ശബ്ദങ്ങളേയും” “ട്യൂഷൻ മിസ്ട്രസിനേയും” മററും മററും അരംഗത്തേക്കു ഉന്തിത്തള്ളിവിട്ടു. സീതയും, സാവിത്രിയും, മഗ്ദലനമറിയയും ഒക്കെ വിഹരിച്ചു പരിപൂതമായിച്ചമഞ്ഞ പൂങ്കാവിനെ വികൃതസൃഷ്ടികൾ അശുദ്ധപ്പെടുത്തി. ചാരിത്ര്യവും, ധർമ്മബോധവും, ജീവിതാദർശങ്ങളും അവരേക്കണ്ടു പേടിച്ചു വിറച്ചു മൂലകളിൽ പതുങ്ങി. ആഭിജാത്യവും, ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായ സംസ്കാരപ്രൗഢികളും ഉള്ള നായികാനായകന്മാരെ രംഗത്തുനിന്നു ഓടിച്ചു. അതുകണ്ടു അന്തസ്സാരശൂന്യരും ആണത്വമില്ലാത്തവരുമായ ഒരുതരം പരിഷ്ക്കാരഭ്രാന്തന്മാർ അത്യാർത്തിയോടുകൂടി ഈ കലാഭാസപ്രകടനങ്ങളിൽ ഹസ്തതാഡനം മുഴക്കി. ഈ പുരോഗമനത്തിന്റെ—ഇതു പുരോഗമനമാണെങ്കിൽ—മറ പിടിച്ചു കമ്മ്യൂണിസ ലഹരി വൈദ്യുതരംഗത്തേപ്പോലെ എങ്ങും വ്യാപിപ്പിച്ചു.

‘മധുരമധുര’മായ കമ്മ്യൂണിസ രസായനം, സകലവിധ സമത്വം, സ്വാത

ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നിവ നൽകുമെന്നും നാട്ടിലെ സമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നും മറ്റുമുള്ള പരസ്യങ്ങൾ എവിടെയും കണ്ടുതുടങ്ങി. ജീവിതത്തിൽ വിഷമിട്ടി കഴിയുന്ന തൊഴിലാളികളും വിപ്ലവോൽസുകരായ ഒരുതരം ചെറുപ്പക്കാരും പ്രസ്തുത രസായനം അത്യാർത്തിയോടെ സേവിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി രാജ്യദ്രോഹം, അസന്മാർഗ്ഗം, നിരീശ്വരത്വം മുതലായ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങൾ രാജ്യത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി തല പൊക്കി.

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ സ്വേച്ഛാധികാരപ്രമത്തതയിൽ അഹിതന്മാരുടെ രുധിരപാനംകൊണ്ടു പാരണ വീട്ടുന്ന റഷ്യയിലെ ആ നായകൻ—സ്റ്റാലിൻ—സാധുക്കളുടെ സങ്കേതവും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉത്തരംഗവും, സാഹോദര്യത്തിന്റെ ഗർഭഗൃഹവും, സുഭിക്ഷതയുടെ അക്ഷയനിധിയുമാണെന്നുള്ള സ്തുതിഗീതങ്ങളാൽ സാധുജനങ്ങളെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുവാൻ ഇക്കൂട്ടർക്കും കഴിഞ്ഞു. ഈ വിധ പരിശ്രമങ്ങളാൽ ജനങ്ങളുടെ അക്രമാസക്തിയും അരാജകത്വവും അധികമായി വർദ്ധിച്ചു. ഈ തലതിരിച്ചിലോ പുരോഗമനം ?

ഗ്രാമത്തിൽ

(VIJAYAPRASADAN, CLASS II, GR. ii)

കിളികളൊക്കെയും പതിവായ് രാവിലെ
മധുര ഗീതങ്ങൾ പാടും.

പരാഗവാഹിയാം മതിലതേവർക്കും
കുളിർമ കോരിച്ചൊരിയും.

കള കള രവം മുഴക്കിയാച്ചെറു
തടിനി വേഗത്തിൽ പായും
അതിന്റെ തീരത്തിൽ കൃഷിക്കൊരുക്കുന്ന
നിലങ്ങളുണ്ടതിരമ്യം.

പതിവായ് രാവിലെയുഴുവാൻ കഷ്കര—
വിടെയെത്തിടും തിട്ടും.

പണിയെടുത്തിടുമവിടെ നിന്നവർ
പൊരിയും വെയ്‌ലത്തു പോലും.

വിയർപ്പുതുള്ളിയാലവിടെപ്പാടങ്ങ—
ളുവരമൊട്ടുനനക്കും.

ഇടയ്ക്കിടക്കുളും ചെറിയ കാററുക—
ളുവരെതൊട്ടുതലോടും.

പെരിയവെയ്‌ലത്തു വിശന്നു നിന്നവർ
ഉഴുകമെയ്യയ്യോ! കഷ്ടം.

കിഴക്കുദിക്കിലായരുണവർണ്ണിമ
പൊടിച്ചു പൊങ്ങുന്നനേരം

ഹസിച്ചു പുഷ്പങ്ങൾ ചെറിയതെന്നലിൽ
നടനം ചെയ്യുന്ന നേരം

മാമരക്കൊമ്പിലായിരുന്നു പൂങ്കുയിൽ
മദിച്ചു പാടുന്ന നേരം

ഹസിതകോമളമുഖങ്ങളൊട്ടേറെ
അരുവിതീരത്തിലെത്തും.

കുടവുമായെന്നും മണൽപ്പുറത്തവർ
ചിരിച്ചുതോഷത്തിൽ നില്ക്കും

അവിടെവച്ചവർ പരസ്പരം പല
കടങ്കഥകളും ചൊല്ലും.

കഴിഞ്ഞനാളിലെപ്പലവിശേഷവു—
മവർ പരസ്പരമോതും.

ധിറുതിയായ് പിന്നെക്കുടത്തിൽ വെള്ളമായ്
തിരിച്ചു വീട്ടിലേക്കെത്തും.

* * * * * *

ദിനകരൻ മെല്ലെയഗാധമായിട്ടു-
മുദധിയിലാഴും നേരം
അവിടെക്കണ്ടിടും ചെറുകുടിൽകളിൽ
ചെറിയ ദീപങ്ങൾ കത്തും.
അവയ്ക്കു ചുററിനുമിരുന്നു പൈതങ്ങ-
ളീശനെപ്പാടി പുകഴ്ത്തും.
ആലോല ഗീതങ്ങളാലപിച്ചമ്മയാ-
ക്കുഞ്ഞിനെപ്പാടിയുറക്കും.
മോഹന ഗ്രാമപ്രദേശത്തിൽക്കണ്ടിടും
ഭംഗിയെന്തായാലും കേമം.

ദുരന്തം

(ബാഹുലേയൻ)

"കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ പരുന്തുകൊണ്ടു പോയാലിന്നപ്പൻ വരുമ്പം കൊല്ലും, കേട്ടോ."

മുററത്തു കളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന മക്കളോടു് അടുക്കളയിലിരുന്ന മറിയാമ്മ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങളു നോക്കിക്കോളാമമ്മേ."

പാപ്പച്ചൻ ജോലി ഏറ്റെടുത്തു. അന്നാച്ചി അതിനെ പിൻതാങ്ങി.

"നോക്കിക്കോളാന്നു പറഞ്ഞെച്ചു കളിക്കാമ്പോവ്വാനോ? അല്ലാ ഇപ്പ ഞാനൊന്നും പറേന്നില്ല."

മറിയാമ്മ കുട്ടികളെ താക്കീതു ചെയ്തു.

"കപ്പവേകുമ്പം വിളിക്കുവോ അമ്മേ?"

പാപ്പച്ചൻ അടുക്കളയിൽ നിന്നും പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"ആട്ടെ, മക്കളു, പൊയ്ക്കോ. അമ്മ വിളിച്ചേക്കാം."

മറിയാമ്മ ഉറപ്പുനൾകി. പാപ്പച്ചൻപുടിഞ്ഞാറെ മുറത്തേയ്ക്കുപോയി. അവർ ഒന്നിച്ചുകൂടി. തെക്കേവീട്ടിലെ കൗസു അവരെ കണ്ടുകൊണ്ടു ഓടി എത്തി.

"അതാരാടീഅന്നാച്ചീ, മുററത്തു പറേന്നേ?"

മറിയാമ്മ അന്വേഷിച്ചു.

"അതു തെക്കേലെ ചങ്കരേച്ചാൻെറ മകളാ."

അന്നാച്ചിപറഞ്ഞു.

"അവളെന്തിനാവന്നേന്നു ചോദിക്കെടീ. നിങ്ങളെല്ലാംകൂടെനിന്നു കളിക്കുന്നതെങ്ങാനും അപ്പൻ കണ്ടാലൊണ്ടല്ലോ ......"

മറിയാമ്മ പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞു.

"അവളു ചുമ്മാ വന്നതാ. ഞങ്ങടെ കൂടെ കോഴിയേ നോക്കിക്കോളാന്നുപറഞ്ഞു."

അന്നാച്ചി കൗസുവിനു വേണ്ടി വാദിച്ചു.

ഒരുവയസ്സായ 'തെയ്യു' മറിയാമ്മയോടു ചേർന്നിരുന്നു. അടുപ്പിലെ തീ ഉന്തിക്കൊണ്ടു് ആ അമ്മ അങ്ങിനെ ഇരിക്കയാണു്. റേഷൻകടയിൽനിന്നു കിട്ടിയ പൊടിപ്പച്ചരി അടുപ്പത്തുകിടന്നു തിളയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. നല്ല ചോറുണ്ണാൻ ആ കുടുംബത്തിനിഷ്ടമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. അരി കടയിൽനിന്നും കിട്ടിയില്ല. നല്ല അരി കച്ചവടക്കാരനും കൂട്ടർക്കും മാത്രമുള്ളതാണെന്നു് മറിയാമ്മയെപ്പോലെ ആ നാട്ടിലെ പാവപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾക്കെല്ലാമറിയാം. അതിലവർക്കു പരാതിയില്ല. ആരോടു പരാതിപ്പെടാൻ? അവർക്കും ജീവിച്ചാൽ മതി. ജനിച്ചുപോയില്ലേ!

* * *

വലിയ ജീവിതാശകളൊന്നും മറിയാമ്മയ്ക്കില്ല. "എങ്ങിനേം ഇരുണ്ടുവെളുക്കണം" ആ സ്ത്രീപലപ്പോഴും പറയാറുള്ളതാണു്. ജീവിതസുഖമെന്തെന്നു് മറി

യാമ്മയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അപ്പനെ അവൾ കണ്ടിട്ടേയില്ല. അവൾക്കു നാലുവയസ്സുള്ളപ്പോൾ അമ്മ മരിച്ചതാണ്. ദയാലുവായ ചിററപ്പന്റെ സംരക്ഷണയിലാണ് പിന്നീട്ട് മറിയാമ്മ വളർന്നത്. തന്റെ ജീവിതം സുഖപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു എന്നവൾക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. പ്രായമായതോടുകൂടി അവൾക്കൊരു വരനെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കയായിരുന്നു. അക്കാലത്താണ് തോമ്മാച്ചനും മറിയാമ്മയും വിവാഹിതരായത്. അതൊരു പ്രണയവിവാഹമായിരുന്നു.

ആ കൊടുംദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ നടുവിൽ, യാതനകളുടെ ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങിയ ഞെരക്കങ്ങൾക്കിടയിൽ അവർക്കുമുണ്ടായി മൂന്നുനാലു കുഞ്ഞുങ്ങൾ! മനഃപൂർവ്വമൊന്നുമല്ല; അതങ്ങു സംഭവിച്ചു പോയി!

ഭർത്താവായ തോമ്മാച്ചൻ മദ്യപാനിയോ ക്രൂരനോ ആയിത്തീർന്നിട്ടും മറിയാമ്മയുടെ സ്നേഹത്തിന് കുറവുണ്ടായില്ല. ആയിടെയായി ഉച്ചതിരിഞ്ഞാൽ പിന്നെ തോമ്മാച്ചന് സ്വബോധമുള്ള സമയം വളരെച്ചുരുക്കമാണ്. പലപ്പോഴും അയാൾ മറിയാമ്മയെ കഠിനമായി പ്രഹരിക്കാറുണ്ട്. അതുകാണുമ്പോൾ ഭയവിഹ്വലരായ ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾ നിലവിളികൂട്ടും. തോമ്മാച്ചന്റെ കൈ അവരെയും ഉപേക്ഷിക്കാറില്ല. എന്നാലും അവർക്ക് അപ്പനോടു വലിയ ഭക്തിയാണ്. ആദ്യമാദ്യം അയൽക്കാരിൽ പലരും ഓടി എത്താറുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടവരും എത്തി നോക്കാതെയായി. സ്നേഹസമ്പന്നയായ മാതാവിന്റെ ലാളനയിൽ ആ കുട്ടികൾ പിതാവിന്റെ ക്രൂരത മറന്നുപോകും.

“എല്ലാ അപ്പന്മാരും ഇങ്ങിനാണോമ്മേ?”

പാപ്പച്ചൻ ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചു.

“അതെ മക്കളേ; അവർക്കു ശാസിക്കാനും തല്ലാനുമൊക്കെ അധികാരമുണ്ട്.”

അമ്മ പറഞ്ഞു.

“എന്നിട്ട് കിഴക്കേലെ ചാക്കോച്ചൻ അങ്ങിനെ അല്ലല്ലോ? അവരെല്ലാം കൂടെ ഇന്നലെ സിനിമാകാണാമ്പോണതു ഞാൻ കണ്ടു. ആ അപ്പന് എന്തു സ്നേഹമാന്നോ മക്കളോട്ട്!”

അന്നാച്ചിയുടെ വിജ്ഞാനപരിധിയായിരുന്നു അത്.

“അവരെല്ലാം വല്യാളുകള്! കർത്താവു കനിഞ്ഞോരാണുമക്കളെ. നമ്മളതുകണ്ടു കൊതിച്ചാപ്പറേറാ!”

മറിയാമ്മയുടെ വിശ്വാസം മക്കളോടു പറഞ്ഞു.

“അതെന്താണമ്മെ കർത്താവു നമ്മെ കനിയാത്തെ; അവരും നമ്മളും മനുഷേരുതന്നല്ലെ?”

പാപ്പച്ചന്റെ സംശയമായിരുന്നു.

“അയ്യോ! അങ്ങനെ പറേല്ലെ, അവരുകേട്ടാളുവിടന്നോടിക്കും.”

മറിയാമ്മ വിലക്കി.

* * * *

ഉണ്ടായിരുന്ന സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ തോമ്മാച്ചൻ കുടിച്ചുതീർത്തു. ശേഷിച്ചതു മൂന്നുനാലുപിടക്കോഴികളും ഒരു ചക്കുമാണ്. എണ്ണയാട്ടിയും മുട്ടവിററും കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ അധികവും തോമ്മാച്ചൻ കള്ളുകടയിൽകൊടുക്കും. ആദായം തുച്ഛവുമാണ്. മറിയാമ്മയുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് ആ കുടുംബം ഒരുവിധം കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്.

കിഴക്കേപ്പുറമ്പിലാണു ചക്ക്. അതിൽ പുലച്ചമുതൽ അന്തിവരെ പണിയെടുത്താലാണു വല്ലതും കിട്ടുക. അതും മറിയാമ്മ വേണം ചെയ്യുവാൻ. എന്നും ജോലിയുണ്ടായിരിക്കയുമില്ല. ചുററുപാടുമുള്ള ഭേദപ്പെട്ട വീടുകളിൽനിന്നും നാളികേരം വാങ്ങി ആട്ടി അവരുടെ ആവശ്യത്തിന് എണ്ണ കൊടുക്കുകയാണ് മറിയാമ്മയുടെ ജോലി. ചിലപ്പോൾ തോമ്മാച്ചനും അതി

നു സഹായിക്കാറുണ്ട്. അന്നു മുഴുവൻ ചക്രവും അയാൾക്കു കിട്ടണം അല്ലെങ്കിൽ കുഴപ്പമാണ്.

മക്കളുടെ ശുശ്രൂഷയിലാണ് കോഴികൾ. അവ തോമ്മാച്ചന്റെ വകയാണ്. അതിനെ വർധിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രം അയാൾക്കു വലിയ ശ്രദ്ധയുണ്ട്. മുട്ടകൊത്തിച്ച് കുറെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഇറക്കി അതിന് വല്ലഹാനിയും സംഭവിച്ചാൽ അന്നു പാപ്പച്ചന്റേയും അന്നാച്ചിയുടേയും മററം അനുഭവം ഒന്നുവേറെയാണ്. അതുകൊണ്ടു അക്കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുവാ ൻ മറിയാമ്മ മക്കളെ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പന്ത്രണ്ടു കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നിനെ തവള പിടിച്ചു. അന്നത്തെ അനുഭവത്തിനുശേഷം പാപ്പച്ചൻ ഒരാഴ്ച കിടപ്പിലായിരുന്നു. അന്നാച്ചി അമ്മയുടെ ചിററപ്പന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും പത്തുദിവസം കഴിഞ്ഞാണു മടങ്ങിവന്നത്.

ഇങ്ങനെ നിത്യമായി മക്കളോടും ഭാര്യയോടും പെരുമാറുന്നതിനെക്കുറിച്ചു തോമ്മാച്ചനോടു അയൽക്കാരിൽ പലരും ഗുണദോഷിക്കാറുണ്ട്. അതൊന്നും അയാളുടെ ചെവിയിൽ കയറുകയില്ല.

“കാശിനു കൊള്ളരുതാത്ത വകയാണെന്നേ! ഇതിനെയൊക്കെ ചവുട്ടി എല്ലൊടിക്കണം. അതാവേണ്ടത്.”

സ്വബോധമുള്ള സമയത്തു പോലും തോമ്മാച്ചൻ ഇങ്ങിനെ വിധികല്പിക്കും.

“കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ തവളപിടിച്ചെന്നു വ്യാരിച്ചു താനിങ്ങിനൊക്കെ ചെയ്യാൽ കഷ്ടമല്ലേ?”

അയൽക്കാരി മാധവി ഒരിക്കൽ തോമ്മാച്ചനോടു ചോദിച്ചു.

“ആ പിള്ളേക്കെന്നാ അതിനെ നോക്കിയാല്. അവര് നോക്കിരുന്നേ അങ്ങനെ വരുമോ? അപ്പോഴതല്ലേ വേണ്ടിരുന്നതു.”

തോമ്മാച്ചന്റെ മറുപടിയായിരുന്നു.

പാവം മറിയാമ്മയും മക്കളും!

* * *

“അന്നാച്ചീ, കോഴിംകുഞ്ഞുങ്ങളും ഇല്ലേ പറമ്പിലോട്ടു പോണു. ഇങ്ങോട്ടു തട്ടുത്തുകൊണ്ടുവാ.” കളിസ്ഥലത്തുനിന്നും പാപ്പച്ചൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. അച്ചാച്ചി കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിളിച്ചു. അവ ഓടി അവളുടെ അടുത്തെത്തി നിലത്തു കാലുകൊണ്ടു മാന്തിയിളക്കി അതു ആ തെങ്ങിൻ ചുവടുകളിൽ ഓടിനടന്നു. അപ്പച്ചനും പാപ്പച്ചനും കളിതുടർന്നു. അവർ എട്ടുകളിക്കയാണ്. അന്നാച്ചിയും കൗസുവുംകൂടി കൊത്തംകല്ലാടാനും തുടങ്ങി. അവരുടെകളി അങ്ങനെ നീണ്ടുപോയി.

“കോഴിയെ നോക്കിക്കോളണെ.”

അടുക്കളയിലിരുന്ന് മറിയാമ്മ ഇടയ്ക്കിടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. കളിയിൽ രസിച്ചിരുന്ന അവർ അത്ര ഗൗനിച്ചില്ല. അവക്കുമില്ലേ രസങ്ങളും ആസ്വാദ്യതകളും.

സംസ്കാരഹീനനായ പിതാവിന്റെ ക്രൂരശാസനകളെ ആ കുട്ടികൾ അപ്പോൾ മറന്നുപോയി. അവർ കളിച്ചു, രസിച്ചു. അതിലങ്ങു മുഴുകി ബാഹ്യലോകത്തെ മറന്നുപോയി.

ആ ഉയർന്ന മാവിൻകൊമ്പിൽ ഒരു പരുന്തു വന്നിരുന്നതു അവരാരും കണ്ടില്ല. കോഴിക്കും അതു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മാറിമാറി ആ ജന്തുക്കൾ പറമ്പിലേക്കു അകന്നുപോയി. കളിയിൽ രസിച്ചിരുന്ന കുട്ടികളാരും അതറിഞ്ഞതേയില്ല. ആ പരുന്തു താണുപറന്നു. “കീ—കീ” എന്നൊരു ശബ്ദം ആകാശത്തിലേക്കു ഉയർന്നുയർന്നു പോയി. തള്ളക്കോഴി ചിലച്ചുകൊണ്ടു പരക്കെപ്പറന്നു. അതു് ആ പരുന്തിനു പിന്നാലെ

കുറച്ചു ദൂരം ആകാശത്തിൽ ഉയർന്നു ചെന്നു. പക്ഷെ, ആ പരുന്തിൻെറ ഉജ്ജ്വലമായ കഴിവുകൾക്കു മുന്നിൽ നിസ്സഹായയായ കോഴിയുടെ ന്യായവാദങ്ങൾ ഫലിച്ചില്ല. ആ ജീവി കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു ഉഴറി നടന്നു. എന്നിട്ടും പ്രതാപിയായ പരുന്തിനു സഹതാപം തോന്നിയില്ല. അതു ആ പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനെ കൊത്തിക്കീറും; ഭക്ഷണമാക്കും. ആ മൃദുലഹൃദയത്തിൻെറ രോദനം ഗൗനിക്കപ്പെടുകയില്ല. കഷ്ടം!

എന്തിനാ വിദ്വേഷകശ്രൂന്യയായ പക്ഷിയെ നാം കുററപ്പെടുത്തുന്നു? വിശപ്പടക്കുവാൻ വേണ്ടി അതു ആ ക്രൂരകൃത്യം ചെയ്യുതായിരിക്കാം.

വിദ്വേഷകിയായ മനുഷ്യനോ...?

* * * *

പാവം പാപ്പച്ചൻെറയും മററും അവസ്ഥയാണ് പരിതാപകരം. ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾ കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു തളർന്നുവീണു. അപ്പൻ വരുമ്പോൾ ആ സാധുക്കുട്ടികൾക്കു കിട്ടുന്ന ശിക്ഷ എന്തായിരിക്കുമെന്നു അവക്കറിയാം. അപ്പച്ചൻ അമ്മയുടെ അടുത്തു ചെന്നിരുന്നു കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു.

“ഇന്നപ്പൻ വരുമ്പോൾ ഞങ്ങളെ കൊല്ലും അമ്മേ.”

“ഇന്നപ്പൻ വരാതിരുന്നെങ്കിൽ.. പാപ്പച്ചൻ ആശിച്ചു.

“ഇല്ല മോനേ, കുഞ്ഞു അമ്മയുടെ മടിക്കെടന്നൊറങ്ങിക്കോ അപ്പൻ വരുമ്പോൾ അമ്മ പറഞ്ഞോളും.”

വാത്സല്യനിധിയായ അമ്മ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി. ഭീരുവായ പാപ്പച്ചൻ ചാരപ്പുരയിൽക്കയറി ഒളിച്ചിരുന്നു. അന്നാച്ചി പുരക്കകത്തു മൂലയിൽ പായിൽ ചുരുണ്ടു കണ്ണടച്ചിരുന്നു.

* * * *

കൂരിരുൾ പക്ഷഭേദമെന്യേ മറിയാമ്മയുടെ വീട്ടിലും കയറിച്ചെന്നു. കാറുമേഘം ആ രാത്രിയെ ഭയങ്കരമാക്കി. അല്പം മുൻപു മിന്നിത്തിളങ്ങിയ താരഗണം എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞു.

രാത്രി രണ്ടാംയാമത്തിലെത്തി. തോമ്മാച്ചൻ കള്ളുഷാപ്പിൽനിന്നും ഇറങ്ങി നടകൊണ്ടു. വഴിയളന്നും വെള്ളത്തിൽ വീണും ഒരുവിധത്തിൽ അയാൾ വീട്ടിലെത്തി. വീട്ടിൽ നിന്നും കുറെ ദൂരത്തുവച്ചുതന്നെ അയാൾ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു.

“എടി മറിയേ!—മറിയാമ്മേ, ഇത്തിരിവെട്ടം കത്തിച്ചോണ്ടു വന്നേടീ!!”

മറിയാമ്മ ചൂട്ടുകത്തിച്ചുകൊണ്ടുചെന്നു ഭർത്താവിനെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു. തോമ്മാച്ചൻ ആ ഇറയത്തു തൂണും ചാരി അല്പനേരമിരുന്നു ക്ഷീണം തീർത്തു.

“എടാ പാപ്പച്ചാ, കോഴിയേം കുഞ്ഞുങ്ങളേം പിടിച്ചു കൊട്ടേത്താഴെ ഇട്ടോടാ?”

തോമ്മാച്ചൻ അന്വേഷിച്ചു. ഉത്തരമുണ്ടായില്ല. ചോദ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ആരും സംസാരിച്ചില്ല.

“പിള്ളേരെവിടേടീ മറിയാമ്മേ?”
തോമ്മാച്ചൻ അലറി.
“അവരിവിടൊണ്ടു.”
മറിയാമ്മയറിയിച്ചു.
“എന്നിട്ടെന്താടീ മിണ്ടാത്തേ?”
അയാൾ കാരണം ചോദിച്ചു.
“അവരു പേടിച്ചിരിക്യാ”
മറിയാമ്മ സൂചിപ്പിച്ചു.

“അതെന്താടീ ഞാൻ കടുവായോ മററോ ആണോ?”

അയാൾക്കറിയണം.

“എങ്കിലെന്താരുന്നു!” അന്നാദ്യമായി ആ സ്ത്രീ യുക്തിപറഞ്ഞു. “കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളീ ഒന്നിനെപ്പരുന്തു..........”

മറിയാമ്മയ്ക്കു പൂർത്തിയാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"ആഹാ!" തോമ്മാച്ചൻ ചാടിയെഴുന്നേററു "എന്നിട്ടവരെവിടേടീ ?"

അയാൾ അടുക്കളയിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. അപ്പച്ചൻ അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിലവിളിച്ചു.

"അയ്യൊ, അപ്പൻ വരുന്നേ!"

തോമ്മാച്ചൻ അവൻെറ കൈക്കു പിടിച്ചുവലിച്ചു മുററത്തേയ്ക്കിട്ടു. ഒരു വലിയ പരുത്തിക്കമ്പു നാലഞ്ചുപ്രാവശ്യം ആ പിഞ്ചുശരീരത്തിൽകൂടി ഉരിഞ്ഞിറങ്ങി. അവൻ പുളഞ്ഞുനിലവിളിച്ചു. അയാൾ വിട്ടില്ല. പുരയ്ക്കകത്തു പായിൽ ചുരുണ്ടിരുന്ന അന്നാച്ചി പേടിച്ചു വിറച്ചു. അവളുടെ സ്ഥാനം സുരക്ഷിതമല്ലെന്നവൾക്കുതോന്നി. പരിഭ്രാന്തയായ അവൾ കിഴക്കേപ്പുറമ്പിലേയ്ക്കോടി ഒളിക്കാൻ മാർഗ്ഗംനോക്കി വിരണ്ടു. അതാ ചക്ക്! അവൾ അതിനകത്തു കയറി ചുരുണ്ടിരുന്നു.

തോമ്മാച്ചൻ അപ്പച്ചനെവിട്ടു പാപ്പച്ചനെ അന്വേഷിച്ചു, കണ്ടില്ല. അന്നാച്ചിയെ വിളിച്ചു, വിളികേട്ടില്ല. അയാൾ വീണ്ടും അലറി. മറുപടി ഉണ്ടായില്ല. വികാരവിക്ഷുബ്ധനായ തോമ്മാച്ചൻ അവിടമെങ്ങും ഓടിനടന്നു ഭാര്യയേയും നല്ലപോലെ പ്രഹരിച്ചു. കുട്ടികളെ അന്വേഷിച്ചു കിഴക്കോട്ടോടി വഴിയിൽ വിലങ്ങനെ നിന്ന ചക്കുപലകയിൽ തട്ടി അയാൾ മലർന്നടിച്ചുവീണു. ചക്കിനകത്തു അന്നാച്ചി ശ്വാസമടക്കിയിരുന്നു. കോപാക്രാന്തനായ തോമ്മാച്ചൻ എണീററു അലറി.

"എടി മറിയാമ്മേ!" അവൾ ഓടിയെത്തി. വെളിച്ചവും കൊണ്ടുവന്നു. "ഞാൻ പലപ്പൊഴും പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ ചക്കുപലക വഴിയിൽ തിരിച്ചിടരുതെന്ന്." അയാൾ രൂക്ഷമായി ഗർജ്ജിച്ചു. വഴിയിൽനിന്നും മാററിവെക്കുവാനായി തോമ്മാച്ചൻ ചക്കുപലകയൊന്നു കറക്കി.

"അമ്...മേ...!" ഒരു ഞരക്കം ചക്കിനകത്തുനിന്നും മറിയാമ്മകേട്ടു. അവൾ വിളക്കു കൊണ്ടുചെന്നുനോക്കി. നിണമണിഞ്ഞ അന്ന ചക്കിനകത്തു കിടന്നു പിടച്ചു.

"അയ്യോ!...മകളെ!!" വിദ്യുല്ലത ഏററപോലെ മറിയാമ്മ പുറകോട്ടു മറിഞ്ഞു.

കല്യാണപ്പാറ

(കെ. എം. ജോൺ, സീനിയർ ബി. എ.)

കഴിഞ്ഞ മദ്ധ്യവേനൽ അവധിക്കാലം എൻെറ ജീവിതത്തിൽ പുളകം കൊള്ളിച്ച പല സംഭവങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. പ്രകൃതിദേവിയുടെ ലീലാവിലാസങ്ങൾ, കണ്ണും കരളും കളിപ്പിക്കുന്ന രംഗവിധാനങ്ങൾ, പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ സ്തബ്ധങ്ങളാക്കുന്ന അത്ഭുത കാഴ്ചകൾ— ഇവകളുമായി അക്കാലം ഞാൻ പരിചയപ്പെട്ടു.

വഞ്ചിമാതാവിൻെറ ഉയർന്നും താണുമുള്ള മോഹന വക്ഷസ്ഥലമാണ് "പീരുമേട്." സാധാരണയായി പീരുമേട് എന്നു പറയുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൻെറ കിഴക്കേ ഭാഗത്തുള്ള പർവ്വതപ്രാന്തങ്ങളും, അവിടെയുള്ള തോട്ടങ്ങളും, നാട്ടുകാരും സായ്പന്മാരും ചേർന്നുള്ള ജീവിതവും മാത്രമാണു ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്ന ചിത്രം. എന്നാൽ പച്ച വില്ലീസ് റൌക്കയണിഞ്ഞ പാർവ്വതികളും, തരുലതാദിനിബിഡവും വന്യമൃഗനിഷേവിതവുമായ കാനനങ്ങളും, സ

ഗന്ധവും സുപ്രഭയും വിതറുന്ന മലരുകൾ നിറഞ്ഞ മലർവാടികളും ഉള്ളതായ ചില സ്ഥാനങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം വളരെ രസാവഹമാണ്.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ ഞങ്ങൾ പത്തു പേർ പൂർവ്വദിക്കു ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തിരിച്ചു. മാർത്താണ്ഡദേവൻ തന്റെ കരണങ്ങളാൽ ആദ്യം ആശ്ലേഷിക്കുന്ന ആ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങൾ, സ്വച്ഛന്ദം പാടിപ്പറക്കുന്ന പഞ്ചവർണ്ണക്കിളികൾ, ചഞ്ചലാക്ഷികളായ ഏണങ്ങൾ, കൂസലെന്യേ കൂട്ടമായി വിഹരിക്കുന്ന കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ, രമ്യമായ സാനുപ്രദേശങ്ങൾ, ഇവ വേണ്ടതുംവണ്ണം കണ്ടു ആനന്ദിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം.

മനുഷ്യവാസമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ വിട്ടു മേടുകളും പച്ചപ്പുൽത്തകിടികളും മൊട്ടക്കുന്നുകളും കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം പുളകംകൊണ്ടു. കുക്ഷിയിലെ ഭക്ഷണാത്തിയെ കീഴമർത്താൻ ആ മോഹനകാഴ്ചകൾക്കു കുറെയൊക്കെ സാധിച്ചു. ഒരു ദിവസത്തെ യാത്ര കഴിഞ്ഞു പെരിയാർ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിന്റെ ഏകദേശം അടുത്ത പ്രദേശത്തു ഞങ്ങൾ ചെന്നു ചേന്നു. അന്നു ആ പെരിയ ആറ് ശുഷ്കമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു ഗാംഭീര്യവും ഭീകരതയും അതു വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. വലിയ പ്രയാസം കൂടാതെ ഞങ്ങൾ മറുകര എത്തി.

അതുകഴിഞ്ഞു പ്രഥമമായി കണ്ട കാഴ്ച പതിനെട്ടു ഗജവീരന്മാരുടെ കുത്തരംഗമായിരുന്നു. ആററിന്റെ തിട്ടയിൽനിന്നും മണ്ണിടിച്ചു പുറത്തുവാരിയിട്ടും പുല്ലും ചെടികളും പിഴുതെറിഞ്ഞും രസിക്കുന്ന ആ രംഗം മോഹനവും അതേ സമയം ഭയജനകവുമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ലീഡർ കാളയമറുന്നതുപോലൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. വാലുമുയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു അവർ എല്ലാവരും ഓടി. എന്നാൽ അവക്കുമുണ്ടൊരു ലിഡർ. ഞങ്ങളെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു ഒരു പ്രതിധ്വനി മുഴക്കിക്കൊണ്ടു അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന വനാന്തരത്തിലെ അണിയറയിലേക്കു മറഞ്ഞു.

ഈ രംഗം പല കഥകളും പറയുവാൻ ഞങ്ങളുടെ നേതാവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. തന്നെ ആന ഓടിച്ചു കഥ, താൻ ആനയെ ഓടിച്ചു കഥ, കാട്ടുപോത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ താനും അകപ്പെട്ട കഥ, ആമയുടെ മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു വിശ്രമിച്ചു കഥ, കരിംകരങ്ങളുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തിയ കഥ, മുയലിനെ ഓടിച്ചു പിടിച്ചു കഥ, കരടിയെക്കണ്ടു മോഹിച്ചു കഥ ഇങ്ങനെ പല കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആ നേതാവു ഞങ്ങളെ നയിച്ചു.

അംബരചുംബിയായി നിന്നിരുന്ന ഒരു "മഹാമേരു"വിന്റെ അടിവാരത്തിൽ ഞങ്ങൾ ചെന്നുചേന്നു. ലീഡർ ഒരു ദീർഘശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു, "ഇനി കല്യാണപ്പാറ കയററമാണ്" എന്നു്. ഈ പ്രസ്താവന ഞങ്ങളിൽ പലക്കും, പ്രത്യേകിച്ചു എനിക്കും, പലചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുവാൻ ഹേതുവുണ്ടാക്കി. അവിവാഹിതനായ ഞാൻ കല്യാണത്തിന്റെ കായ്യം ആദ്യം ചോദിച്ചില്ല. "അവിടെ എന്താ വിശേഷം; നല്ല പാറയുണ്ടോ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "പാറ മാത്രമോ! അവിടെ ചെന്നു കാണണം കാഴ്ചകൾ" അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. കേൾക്കാനും കാണാനുമുള്ള ജിജ്ഞാസ എന്നിൽ വളന്നു. "ആ പേരു് എങ്ങനെയുണ്ടായി?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ആ കഥ പറയാം" എന്നു പറഞ്ഞു ലീഡർ കഥയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു.

പെരിയാർ കടക്കുന്നതിനു മുമ്പായി വ

ചിയ ഒരു മേട്ട് ഞങ്ങൾ കടന്നിരുന്നു. അ
തിന്റെ പേര് "കിഴക്കളേക്ഷി" എന്നാ
ണെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. ആ മേടിന്റെ
മുകൾപ്പരപ്പ് വിശാലമായ ഒരു ഉന്നതതട
മാണ്. പഴയ ഒരു ഭവനത്തിന്റെ അവ
ശിഷ്ടങ്ങൾ അവിടെ കാണ്മാനുണ്ട്. ഇക്കാ
ര്യങ്ങൾ ലീഡർ ഞങ്ങളുടെ സ്മരണയിൽ
കൊണ്ടുവന്നു. അവിടെ പ്രതാപത്തോടു
കൂടെ, ഐശ്വര്യദേവതയാൽ അനുഗ്ര
ഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബക്കാർ വസിച്ചിരു
ന്നെന്നും അവിടുത്തെ ഇളയ പുത്രിയെ
"ഇളയ അച്ചി" എന്നോ "ലക്ഷ്മി" എ
ന്നോ വിളിച്ചിരുന്നെന്നും അദ്ദേഹം പറ
ഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ഇളയ അച്ചി" എന്ന പേ
ര് ഇപ്പോഴത്തെ "കുട്ടിയമ്മ" "കുഞ്ഞമ്മ"
"കുഞ്ഞുമോൾ" എന്നു തുടങ്ങിയ പരിഷ്കൃ
ത നാമങ്ങൾക്കു തുല്യമായിരുന്നിരിക്കാം.
സൌന്ദര്യദേവതയാൽ ആശ്ലേഷിക്കപ്പെട്ടു
വളന്ന കിഴക്കേ തറവാട്ടിലെ തരുണീരത്ന
ത്തെ സ്മരിച്ചാണ് ആ മലയ്ക്കു പിന്നീടു
മേൽപ്പറഞ്ഞ പേരുണ്ടായത്. കിഴക്കളേ
ക്ഷി മലയുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള വിസ്
തൃതമായ വയലുകൾ ഇപ്പോൾ ഗവൺമെ
ന്റ് കൃഷിക്കായി പതിച്ചു കൊടുത്തി
രിക്കയാണ്. ഈ വയലിനു "മുത്തിക്ക
ണ്ടം" എന്നാണു പേര്. കിഴക്കേ വീട്ടി
ലെ വല്യമ്മയുടെ സ്ത്രീധന സ്വത്തായിരു
ന്നതിനാലാണ് ഈ പേരു ലഭിച്ചത്.
ലീഡർ രസകരമായി കഥ തുടന്നു. മൂളി
ക്കേട്ടുകൊണ്ടു കുന്നു കയറിക്കൊണ്ടിരുന്ന
ഞങ്ങൾക്കു കഥയുടെ ആസ്വാദനസുഖം
ഒരു സഹായമായിരുന്നു.

അടുത്തതായി കല്യാണപ്പാറയ്ക്കു അപ്പുറ
മായി ഒരു വലിയ മേട്ടുണ്ടെന്നും ആ പേ
രും ഒരു വ്യക്തിയുടെ നാമധേയത്തിൽ നി
ന്നുത്ഭവിച്ചതാണെന്നും പറഞ്ഞു. "കാ
മാക്ഷി" എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു
പ്രഭു അവിടെ വസിച്ചിരുന്നുവെന്നും
അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതാപമുദ്രകളുടെ അ
വശിഷ്ടങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ദൃശ്യമാണെന്നും
ഞങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു അവിടം
ചെന്നു കണ്ടപ്പോൾ യഥാർത്ഥ വസ്തുത ഞ
ങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. വലിയ ഒരു കൊ
ട്ടാരത്തിന്റെ അടിത്തറ ഇന്നും ദൃശ്യമാ
ണ്. ശില്പിവേലകൾ ചെയ്ത ശിലാവശി
ഷ്ടങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങു കിടപ്പുണ്ട്. തറയുടെ
മദ്ധ്യത്തിലായി ഇപ്പോഴും നേർച്ചകൾ അ
ർപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ശിലാതാലമുണ്ട്. ഞ
ങ്ങൾ അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ അതിൽ മൂ
ന്നു രൂപായോളം ചില്ലറ നാണയങ്ങളുണ്ടാ
യിരുന്നു. സ്വർണ്ണം വെള്ളി മുതലായ ലോ
ഹത്തകിടുകളും രൂപങ്ങളും അതിലുണ്ട്.
ചുററുപാടുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ കാട്ടാനകൾ വ
ന്നു ഇടിച്ചു നിരത്താറുണ്ടെങ്കിലും നേർച്ചാ
ർപ്പണത്തോടു ഒന്നും ചെയ്യാറില്ല.

"കാമാക്ഷി" എന്ന പേരിൽ സ്ത്രീലിംഗ
ദ്യുതിയുണ്ടെങ്കിലും നാമകർത്താവു പുരുഷനാ
യിരുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങളിൽ ഓ
രോരുത്തരും അവരവരുടെ ഭാവനാശക്തി
പോലെ കഥ പൂർത്തിയാക്കിത്തുടങ്ങി. കി
ഴക്കേത്തറവാട്ടിലെ "ഇളയച്ചി"യെ "കാ
മാക്ഷി" ഈ കുന്നിന്റെ മുകളിലുള്ള പ
രന്ന പാറയിൽവെച്ചു കല്യാണം കഴിച്ചു ;
അതിനാൽ "കല്യാണപ്പാറ എന്ന പേരു
ണ്ടായി" എന്നു ലീഡർ പറഞ്ഞുനിറുത്തി.
കഥ തീർന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ കല്യാണപ്പാറ
യിൽ എത്തിയിരുന്നു. ഏകദേശം നാലു
മൈൽ ഉയരമുള്ള ആ കുന്നു കയറാൻ ആ
കല്യാണക്കഥ ഒരു നല്ല ഗോവണിയാ
യിരുന്നു.

കല്യാണപ്പാറ നല്ല ഒരു ഉന്നത തടമാ
ണ്. അടിവാരത്തിൽകൂടി പെരിയാർ ഒഴു

കുന്നു. ചുററും മററനേകം കുന്നുകൾ കാവൽ നില്ക്കുന്നു. അകലെയായി പല തേയിലത്തോട്ടങ്ങളും ഏലത്തോട്ടങ്ങളും കാണാം. കല്യാണം നടന്ന ആ പാറയ്ക്കു ഏകദേശം ആയിരമടി നീളവും മുന്നൂറടി വീതിയുമുണ്ട്. മദ്ധ്യത്തിലായി രണ്ടു കുളങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരിക്കലും ഇവയിൽ ജലം തീർത്തു വററാറില്ല. കാട്ടുമൃഗങ്ങൾക്കു ആ ഗിരിമകുടത്തിൽ അതൊരാശ്വാസമാണ്.

കല്യാണപ്പാറയിലേക്ക് നാലുപാടും നിന്നും സദാ ഇളംതെന്നൽ ഊതിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചുററുമുള്ള താഴ്വരകൾ മരതകകാന്തിയിൽ കുളിച്ചവയാണ്. ഉൽഫുല്ലങ്ങളായ കുസുമങ്ങളിൽനിന്നും സുഗന്ധം വഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇളംതെന്നൽ അവിടേക്കു വരുന്നത്. ഭാനുബിംബം ഉദിക്കുന്നതും അസ്തമിക്കുന്നതും കല്യാണപ്പാറയിൽനിന്നും കണ്ടാനന്ദിക്കാം. അവിടം വിട്ടുപോരുവാൻ എനിക്കു ഒട്ടും മനസ്സില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ആ മനോമോഹനമായ കാഴ്ചകൾ, ആനന്ദപീയൂഷമൂട്ടിയ ആ കഥകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഓരോന്നായി പൊന്തി വരുന്നുണ്ട്.

കള്ളക്കത്ത്

(P. K. N. Elayath, Class IV)

I

ആർക്കുതന്നെ മറക്കാൻ സാധിക്കും ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ആ ബാല്യകാലസംഭവങ്ങൾ! കാപട്യത്തിന്റെ കറ പുരളാത്ത ആ ദിവസങ്ങൾ!

നേരം വെളുക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഞാൻ എഴുന്നേററു അയൽവക്കത്തെ വീട്ടിൽ ചെല്ലും. "ഇന്നു ഞാനാണല്ലോ ആദ്യം എഴുന്നേററത്!" കുമുദത്തിനെ ഞാൻ കളിയാക്കും. സ്ക്കൂളിലേക്കു നേരത്തെ പുറപ്പെടണമെന്നു കുമുദത്തിനു ഞാൻ ഒരു മുന്നറിയിപ്പു കൊടുത്തിട്ടു ഓടിപ്പോരും. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണ് സ്ക്കൂളിലേക്കു പോവുക. ക്ലാസ്സിൽ ചെന്നാൽ ഞങ്ങൾ അടുത്തിരിക്കും. ഞാൻ കണക്കു ചെയ്താൽ കുമുദത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവൾ പിണങ്ങും. വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ ഞാൻ കൂട്ടുകാരിയെ പിരിയാറുള്ളു. അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു പ്രൈമറി വിദ്യാലയജീവിതം.

ഇംഗ്ലീഷ് സ്ക്കൂളിൽ അവസാനത്തെ ക്ലാസ്സിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പരസ്പരം സംസാരിക്കുക എന്നതു വളരെ കുറഞ്ഞു. കണ്ടുമുട്ടുക സാധാരണമാണ്. പക്ഷെ അപ്പോഴേക്കും എന്തോ ഒന്നു, ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പാരതന്ത്ര്യംപോലെ ഞങ്ങളെ ബാധിക്കും. ഒരു പുഞ്ചിരിയിൽ ആ രംഗം അലിഞ്ഞു പോകും.

വളരെ വളരെ മധുരപ്രതീക്ഷകളോടുകൂടിയാണ് എന്നെ അച്ഛൻ കാളേജിൽ ചേർത്തത്. അച്ഛന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതി നല്ലവണ്ണം എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. കുമുദം കാളേജിലേക്കു റിക്ഷായിൽ പോകുമ്പോൾ ഞാൻ നടന്നു പോകും. അച്ഛന്റെ ശുപാർശയനുസരിച്ചു കുമുദത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ എനിക്കു വായിക്കാൻ തരുമായിരുന്നു. കാളേജിലെ സ്വതന്ത്രമായ പെരുമാററങ്ങൾ ഞങ്ങളെ വീണ്ടും വലിച്ചടുപ്പിച്ചെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതമില്ല.

കാലത്തിന്റെ കടുംകൈ! അവസാന വർഷത്തിന്റെ ആദ്യം തന്നെ അച്ഛൻ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. മൂന്നു സഹോദരന്മാരും ഞാനും അമ്മയും ശേഷിച്ചു. പല പല കഷ്ടതകൾ സഹിച്ചു ഞാൻ അക്കൊല്ലം പൂർത്തിയാക്കി. ഒരു ഉയർന്ന

സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ സ്വപിതാവി
നു സ്ഥലംമാററം വന്നതോടെ കുമുദവും
പോയി.

ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ തുറിച്ചുനോട്ടങ്ങ
ളിൽ കിടന്നു എരിപൊരികൊള്ളുക ! ന
ഗ്നമായ പരമാത്ഥങ്ങളുടെ പല്ലിളികൾ !!

II

പരുപരുത്ത പട്ടാളജീവിതം. അക്കാല
ത്തു സന്തോഷിക്കാവുന്ന ചില നിമിഷങ്ങ
ളുണ്ട്. ചില കത്തുകൾ കിട്ടുമ്പോൾ.

അഹമ്മദാബാദിലെ ആൾപ്പാപ്പ് കറ.
ത്ത ഒരു മൂലയിലാണ് ഞങ്ങളുടെ ക്യാമ്പ്.
അവിടത്തെ ഏക മലയാളിയാണ് ഞാൻ.
എനിക്കു മിക്ക ദിവസവും എഴുത്തുകൾ വ
രാറുണ്ട്. എന്നാൽ അകാരണമായി, നിരാ
ശയുടെ ഒരു നേരിയ നിറം പകന്ന ഒരു
എഴുത്താണ് ഒരു ദിവസം കിട്ടിയത്.
"എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട രവി" എന്നു തുട
ങ്ങി "എന്നു സ്വന്തം സഹോദരി കുമുദം"
എന്നവസാനിക്കുന്ന ഒരു കത്ത്. ഞാൻ
വീണ്ടും കുമുദത്തിനു കത്തുകൾ അയച്ചു.
മറുപടിയില്ല. ഞാൻ ഉദ്യോഗം വേണ്ടെ
ന്നുവെച്ചു പോരാൻ ശ്രമിച്ചു. നിയമം
അനുവദിച്ചില്ല.

ജനനിബിഡമായ നഗരത്തിലെ പൊ
തു നിരത്തുകളിലൂടെ മനുഷ്യനദി പ്രവ
ഹിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അതു നോക്കിയിരി
ക്കും. രാത്രികാലങ്ങളിൽ നേരിയ നിലാ
വത്തു ഞാൻ ഇറങ്ങി നടക്കും. ഞാൻ
കുമുദത്തോട്ട യാത്ര പറഞ്ഞ ആ മുഹൂ
ത്തം ! അതാണ് അപ്പോൾ ഞാൻ സ്മരി
ക്കുക. അവ്യക്തമായ അവളുടെ ആ മൌ
നഗാനം ! ആ ആറുവാക്കിൽ അവളുടെ
വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചു ഞാൻ എത്രനേരം അ
ന്നു കാത്തുനിന്നു ? ഒടുവിൽ "ഞാൻ
ഒരുമിച്ചു വരുന്നുണ്ടോ" അവൾ അന്നു
ചോദിച്ചു. "ഇല്ല" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഞാ
ൻ തിരിച്ചുപോരാം." അവൾ പൊതുജ
നാഭിപ്രായത്തെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു.

അന്നു എനിക്കു ഒരു കമ്പി കിട്ടി, അമ്മ
യ്ക്കു സുഖമില്ലാത്തതിനാൽ ഉടൻ വീട്ടിൽ
വരണമെന്ന്. ആ സന്ദേശത്തെ അടി
സ്ഥാനപ്പെടുത്തി എനിക്കു അവധി തന്നു.

III

അന്ന് ഒരു വ്യാഴാഴ്ചയായിരുന്നു. വീട്ടി
ൻെറ മുൻവശത്തെ മുറിയിൽ ഒരു ചാരുക
സേരയിൽ കിടന്നു എന്തോ വായിക്കുകയാ
ണ് കുമുദം. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണീർ
കണം പൊഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"നമസ്തേ."

കുമുദം ഒന്നു ഞെട്ടി. എഴുന്നേററു പുറ
ത്തുവന്നു. ഒരു ദീഘകായനായ താടിക്കാ
രൻ. കമണ്ഡലുവും കാവിവസ്ത്രവുമുണ്ട്.

"നിങ്ങൾ ആരാണ്" കുമുദം ചോദിച്ചു.

അയാൾ—ഞാൻ ഒരു സാധു. എൻെറ
സ്വദേശം ഭാരതം. പരിപാവനമായ
കേരളഗംഗയുടെ പരിസരപ്രദേശത്തു ജ
നിച്ചു വളന്നു. ഹസ്തരേഖാശാസ്ത്രം പഠി
ക്കുന്നതിനു ഉത്തരേൻഡ്യയിൽ പോയി.
ഇപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടു വന്നതു് അല്പം ആഹാ
രം കിട്ടുമോയെന്നറിയാൻ മാത്രം.

"ഇവിടെ ആഹാരമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു.
മാത്രമല്ല, ഞാനൊഴിച്ചു വേറാരും ഇപ്പോ
ൾ ഇവിടെയില്ല. അച്ഛനമ്മല്ലാം അടുത്തു
ഒരു വിവാഹത്തിനു പോയിരിക്കുന്നു." അ
വൾ അകത്തു പോയി ഒരു റൊട്ടിയും കുറെ
പഴങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് അയാൾക്കു കൊ
ടുത്തു. "എനിക്കു സുഖമില്ലാതിരിക്കയായ
തുകൊണ്ട്........."

"എന്താണ് ?" അയാൾ ചോദിച്ചു.
"മാനസികമോ ശാരീരികമോ." "രണ്ടും
ഉണ്ട്." അവൾ കണ്ണുകൾ തുടച്ചു.

അയാൾ—എന്നാൽ ഹസ്തരേഖാശാസ്ത്ര
പ്രകാരം അതിൻെറ കായ്യകാരണങ്ങൾ
അറിയാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കാം, അതിൽ വി
ശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ.

കുമു—വിശ്വാസമെല്ലാമുണ്ട്. പക്ഷെ
പ്രതിഫലം.

അയാൾ—പറയുന്നതു ശരിയാകുമോ
യെന്നറിയട്ടെ.

അവളുടെ വിറക്കുന്ന കൈകൾ നീട്ടി.
അയാൾ അതിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

"ശാസ്ത്രരീത്യാ മാനസികരോഗമാണ്."

അയാൾ പറഞ്ഞു. കമുദം ഒന്നു ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. "ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്" അയാൾ തുടന്നു "പക്ഷേ ഒരു പുരുഷനാൽ........" "തുറന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളൂ." അവൾ ജിജ്ഞാസ പ്രകടിപ്പിച്ചു.

അയാൾ—ആ ആൾ ഇന്നു വിദേശവാസിയാണ്. എങ്കിലും കത്തുകൾ അയക്കാറുണ്ട്.

"ഇല്ല. ഇല്ല."

"സതീത്ഥ്യനായിരുന്നു."

കമു—അതെ, അന്നു അയാൾ ചെയ്ത വളരെ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ പാലിക്കുമെന്നു ഞാൻ വൃഥാ വിശ്വസിച്ചു.

അയാൾ—ജീവിതത്തിലെ വൈപരീത്യം? എങ്കിലും വിശ്വാസം തെററിയിട്ടില്ല.

കമു—തെററിയില്ലെ! നിങ്ങൾക്കു ഒന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

"ആത്മാത്ഥത നിറഞ്ഞതാണ് ആ ഹൃദയം."

കമു—വെറും മൂഢപ്രസ്താവന! അതിൽ പിന്നീട്ട ഒററപ്രാവശ്യമാണ് ഇവിടെ വന്നിരുന്നത്. അതും ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ.

അയാൾ—കത്തുകൾ കിട്ടാറില്ലെ.

"കത്തുകൾ! ഇതാ നോക്കണം" അവൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എഴുത്തിലെ അവസാനഭാഗം വായിച്ചു. "അന്നത്തെ നമ്മുടെ സ്നേഹം അറിവില്ലായ്മയുടെ വകഭേദമായിരുന്നു. അതെല്ലാം മറക്കുക. ഇന്നു മുതൽ എന്നെ ഒരു സഹോദരനെപ്പോലെ കരുതിയാൽ മതി."

"സ്നേഹം എപ്പോഴും സംശയംകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞതാണ്."

കമു—അല്ല. അദ്ദേഹം ഇന്ന് വേറൊരു സ്ത്രീക്ക് അധീനനാണ്. എനിക്കറിയാം. അതും ഒരു സതീത്ഥ്യയായിരുന്നു.

അയാൾ—ഇതെല്ലാം ബോദ്ധ്യമാണോ? ഒന്നു ഞാൻ പറയാം. ആ യുവാവ് നിരാശയിൽ പെട്ടഴന്ന് ആത്മഹത്യയ്ക്ക് തുനിയുകയാണ്.

"ആത്മഹത്യയോ." കമുദം കോൾമയിർക്കൊണ്ടു.

"അതെ" അയാൾ തുടന്നു "അതിനു മുമ്പു അദ്ദേഹം ഇവിടെ വരും തീച്ച."

"ഇല്ല. ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല." അവൾ തുടന്നു "വരികയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനും ആ സഹോദരിക്കും വണ്ടി ഞാൻ എന്തും ചെയ്യാം. എപ്പോൾ വരുമെന്നു പറയണം."

അയാൾ—അതു പറയുന്നതിനു ഏകാന്തതയിലിരുന്നു അര മണിക്കൂർ നേരം എന്റെ ഗുരുവിനെ ധ്യാനിക്കണം.

"ചേച്ചി, ചേച്ചി."

"അതാരാണ്" അയാൾ ചോദിച്ചു.

കമു—എന്റെ സഹോദരി. അവൾ സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നു.

സ്വസഹോദരിയുടെ സാഹായത്തോടു കൂടി അവൾ അയാൾക്കു ഏകാന്തത സജ്ജീകരിച്ചു. മററാരുമില്ലെന്നറിഞ്ഞു ആ യോഗി തന്റെ കൃത്രിമത്താടിയും കാവിവസ്ത്രവും മാററി പുറത്തുവന്നു. "ഹാ രവി എന്റെ രവി" അവൾ അത്ഭുത സന്തോഷാദികളാൽ പരവശയായി.

"പതുക്കെ, കമുദം, പതുക്കെ. ആരോ വരുന്നുണ്ട്. അച്ഛനാണെന്നു തോന്നുന്നു." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പശ്ചിമദിക്കപ്ലവടിയുടെ പൂങ്കപോലം ചെമ്പനീർ പൂവാകുമ്പോൾ, മാലതിലതകൾ പുളകമുളകൾ അണിയുമ്പോൾ, ബാലമാരുതൻ മാന്തളിരുകളെ കിക്കിളിയാക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ ആ ഉദ്യാനത്തിലിരിക്കും. അന്നു കമുദം പറഞ്ഞു എങ്കിലും ആ സുഷമ ഒരു കള്ളക്കത്തുകൊണ്ടു കാര്യം നേടാമെന്നു വിചാരിച്ചല്ലോ? അവൾ അന്നേ എന്നെ കളിയാക്കാറുമുണ്ട്. ആവേശത്തോടെ ഒരാളെ നോക്കാറുമുണ്ട്. എങ്കിലും നല്ല ഒരു നടൻതന്നെ."

ഞാൻ—വാസ്തവത്തിൽ അവൾ എന്നെ

ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു എനിക്കറിയാം.

കുമുദത്തിന്റെ സ്വരത്തിൽ പരിഭവം കലരും.

“എന്നാൽ ആത്മാർത്ഥമായിരുന്നില്ലേ ? അതു പറഞ്ഞു വേണ്ടേ ന്നു് ?”

അതിന്റെ ഉത്തരം വാഗ്‌രൂപത്തിലായിരുന്നില്ല.

“സ്വപ്നം”

(V. N. Vasudevan, *Chathannoor*)

തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ വെള്ളയമ്പലം ജംക്‌ഷനു അല്പം തെക്കു കിഴക്കോട്ടു മാറി റോഡുസൈഡിലായി ഒരു മട്ടുപ്പാവുകെട്ടിടം. മുൻവശത്തായി നന്ദനാരാമതുല്യമായ ഒരു പൂന്തോട്ടം കാണാം. ഗൃഹനായകനായ സുപ്രസിദ്ധ അഭിഭാഷകൻ എം. ആർ. അരവിന്ദാക്ഷമേനവൻ പത്നീസമേതം കുററാലത്തു് രണ്ടാഴ്ചക്കാലത്തേക്കു കുളിച്ചു താമസിക്കുവാൻ പോയിരിക്കയാണ്. അധ്യയന കാലമായതുകൊണ്ടു് കുട്ടികളെ മൂത്തമ്മനാണിപ്പിള്ളയെ ഭരമേല്പിച്ചിരുന്നു. കുട്ടികളിൽ ബാബുവും മോഹനനും മോഡൽ സ്കൂളിലാണ് പഠിക്കുന്നതു്. അവരുടെ ചേച്ചി ‘ശ്യാമള’ കോൺവെൻറിൽ 6-ാംഫാറത്തിലും. രൂപലാവണ്യം ഉടലെടുത്തതാണവളുടെ ഗാത്രം. വയസ്സ് 16-ന് അടുത്തേ വരികയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആയിരമായിരം മോഹന പ്രതീക്ഷകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണവളുടെ ഹൃദയമുകുളം.

“മധു” അവളുടെ മാതുലപുത്രൻ. മദ്രാസു് പ്രസിഡൻസി കാളേജിൽ B. Sc. (Hons).ന് രണ്ടാം കൊല്ലം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സമൃദ്ധയൗവനയായ ശ്യാമളയുടെ ആകാരസൗഷ്ഠവത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധൻ.

അന്നൊരു സായംകാലത്തു് ശ്യാമള സഹപാഠി രാധയുമായി ഉദ്യാനത്തിൽ ഒരു അശോകവൃക്ഷച്ചുവട്ടിലെ മണൽ വിരിച്ച ആൽത്തറയിലിരുന്നു പരസ്പരം ഹൃദയരഹസ്യങ്ങൾ പകരുകയാണ്.

“അതല്ല രാധേ! annual examination ഏററവുമെളുപ്പം കഴിഞ്ഞു പള്ളിക്കൂടമടച്ചുവെങ്കിൽ”

“ഓ! പിന്നീടെങ്ങിനെയാ ദിവസങ്ങൾ കഴിക്കുക. എനിക്കാണെങ്കിൽ മേരിമതറിന്റെ ക്ലാസ്സ് രണ്ടു ദിവസം അററൻറു ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ തലവേദനയാ.”

“അതുശരിയാണ്. ഞാനും വളരെയിഷ്ടപ്പെടുന്നയൊരു ക്ലാസ്സാണതു്. അവരുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതവും തന്നെ നമ്മെ ഏറെ രസിപ്പിക്കാറുണ്ട്.”

“അഭിനയചാതുരിയോടു കൂടിയ പഠിപ്പിക്കൽ കൂടെയായാൽ പിന്നെ വിശേഷമല്ലേ!”

“എന്നാൽ മതറിനു ദേഷ്യം വന്നു കഴിഞ്ഞാലുള്ള കാര്യം ഇതിലൊക്കെ രസരമ്പോക്കാണ്.”

“അതുമല്ല ‘റോസി’യുടെയും ‘മല്ലിക’യുടെയും അനുഭവകഥകൾ കേൾക്കാതെ എങ്ങിനെയാണു കഴിയുക.”

“ഓ. അതു ഞാൻ രാധയോടു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.”

“ഏതാ.”

“പിന്നെ, ‘മല്ലിക’ എന്നോടൊരു രഹസ്യം പറകയുണ്ടായി. നാം ഈയി

ടെ 'വാൻറോസ്' ജംക്ഷനടുത്തുള്ള Iran Mansion ലെ പോർട്ടിക്കോയിൽ രാവിലെ പതിവായി കാണാറുള്ള യൂണിവേഴ്സിററി കോളേജിലോ മറെറാ പഠിക്കുന്ന —ആ മീശക്കാരനെ, രണ്ടു മൂന്നാഴ്ചകളായി സുബ്രഹ്മണ്യൻ കോവിലിൽ അവളെ കാത്തുനിന്ന് ഒത്തുമാത്രമേ ചുററിനടന്നു തൊഴാറുള്ളു പോലും. കൂടാതെ കഴിഞ്ഞശനിയാഴ്ച ഏതോ അവ്യക്തമായി അയാൾ മൊഴിഞ്ഞതിനു അവളും അത്ഭുതസ്വരത്തിൽ മറുപടിയും പറഞ്ഞു."

"അതാണോ, അതിൽ കൂടുതലും അവൾ പറഞ്ഞേക്കും. അവളെ നമുക്കറിയരുതാ ശ്യാമളേ! അങ്ങിനങ്ങു അമ്പലം നീളെ പെണ്ണുങ്ങളെയും പ്രതീക്ഷിച്ച് പുരുഷന്മാർ നടന്നു വലയുകയല്ലേ!—എന്നെ ശ്യാമള സംശയിക്കരുതേ."

"എന്നാൽ അതു പോകട്ടേ, നീ ഈയിടെയായി ഭാസിയെ കാണാറുണ്ടോ."

"കളിയാക്കാതിരിക്കൂ കുട്ടി."

"നമ്മൾ അതിലെ കടന്നു പോകുമ്പോൾ എല്ലാ ദിവസവും ആ കാവുള്ള നടയിൽ മുടങ്ങാതെ ഭാസി ഹാജരുണ്ടാവുമല്ലോ."

"എനിക്കവിടെ വരുമ്പോഴാണു പാനിനു സ്പീഡുകുറവാണെന്നു തോന്നുന്നതു."

"അവിടെ വരുമ്പോൾ ഞാൻ നമ്മുടെ ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്സിൻെറ ഗൗരവം നടിച്ച് സ്റ്റെൻസറിലേക്കു നോക്കിയിരുന്നേക്കും."

അതെനിക്കറിയാം കാര്യം."

"അതെന്താ."

"നോക്കിയാലും നോട്ടമെത്തുകയില്ല ....മദ്രാസിലോ മറെറാ അല്ലേ? വരുന്ന ടെലിവിഷ്യനും മററും, അന്നാകാം."

ശ്യാമളയുടെ തുടുതുടുത്ത കവിൾത്തടം ശോണിമയണിഞ്ഞു പ്രശോഭിതമായി. അവളുടെ പേലവാധരങ്ങളിൽ ഒരു നേരിയമന്ദഹാസം വിടരുകയായി. അവളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു അതിരഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പരമപാവനമായ ആ പ്രതീക്ഷയുടെ പുനഃസ്മരണമാത്രയിൽ അവളുടെ മുഖകമലമതു വിളിച്ചുത്ഘോഷിക്കുകയാണു.

"എന്താ ശ്യാമളേ ഒരു ഭാവഭേദം?"

"ഒന്നുമില്ല. നിൻെറ ഭാവന മലയപർവ്വതവും കടന്നു മദ്രാസിനു പോയല്ലേ!. പക്ഷേ ഒരു കാര്യമുണ്ട്. നിൻെറ അപഹാസം എനിക്കു ക്ഷീണം വരുത്തുന്നതല്ല. മധുച്ചേട്ടൻ എൻെറ അമ്മാവൻെറ മകനാണല്ലോ."

"അതല്ല ഞാനുമതു പറയാൻ ഇടയായതു. ഇപ്പോൾ സംഗതി വ്യക്തമായി ഇനിയുള്ളതു എന്നോടു തുറന്നുപറയൂ. നാം രണ്ടുപേരും അറിഞ്ഞാൽമാത്രം മതി. ഈ ലോകത്തു ഹൃദയവും, മനുഷ്യസഹജമായ വികാരങ്ങളുമില്ലാത്തവരായി ആരുംതന്നെ ഇല്ല ശ്യാമളേ! ഏതുസാവിത്രിയും പുരുഷനിൽ പ്രിയങ്കരയായിത്തീരും. അതു സ്ത്രീത്വത്തിൻെറ കുററമല്ല."

"എന്നാൽ—രാധേ, നീ എൻെറ ആത്മസഖിയാണു. നിന്നോടു പറയാത്ത രഹസ്യം എനിക്കില്ല. ചിലതെല്ലാം തുറന്നു നിന്നോടു പറയാം."

"പറയൂ ശ്യാമളേ, എനിക്കു കേൾക്കാൻ തിടുക്കമായി."

"പറയാം. അതു————"

"എന്നോടു പറയാൻ ഇത്രയധികം ലജ്ജയാണോ?"

"അല്ലാ, ഒരു സ്വപ്നം. ഇന്നലെ ഞാൻ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു."

"കള്ളീ, എന്നിട്ടു ഇത്രയും സമയമായിട്ടും അതു എന്നോടുപറയാൻ ഭാവമുണ്ടായില്ലല്ലോ."

"ഞാൻ പറയുമായിരുന്നു രാധേ."

"ഇപ്പോഴും ഞാൻ പറയിച്ചതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ങ്ങ—വിശദമായി പറയൂ. എനിക്കു കേൾക്കണം.

"രാധേ, എനിക്കു എന്റെ ചേട്ടനോടു വളരെയധികമിഷ്ടമാ! കഴിഞ്ഞ 'മിഡ്സമ്മർ' ഒഴിവുകാലത്തു ചേട്ടൻ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ വളർന്നുപോയെന്നു അമ്മയോടു ആവലാതിപ്പെടുകയും ഞാനറിയാത്ത വിധത്തിൽ ആപാദചൂഡം ഒളിഞ്ഞൊന്നു വീക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. പിറ്റേയാഴ്ച ക്ലബ്ബിചിടൗൺഹാളിൽവച്ചു "പൂക്കാർ" അഭിനയിച്ചപ്പോൾ ചേട്ടനു നായകന്റെ പാട്ടായിരുന്നു. എനിക്കതു വളരെയിഷ്ടപ്പെട്ടു."

"അന്നു നായികയുടെ പാർട്ട അഭിനയിച്ചതു 'സുക'വിന്റെ മൂത്തസഹോദരിയല്ലേ."

"അതെ."

"എന്നിട്ട്."

"അതിനുശേഷം വീണ്ടും മദ്രാസിനുപോകുന്നതിന്റെ തലേദിവസം ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. യാത്രചോദിച്ചുപോയപ്പോൾ എന്നെ അച്ഛന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും അത്ഥഗർഭമായിട്ടൊന്നു നോക്കിയില്ല എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം എല്ലാദിവസവും ഒരു പ്രാവശ്യം വീതമെങ്കിലും ഞാൻ ചേട്ടനെ ഓർക്കാറുണ്ട്. ഇന്നലെയാണു ഈ സ്വപ്നവും————"

"പിന്നെ ഇനിയും ഈ സ്വപ്നമെന്തെന്നു പറയൂ."

"ചേട്ടൻ വന്നു. ഇവിടെനിന്നും ഞങ്ങൾ നടക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു. കൈകോർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ടു 'വാട്ടർവർക്സി'ലുള്ള ഫുട്ട്പാത്തിലൂടെ ഞങ്ങൾ നടന്നു. മ്യൂസിയത്തിലെത്തി. റേഡിയോ കുറച്ചുസമയം ശ്രദ്ധിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ഡ്രൈവർ കാറു കൊണ്ടുവന്നു. ഞങ്ങൾ തിരിച്ചു ഇവിടെയെത്തി. പിറ്റേന്നു ഒരു സുദിനമായിരുന്നു. പ്രഭാതം മുഹൂർത്തമാണ്. അന്നു എന്റെ മോഹനപ്രതീക്ഷകൾ രൂപം പ്രാപിക്കുകയാണു. ഞങ്ങൾ ഈ ഉദ്യാനത്തിന്റെ നടുവിലായി കെട്ടിപ്പടുത്തിരുന്ന വരണമണ്ഡപത്തിലേക്കു ആനയിക്കപ്പെട്ടു. പരസ്പരം മാല്യം ചാർത്തുക— ——

ഇല്ല! ഞാൻ പെട്ടെന്നു ഞെട്ടിയുണർന്നുപോയി."

"നിങ്ങളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുവെന്നല്ലോ ഞാൻ കരുതിയതു"

"രാധയെ അറിയിക്കാതെയോ?"

അതിശീഘ്രതയിൽ പാഞ്ഞുവന്നയൊരു കാറു ഗെയിറ്റിനു സമീപം നിറുത്തപ്പെട്ടു. അച്ഛനും അമ്മയും ഏതോ കാരണവശാൽ തിരിച്ചുപോന്നതായിരിക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ചു ശ്യാമള അങ്ങോട്ടു ശ്രദ്ധപതിച്ചു. സുമുഖനായ ഒരു യുവാവു തന്നിക്കഭിമുഖനായി വരുന്നു. കണ്ണുകൾ വിശ്വസനീയങ്ങളല്ലെന്നു അവൾക്കു തോന്നി.

"അല്ല! ചേട്ടനോ!!"

"എന്റെ ശ്യാമളേ!!!"

ശ്യാമളയൊരു പുളകം പുതപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവൾ ആനന്ദനിർവൃതിയാൽ ലയിച്ചു. ചിരകാല പ്രതീക്ഷിതമായ അവളുടെ ആശാസൗധം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി. മധുവും, മനുഷ്യനാണെന്നും വികാരവിചാരങ്ങൾക്കു വിധേയമായ-ധന്യമായ-ഒരു ഹൃദയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്നും അവൾ ധരിച്ചു.

പരസ്പരാനുരാഗികൾ, ഉചിതാവസരങ്ങളിൽ ഇണങ്ങിച്ചേരുക സ്വാഭാവികമത്രേ! അവർ അകത്തേക്കുപോയി. ചില രാഷ്ട്രീയ കുഴപ്പങ്ങൾമൂലം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നു ഒരുമാസം മുൻപേ കാളേജ് അടയ്ക്കാൻ ഇടയായി. ഒരു

പരീക്ഷയതു ശ്യാമളയുടെ പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടുമായിരിക്കാം.

മുത്തമ്മയുടെ അനുമതിയോടുകൂടി, ശ്യാമളയെ അവളുടെ മാതുലഗൃഹത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുവാൻ, മാതുലനാൽ നിയുക്തനായിരുന്ന മധു അവളെ കാറിലേക്കു ആനയിച്ചു.

രാധ. "ഇതിനാണോ സ്കൂൾ എളുപ്പമടച്ചു കാണാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടതു. കാളേജ് അടച്ചാലും മതിയല്ലോ."

മധുവിൻെറയും ശ്യാമളയുടേയും കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. അതു ഒരു പ്രേമാത്മകമായ പുഞ്ചിരിയിൽ ലയിച്ചു. ആത്തുമന്ദഹാസം പൊലിയുന്നതിനു മുൻപുള്ള ഒരു നോട്ടമായിരുന്നു രാധയോടുള്ള യാത്രചോദിക്കൽ.

M. S. T R-6053, 48ലെ സ്ററഡിബേക്കർ കാറു മധുവാണു ഓടിക്കുന്നതു. ഇടത്തുവശത്തായിട്ടു തൻെറ ഭാവി ജീവിതസഖിയാകാനുള്ള ശ്യാമളയും. ആ നിലാവു പൊഴിയുന്ന രാത്രിയിലെ ആദിയാമങ്ങളിൽ ശംഖുമുഖം കടപ്പുറത്തെ മന്ദമാരുതനല്പമേൽക്കാനാവാം ആ യുവമിഥുനങ്ങൾ പോകുക.

സ്വപ്നം ഫലിച്ചു. അടുത്തൊരു സുപ്രഭാതം ശ്യാമളയും മധുവും വധൂവരന്മാരാകാനുള്ള സുന്ദരമുഹൂർത്തമായി പരിണമിച്ചു.

ചെറുകഥ

നാടകമേ ഉലകം

(പി. എ. ഉസ്മാൻ റാവുത്തർ, സീനിയർ ബി എ.)

പ്രഭാതം ദിനപ്പത്രത്തിൻെറ തിരുനാൾ വിശേഷാൽ പ്രതിയുമായി പുനലൂർനിന്നും തീവണ്ടി കയറിയപ്പോൾ എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ പ്രത്യേകമായ യാതൊരുദ്ദേശത്തിനും സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു. "ബി. എ. പാസ്സായി. പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊരു ജോലിയുമില്ല; എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള പഴയ സുഹൃത്തുക്കളുമായി ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടാം" എന്നു വിചാരിച്ചു.

തീവണ്ടി തിരുവനന്തപുരം സെൻട്രൽ സ്റ്റേഷനിലെത്തി. നേരം ഏതാണ്ടു സന്ധ്യകഴിഞ്ഞിരുന്നു. നല്ല സ്ഥലപരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ താമസസൌകര്യാന്വേഷണത്തിനു ഇതരസഹായം ആവശ്യമായിരുന്നില്ല. ടാക്സിക്കാർ, റിക്ഷാക്കാർ, യാചകർ, ഹോട്ടൽ ദല്ലാലികൾ, "സാറെ, സാറെ, സാറിനിഷ്ടമുള്ളതു തന്നാൽ മതി, സാറിൻെറ പെട്ടി ഞാനെടുത്തോളാം" എന്നലച്ചുകൂടുന്ന ചറാപ്പിള്ളേർ എന്നിവർ എൻെറ ക്ഷമയെ തെല്ലൊന്നു പരിശോധിക്കാതിരുന്നില്ല. അവരുടെ വലയത്തിൽനിന്നും ഒരു വിധത്തിൽ രക്ഷപ്പെട്ടു ഞാൻ "ഹോട്ടൽ അരിസ്റ്റോ"യിലെത്തി.

അതി വിശാലവും മനോഹരവുമായ ഹോട്ടൽ മന്ദിരത്തിൻെറ താഴത്തെ ഹാളും മട്ടുപ്പാവും സന്ദർശകരുടെയും താമസക്കാരുടെയും വിഹാരരംഗമാണ്. 'നാണം കുണുങ്ങി'കളായ 'സാരിധാരിണികൾ', ഖ്യതരും സമ്പന്നരുമായ ജനകീയ നേതാക്കന്മാർ, ഖദറാടയും കണ്ണടയും ധരിച്ച പച്ചപ്പരിഷ്കാരികൾ, പുത്തൻകൂറുകാരായ ചില പ്രിയ നേതാക്കന്മാർ, 'ചക്കാത്തു' കലയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ചില യുവരസികന്മാർ, കരിഞ്ചന്ത വ്യാപാരികളായ ചില 'ഇന്നലെ മുതലാളി'മാർ, ദേശസഞ്ചാരാർത്ഥം വിശ്രമിക്കുന്ന കൊഴുത്ത സമീന്ദാരന്മാർ എന്നിങ്ങനെ പലവിധ ആളുകളെ അവിടെ നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ക്ഷിപ്രഗതങ്ങളായ ദിവസങ്ങൾ അങ്ങുകഴിഞ്ഞു. ഒരുകപ്പു കട്ടംകാപ്പിയും കുടിച്ചിട്ട കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി ഷീലയുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നൊരു കാലൊച്ചകേട്ടു. ഗാഢനിദ്രയിൽനിന്നും എന്റെ ഹൃദയം പെട്ടെന്നു പിടഞ്ഞെണീറ്റു. ശരീരം രോമാഞ്ചംകൊണ്ടു. എന്റെ രാധ എന്നെ കാണാൻ വരികയാണ്. ഞാൻ പെട്ടെന്നെന്റെ സൗന്ദര്യത്തിനു മോടികൂട്ടി എന്റെ കാമിനിയെ കാണുവാൻ. പക്ഷെ വന്നത് മാനേജർ ശിവരാജനാണ്. എന്റെ ആശകളെല്ലാം അടിതെററി നിലംപതിച്ചു. ഞാൻ വിഷണ്ണവദനനായി. മാനേജരെ ഉപചാരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. കുശലാന്വേഷണം പരസ്പരം നടത്തി. മലബാർ സ്വദേശിയും എന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവനുമായ ഒരു യുവാവ് ഒരു ഭയങ്കര കൊലക്കേസിൽ പ്രതിയാണെന്നും അയാൾ ഹോട്ടൽ അരിസ്റ്റോയിൽ 51—ാം മുറിയിൽ താമസമാണെന്നും സി. ഐ. ഡി. വകുപ്പിൽ നിന്നും അറിവു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അയാളെ ഹോട്ടലിൽ നിന്നും വിട്ടയക്കാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള പോലീസ് കമ്മീഷണരുടെ അറിയിപ്പുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം എന്നെ സമീപിച്ചത്. പ്രേമത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ പരിഭ്രമവും ഭയവും ആക്രമിച്ചെത്തി. കൊലക്കേസ്സിൽ പ്രതിയാകാതെ എനിക്ക ഒന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. 'ഇന്റലിജൻസ്'' ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനു പററിയ അമളിയെന്നു വിചാരിച്ചു ധൈര്യമവലംബിച്ചു. ഇതിനകം വിവരം നോട്ടീസ് ബോഡിലും പരസ്യം ചെയ്തിരുന്നു.

ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ഐ. പി. മി. വേണുഗോപാൽ ഏതാനും പോലീസുകാരുമായി സ്ഥലത്തെത്തി അവരുടെ പക്കലുള്ള ഫോട്ടോയും ഞാനുമായുള്ള സാദൃശ്യം സൂക്ഷ്മ പരിശോധന നടത്തി. പക്ഷെ അവർ നിരാശയടയുകയാണുണ്ടായത്.

ഇൻസ്പെക്ടർ— (മാനേജരോട്) ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയുടെ നമ്പർ ഏത് ?

മാനേ.—57

ഇൻസ്പെ. 51—ാം മുറിയിൽ ആരാണ് താമസിക്കുന്നത് ?

മാനേ. ഇപ്പോൾ ആരും താമസിക്കുന്നില്ല.

മിസ്സ് രാധാ പി. മേനോൻ എന്ന ഒരു കാളേജ് വിദ്യാർത്ഥിനിയായിരുന്നു ഒരു ദിവസം മുമ്പുവരെ താമസിച്ചിരുന്നത്.

ഇൻസ്പെ. ആ യുവതിയെക്കുറിച്ചു എന്തെങ്കിലുമറിയാമോ ?

മാനേ. മലബാർ സ്വദേശിയാണു. ഹോളിക്രോസിൽ പഠിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഏകാകിനിയായിരുന്നു.

ഇൻസ്പെ. എന്നുവരെ വാടകയ്ക്കുകൊടുത്തിരുന്നു?

മാനേ. അവധി തീരണമെങ്കിൽ രണ്ടു ദിവസം കൂടി കഴിയും.

ഇൻസ്പെ. കാലാവധി തീരുന്നതിനു മുമ്പ് അവർ സ്ഥലം വിടാനുള്ള കാരണം ?

മാനേ. അറിവില്ല.

സി. ഐ. ഡി. വിദഗ്ദ്ധനായ ഇൻസ്പെക്ടർ മാനേജരുമായി ഉടൻ കാർ വിട്ടു. അന്വേഷണത്തിൽ അവൾ നഗരം വെടിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലായി.

സമയം സായാഹ്നം. വേഷപ്രച്ഛന്നനായ ഇൻസ്പെക്ടർ മാനേജരുമൊത്തു പാളയം ജംഗ്ഷനിൽ നില്ക്കുകയാണ്. അതിവേഗത്തിൽ ഓടിവന്ന ഒരു പ്ലെഷർകാർ മാനേജർ പെട്ടെന്നു തടഞ്ഞു. ആംഗ്യം കൊണ്ടു വിവരം ഇൻസ്പെക്ടറെ ധരിപ്പിച്ചു. വണ്ടിതിരിച്ചു സ്റ്റേഷനിലേക്കു വിട്ടു. ഇൻസ്പെക്ടർ യുവതിയെ പിടിച്ചു വെളിയിലിറക്കി. സംഭ്രമത്തിനിടയിൽ തല വണ്ടിയുടെ തട്ടിൽ മുട്ടിയതും 'ടാപ്പി'ളകി അവളുടെ ചികുരഭാരം നിലത്തു വി

നത്തും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. ആകർഷണീയമായ അവളുടെ അവയവങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടു. എല്ലാം റബ്ബർ കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഫോട്ടോയിൽ കണ്ട തസ്കരനുമായി യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാഞ്ഞതിനാൽ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു ലോക്കപ്പിലാക്കി.

ഇൻസ്പെക്ടർ എന്നെ ഫോണിൽ സ്റ്റേഷനിലേക്കു വിളിച്ചു. ആ തരുണിയെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടു കൂടി പുറപ്പെട്ട ഞാൻ അത്ഭുതസ്തബ്ധനായി, മൂകനായി നിന്നുപോയി. അവൾ തസ്കരപ്രമാണിയും കൊലപാതകനുമായ പാപ്പുക്കുട്ടിയായിരുന്നു.

സഹപാഠിനികളായ തരുണീമണികൾ വെള്ളിത്തിരയിലെന്നോണം പാഞ്ഞു മറയുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. നാടകമേ ഉലകം.

MAGAZINE COMMITTEE

Mr. C. P. Mathew, M. A., *Principal.*
,, V. M. Ittyerah, M. A.
,, K. Jacob, M. A.
Deacon K. C. Joseph, M. A.
Mr. A. Aravamuda Ayyangar, M. A., *Editor, English Section.*
,, P. Krishna Pillai, B. O. L., *Editor, Malayalam Section.*

Price per copy: — Rupee One.

OUR EXCHANGE MAGAZINES

1. Serampore College Annual Report, Calcutta.
2. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
3. St. John's College Annual, Palamcottah.
4. Sacred Heart College Annual, Thevara.
5. Loyola College Magazine, Madras.
6. The University College Magazine, Trivandrum.
7. The Gordian, Gordon College Magazine, Rawalpindi.
8. Serampore College Students' Chronicle, Calcutta.
9. A Government College Miscellany, Mangalore.
10. St. Albert's College, Ernakulam.
11. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
12. University of Travancore Officer's Training Corps Annual, Trivandrum.
13. The Training College, Trivandrum.
14. The Scottish Church College Magazine, Calcutta.
15. Triveni-Journal of Indian Renaissance, Bangalore.
16. Women's Christian College, Madras.
17. Coimbatore College Magazine, Coimbatore.
18. The Sarah Tucker College, Palamcottah.
19. The Andhra Christian College Magazine, Guntur.
20. The Chronicle, Bishop's College, Calcutta.
21. F. A. C. T., Alwaye.
22. St. Joseph's College Magazine, Trichinopoli.
23. The Kerala Varma College Miscellany, Trichur.
24. Viveka, Vivekananda College, Madras.
25. Annual of the College of Engineering, Trivandrum.

31st March, 1949.

Printed at the C. M. S. Press, Kottayam.

Edited by A. Aravamuda Ayyangar, M. A., and Published by T. I. Poonen, M. A.